

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ. 2116

பெரியாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருப்பல்லாண்.

இந்த க்ரந்தம்

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநத்துடனும்,

அப்பு அரும்பத்தத்துடனும்,

உரையுடனும்,

தர்க்க தீர்த்தரான ஸ்ரீமான்

சிங்கப்பெருமாள்கோவில்-மாடபூசி-ராமாநுஜாசார்யராலும்,

ஸ்ரீமான் புதுப்பட்டே-திருவேங்கடாசார்யராலும்,

நாநாதேசாநீத அநேக ஸ்ரீகோசங்களின் ஸஹாயத்தினால்

பரிசோதிப்பிக்கப்பட்டு,

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபையாரால்,

பராங்குச திருவவதாராதி ருக்க-வது ஸம்வத்ஸ்ரமான

ஸௌம்யஸம்வத்ஸரத்தில்,

காஞ்சீபுரம்,

ஸ்ரீகந்தாசார்ய அச்சுக்கூடத்திலு,

அச்சிட்டு ப்ரசரம் செய்யப்பட்டது.

1909.

விஜயதேவராஜம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ
ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (வீமீடெட்).

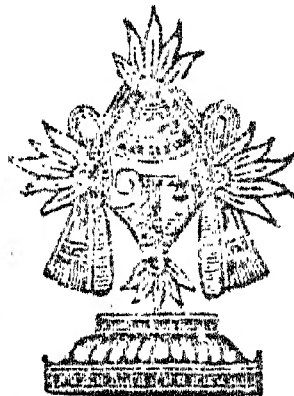
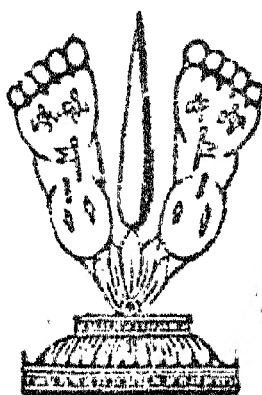
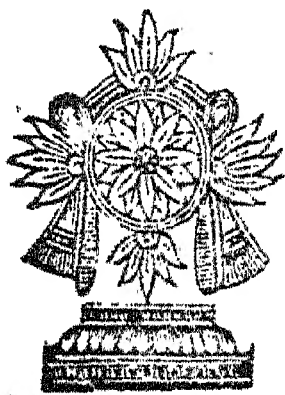
~~~~~  
**இச்சபையில் தமிழ்விபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.**  
 ~~~~~

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்			3	4	0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம்	”	”	0	5	0
ராமசரமஸ்லோகம்	”	”	0	3	0
துஷ்கரஸ்லோகடிப்யணீ			0	5	0
யதிதர்ம ஸமுச்சயம்			1	2	0
முதல் திருவந்தாதி	”	அரும்பத ப்ரதிபத ஸஹிதம்	1	2	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	”	”	0	12	0
மூன்றாம் திருவந்தாதி	”	”	0	11	0
நான்முகன் திருவந்தாதி	”	”	0	14	0
திருவிருத்தம்	”	அரும்பத ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	3	12	0
திருவாசிரியம்	”	”	0	6	0
பெரிய திருவந்தாதி	”	ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	14	0
திருவெழுகூற்றிருக்கை	”	”	0	6	0
சிறிய திருமடல்	”	”	0	9	0
பெரிய திருமடல்	”	”	0	10	0
திருக்குறுந்தாண்டகம்	”	”	0	5	0
திருநெடுந்தாண்டகம்	”	”	2	0	0
பெரியதிருமொழி க-உ-ய, பத்துக்க	”	”	5	12	0
திருப்பல்லாண்டு	”	”	0	15	0
இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரையுடன்			0	15	0
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்			0	14	0
ஷண்மததர்சினி			0	3	0

இப்படிக்கு,

க ர ல ப ர டி - ஆ ழ் வ ர ய்ய ,

காரியதர்சி - தநாதிகார

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

பொதுத் தனியன்கள்.

அழகிய மணவாள நருளிச்சேய்தது.

ஸ்ரீமந்நாமேஸ்வராய நம: யீ ஹத்ராஜி மஹாநாணகவத்ரா
யதீந் ருபவணம் வநே ந ராஜிஜாஜாதாம் சிவநிதி||
ஸ்ரீஸைலேஸ தயாபாத்ரம் தீபகந்யாதி குணர்ணவம்||
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதாம் முநிம்||

கூரத்தாழ்வா நருளிச்சேய்தது.

ஹத்ராஜி மஹாநாணகவத்ரா நாம யாஜி மஹாநாணகவத்ரா
கூரதாஜாஜாதாம் வநே ந ராஜிஜாஜாதாம் சிவநிதி||
லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாத யாமுநமத்யமாம்||
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்||

யோ நித்யஜிவ்யதவதாஜி மஹாநாணகவத்ரா
வ்யாஜி மஹாநாணகவத்ரா துணாய ஜேநே||
கூரதாஜாஜாதாம் வநே ந ராஜிஜாஜாதாம் சிவநிதி||
நாமாஜி மஹாநாணகவத்ரா துணாய ஜேநே||

யோ நித்யமச்யுதபதாம்புஜ யுகம் ருக்ம
வ்யாமோஹத ஸ்ததிதராணி த்ருணாய மேநே||
அஸ்மத் குரோர்பகவதோ ஸ்ய தயைகலிந்தோ
ராமாநுஜஸ்ய சரணே சரணம் ப்ரபக்யே||

பொதுத்தனியன்கள்.

ஆளவந்தா ரருளிச்சேய்தது.

மாதா விதா யுவதய ஸ்தநயா விவ-ஓதி
ஸ்வ-ம் யதேவ நியமேந திந்யாநாடி
சூரீஸூ நஃ கௌவதே வ-கௌவாஹிராஃ
ஸ்ரீததிஹி ய-மஹம் ப்ரணமோதி தி-ஓய-நா||

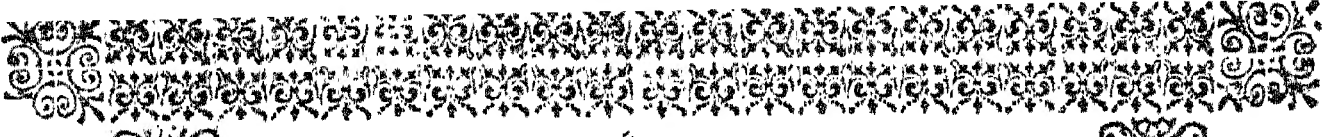
மாதா பிதா யுவதய ஸ்தநயா விபூதி
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்
ஆத்யஸ்ய நஃ குலபதேர் வஞ்ஜாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாம் மூர்தநா

பராஹ்மபட்ட ரருளிச்சேய்தது.

வ-ஓதம் ஃஸாஸூ திஹிஹி ஹி வ-ஓதம்
ஸ்ரீஹிஸார கௌவதேவ யோநிவாஹாநா
ஹிஹி ரேண-ஹிவாஹி யதீந்ரமிஸாரா
ஸ்ரீததிஹி ய-மஹம் ப்ரணமோதி தி-ஓய-நா||

பூதம் ஸர்வம் மஹ தாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாநா
பக்தாங்க்ரிரேண பரகால யதீந்த்ரமிஸாரா
ஸ்ரீமத்பராங்குஸமுநிம் ப்ரணமோதி தி-ஓய-நா||

ஸ்ரீமதே ராமாதுஜாய நம:.

‡ திருப்பல்லாண்டின்
தனியன்கள்.

புள்ளைலோகார்ய ஜீயரருளிச்சேய்த வ்யாக்க்யாநம்.

அவதாரிகை.—இதுதான் திருப்பல்லாண்டுத் தனியனாயிருக்கும்.
ந்தத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகைக்கடியான பெரியாழ்வார் வைபவ!
த்தைப் பெருக்கப்பேசி, அவரை ப்ரணிபாத நமஸ்காரம் பண்ணும்
படி சொல்லுகிறது. ... *
...

நாதமுநிக ளருளிச்சேய்தது.

மஹாபேஷாநயீத்யு ப்ராஹ வேதாநஸேஷாந

நாவதிவரிதீ துப் ஸாஹாரீதாதகாரி ।

ஸாஹாரீரவநீயம் ரஜநாயஸ்ய ஸாக்ஷா

விஜகாநதிபகம் தம் விஷ்ணுவிதம் நமோஸி ॥

குருமுகமநதீத்ய ப்ராஹ வேதாநஸேஷாந

நரபதிபரிக்கிப்தம் சுல்கமாநாதுகாம: ।

ஸ்வசுரமமரவந்த்யம் ரங்கநாதஸ்ய ஸாக்ஷாத்

தவிஜகலதிலகம் தம் விஷ்ணுசிக்கம் நமோஸி ॥

திருப்பல்லாண்டின் தனியன்கள் வ்யாக்க்யாநம்.

வ்யாக்க்யாநம். — (௨௦௦௦-௦௧-௦௨-௦௩-௦௪) - குருமுகமாதீத்ய)
ஸ்வதஸ் ஸ்வஜ்ஞான ஸர்வேஸ்வரணம், (௧) 'ஸாநீபநேஸ்ஸக்ருத் ப்ரோக்தாம்
தூம் ஸ்ரஜ்விஜ்ஞாம் ஸவிஜ்ஞாநாடி-ஸாநீபநேஸ்ஸக்ருத் ப்ரோக்தாம்
ப்ரஜ்ஞமவித்யாம் ஸவிஸ்தராம்' என்னும்படி - ஸாநீபநியிடத்திலே
யாய்த்து ஸகலவேதங்களையும் அதிகரித்தது; இவர், அங்ஙன் ஒரு
குருகுலவாஸம் பண்ணி தம்முட்கேந(௨) *நலங்களாய நற்கலைகள் நாலே
யும் அதிகரிப்பாதே, புண்டரீகரைப்போலே (௩) * துளவத்தொண்
டிலே மண்டி, மூர்யாலாகாரரைப்போலே (௪) *சூட்டுநென்மலைகளைத்
தொடுத்தது, வடபெருங்கோயிலுடையானுக்குச் சூட்டி அடிமைசெய்
து போந்தார்; ஏவம்வித தாஸ்ய ரஸஜ்ஞரான இவர், (நாவதி வாரி
கூ லூம் ஸாஹாரீஷா தகூரீ-நரபதிபரிக்ஷிப்தம் ஸால்கமாதா துகாம:)
என்று-ஸ்ரீவல்லபநேவனென்கிற ராஜாவானவன் பரதத்வ நிர்ணய பூர்வ
கமாகப் புருஷார்த்தஸாபத்தை லபிக்கைக்காக அநேகமான அர்த்தத்தை
வித்யாசல்கமாகக் கல்பித்துக் கல்தோரணத்திலே கட்டிவைக்க; இப்
படிநிர்மிதமான அந்த தர்த்தத்தை வடபெருங்கோயிலுடையானு
டைய ஆஜ்ஞையாலே ஆஹரித்துக்கொண்டு வரவேண்டுமென்கிற அபே
கைநியையுடையாய், வித்வத்தோஷ்டியிலே சென்று, (கஸேஷா
ந - வேஷாந - ஸ்ராவஹ-அஸேஷாந - வேதாந்-ப்ராஹ) (௫) "வேண்
டிய வேதங்களோடு விரைந்து கிந்தியறுத்தான்" என்றத்தைச் சொல்
லுகிறது. இவர்க்கு அப்போது (௬) *வேதப்பிரானான (௭) *பீதக
வாடைப் பிரானூர்தாமே பிரமகுருவாய், (௮) *போதில்கமல வன்னெ
ஞ்சம் புகுந்து (௯) *காவினுளானாய், (௧௦) *காவினுள் நின்று மலரும்
ஞானக்கலைகளை இவர்முக்கேந பெசுவித்தானிறே. (௧௧) *எயிற்றிடை
மண்கொண்ட வெந்தையான (௧௨) *ஞானப்பிரானாய்த்து இவரை (௧௩)
*ஞானக்கலைகளை ஒதுவித்தது. ஆசையாலே நாட்டார்க்கு ஒதினவிட
மொழிந்து ஒதாதவிடம் தெரியாதிருக்குப்; இவர்க்கு *மயர்வறமதி
நலமருளுகையாலே அசேஷவேதங்களு மருளிச்செய்யும்படி விசத
மாய்த்து. அத்தாலே (௧௪) "வேதாந்த விழுப்பொருளின்மேலிருந்த

(௧) (௨) தி-ச-வி-க௦. (௩) தி-மா-சடு. (௪) தி-வி-உக.
(௫) பெரி-திரு-தனி. (௬)பெரி-திரு-நீ-உ-க. (௭)பெரி-திரு-நீ-உ-அ.
(௮) தி-வாய்-க-க-எ. (௯)தி-வாய்-க-க-அ. (௧௦)பெரி-திரு-நீ-உ-க.
(௧௧) தி-வி-கூக (௧௨) பெரி-திரு-ச-உ-கக.

விளக்கை விட்டுசித்தன் விரித்தனன்” என்னும்படி பரதத்வ ஸ்த்தா பநம்பண்ணி அந்த வேததாத்பர்யமான திருப்பல்லாண்டை, (க) *அங்காணமேல் மங்கலவீதி வருகையிலே மங்களாசாஸநமாக வரு ளிச்செய்தார். “வேடாநஸேஷாநு - வேதாநஸேஷாந்” என்கிறதுக் குள்ளே இதுவும் அந்தர்ப்பூதம். (உ) “வேடுஷு ஸுஷு ரஹ லேவ வேடி”- வேதைஸ்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய” என்னக் கட வதிநே.

(ஸுஸாநாடி - ஸ்வஸாநம்) அநந்தரம், வித்வான்களை வென்று கிழியறுத்து அந்தத(ஈ)நத்தை ஸ்வாமிஸந்திதியிலே ஸமர்ப்பித்து, மீள வும் தம் துறையான (ஈ) *துளவத்தொண்டிலே மூண்டு நடத்திக் கொண்டு போர; அக்காலத்திலே ஆண்டாள் இவர்க்குத் திருமகளா கத் திருத்துழாயடியிலே அவதரிக்க; இவரும் (ச) திருமகள்போல வளர்த்துப்போர; அஞ்சுபிராயத்திலே, திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்ச லக்ஷம் குடியில் பெண்களை அதுகரித்துத் திருப்பாவைபாடி, அதுக் குமேலே, அவர் (ஈ) *கொடுத்த துழாய்மலரை, (சு) “வியன்துழா ய்க்கற்பென்றுசூடும் கருங்குழல்மேல்” என்கிறபடியே சூடிக்கொ டித்தவளாய், பின்பு ப்ராப்தயௌவநையாய், (எ) * மானிடவர்க் கென்று பேச்சுப்படி ல் வாழாததன்மையளாய், (அ) “தீமுகத்து நாகணைமேல் சேரும் திருவரங்கர்” என்றும், (க) “பணவாளவணைப் பற்பலகாலமும் பள்ளிகொள் மணவாளர்” என்றும் சொல்லப்படு கிற அழகிய மணவாளப்பெருமானை ப்ரார்த்தித்துத் திருமணம் புண ருகையாலே அவர் மணவாளப்பிள்ளையானார். (க0) * மறைநான்கு முன்னோதிய பட்டனுக்கிறே (கக) *பட்டர்பிரான் கோதையைக்கொ டித்தது. ஆகையாலே, ஒளபசாரிகமாகவன்றிக்கே, யதாவாக ரங்கநா தனுக்குப் பட்டநாதர் மாமனாரானார். அத்தாலே (சுரீரவநூடி - அமர வந்த்யம்) என்கிறது. அதாவது - (கஉ) *வடிவுடைவானோர் தலைவ னான தன்னை, அவர்கள் அடிவணங்கி ஏத்துமாபோலே, இவர் தம்மையும் அமரர் வந்திக்கும்படியான வரிசை கொடுத்தபடி.

(க) நா-தி-சு-க0.

(உ) கீ-கரு-கரு.

(ஈ) தி-மா-சரு.

(ச) பெரி-தி-ந-அ-ச.

(ஈ) தி-ப-க.

(சு) ந-திரு-சுசு.

(எ) நா-தி-க-ரு.

(அ) நா-தி-கக-க.

(சு) நா-தி-க0-சு.

(க0) தி-மொ-எ-ந-எ.

(கக) தி-பா-ந0.

(கஉ) தி-வாய்-எ-உ-க0.

திருப்பல்லாண்டின் தனியன்கள் வ்யாக்க்யாரம்.

(க) * தம்மையே யொக்க வருள்செய்வரிதே, பட்டநாதரான மாத்ர மன்றிக்கே, தேவர்களாலும் ஸ்துத்யராரியிருக்குமவொன்கிறது. (உ) “வி ரும்புவ ரமரர்மொய்த்து” என்னக்கடவதிதே. அஸ்த்தானே பய சங்கி சனானவர்களையும் இவர் மங்களாசாஸனம் பண்ணுமவராகையாலே, அவர்களும் இவர்க்கு ஸ்துத்யபி(டி)வாதங்களேப் பண்ணுவார்கள். (ங) “வரஹா நீவஹாவெஃ - பாஸ்பரீசபாவை” என்னக்கடவதிதே.

இனி ரங்கநாதனோடே ஸம்பந்திக்கைக்கிடான பட்டநாதகுலத் தைச்சொல்லுகிறது (ஜிஜக-உ-அ-க-க- - த்விஜகுலதிலகம்) என்று. (ச) * வேயர்தங்களுக்குலத்துதித்த விட்டுசித்தராகையாலே, (ரு) “அந் தணையான்கண்ட தணிரீர்த்தென்னரங்கத்தே” என்னும்படி கண்டு கொடுத்தார். த்விஜகுலதிலகராகையாவது - ப்ராஹ்மண குலத்துக் கெல்லாம் முக்க்யராய், ஸிரஸாவாஹ்யராய், ஸ்ரேஷ்ட்டராரியிருக்கை யென்றபடி. (த-விஷ-உ-அ-க-க- - தம்விஷ்ணுசித்தம்) அப்படி ஸ்ரே ஷ்ட்டராய், விஷ்ணுவை எப்போதும் சித்தத்திலே யுடையரானவரை யென்கிறது. (சு) “வில்லாண்டான்றன்னை வில்லிபுத்தூர்விட்டு சித் தன் விரும்பியசொல்” என்று - அடியிலே தமக்கு் நிருபகமாக ஆழ் வார் தாமேயருளிச்செய்தாரிதே. “விஷ்ணுசித்தம்” என்கையாலே, (எ) “மின்னு நூல் விட்டுசித்தன் விரித்த” என்று - பெரியாழ்வார் திருமொழியடியிலும். (ச) “விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலனை” என்று - முடிவிலுமருளிச்செய்கையால், இந்தத்திருநா மத்தாலே அந்த ப்ராபந்த ப்ரவக்தாவென்னுமதுவும் ஸ-சித்தம். அதுக் கும் தனியன் இதுவேயிதே. (அ) “அனந்தன்பாலும் கருடன்பாலும் ஐதுநொய்தாகவைத்து எனமனந்தனுள்ளேவந்துவைகி வாழ்ச்செய்தா யெம்பிரான்” என்னும்படி இவர் திருவுள்ளத்திலே அத்யபி(டி)நிவி ஷ்டனாயிருக்குமாய்த்து. (விஷ-உ-அ-க-க- - தம்விஷ்ணுசித்தம்) (க) * விஷ் ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யராரியிருக்கிறபடி. (க) “நின்கோயிலில்வாழும் வைட்டணவன்” என்றாரிதே. அவனும் வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தை அபேக்ஷித்துக் கைப்பற்றினான். (த-விஷ-உ-அ-க-க- - தம்விஷ்

(க) தி-மொ-க-க-ந-ரு. (உ) தி-வாய்-ந-ச-க-க. (ங) வை-ஸ்த-எ-ரு.

(ச) பெரி-திரு-ரு-ச-க-க. (ரு) தி-மொ-ரு-ச-எ. (சு) தி-ப-க-உ.

(எ) பெரி-திரு-க-உ-க-ரு. (அ) பெரி-திரு-ரு-ச-அ.

(க) விஷ்வக்ஷேஸ ந ஸஹிதை.

(க) பெரி-திரு-ரு-க-ந.

னுசித்தம்நமாமி) அந்த விஷ்ணுசித்தரை (ச) “கிழியறுத்தான்பாதங்
கள் யாமுடையபற்று” என்னும்படி ஸேவிக்கிறேனென்கிறது. நமஸ்
காரமும் ஸேவையும் பர்யாயம். (உ) “ஒஹ் நமோ விஷ்ணவே - ஒம்
நமோ விஷ்ணவே” என்னுமது விஷ்ணுசித்தவிஷயத்திலையாய்த்து;
விசேஷஜ்ஞர்க்கு பகவத்விஷயத்திலே அரைவயிரும், இங்கேயிறே
எல்லாம் பூர்ணமாவது. (ஈ) * நம்பி விட்டுசித்தரிறே. இத்தால் -
ப்ரதம ப்ரபந்தாநுஸந்தாநதசையில் தத்பக்தாவான ஆழ்வாரை (ச)
“கம் வ-ருவ-ஃலிவாடியேசு - தம்பூர்வமபிவாதயேத்” என்று ப்ரத
மம் திருவடிதொழும்படியைச் சொல்லிற்றாய்த்து. (க)

அவ.—(மின்னூர்தடமதிஸ்தியாதி)இதில், ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் பட்
டர்பிரானுன பெரியாழ்வார் ரவதரணஸ்த்தலத்தை அநுஸந்திப்பார்
திருவடிகளைத் தொழுகையிலுண்டான ப்ரீதியையும், அவர் செயலை
ச்சொல்லுகையாலுண்டான விரோதி நிவ்ருத்யாதிகளிலே த்ருப்தி
யையும் மகஸ்ஸோடே சொல்லி உலாவுகிறதாயிருக்கிறது.

பாண்டிய பட்டரருளிச்செய்தது.

மூ.—மின்னூர் தடமதிள்குழ வில்லிபுத்தூரென்றொருகால்
சொன்னூர்கழற்கமலம் சூடினோம்—முன்னூள்
கிழியறுத்தானென்றுரைத்தோம் கீழ்மையினில் சேரும்
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே வந்து. ... .. (உ)

வ்யா.—(மின்னூர்தடமதிள்குழ) தேஜஃப்ரகரமான பெரியமதி
ளாலே சூழப்பட்ட வில்லிபுத்தூர். இத்தால் (ரு) “செம்பொனே
ய்ந்த மதிளாயிருக்கை. ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்டவொண்ணா டியாய்,
அநுகூலர்க்குக் கண்டு வாழும்படியாயிருக்கை. கல்மதிள்போலே
அத்தலைக்கு அரணாய், மங்களாசாஸனபரரான பெரியாழ்வார் இருக்கு
மூரில் மதிளிறே; ஏவம்விதமான மதிளாலே சூழப்பட்ட. (வில்லி
புத்தூரென்று ஒருகால்சொன்னூர் கழற்கமலம்சூடினோம்) ஒருகாலாகி
லும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை உச்சரித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாத
நமலங்களை (சு) * பைங்கமலத்தண்டெரியலாகத் தலைமேலே சூடி
னோம். (எ) “கோவிந்தன் நன்னடியார்களாகி யெண்டிசைக்கும் வளக்

(க) பெரி-திரு-தனி. (உ) விஷ்ணுஷடக்ஷரி. (ஈ) ந-தி-கந-க0.
(ச) (ரு) தி-வாய்-கூ-க0. (சு) தி-பா-ந0.
(எ) பெரி-தி-உ-கூ-கக.

காசி நிற்பாரிணையடி யென் தலைமேலவே” என்றிறே ஆழ்வாரு டரு ளிச்செய்தது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்தான், வடபெருங்கோயிலுடையா னுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் ஆண்டாளுக்கும் நிருபகமான தேசமாய்த்து, (க) “வில்லிபுத்தூருறைவான்” (உ) “வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டர்பிரான்” (ங) “அன்னவயல் புதுவையாண்டாள்” (ச) “கோதைபிறந்தவூர்-வில் லிபுத்தூர்” என்னக்கடவதிறே. ப்ரணவம்போலே மூவரும் கூடலா யிருக்கை. இப்படி உத்தேஸ்யமான ஊரை ஒருகால் அதுஸந்திப்பார் எப்போது முத்தேஸ்யராகையாலே, அவர்கள் ஸ்ரீபாதங்கள் சரோபு ஷணமாக தா(ஓ)ர்யமென்கிறது; (ரு) “அரசமர்ந்தானடிசூடுமரசு” என்னுமாபோலே.

பின்னை விரோதிகள் செய்ததென்னென்னில்; (முன்னாள் கிழிய றுத்தானென்றுரைத்தோம் கீழ்மையினில்சேரும் வழியறுத்தோம்) முன்னாள் கிழியறுக்கையாவது-முற்காலத்திலே பாண்டியன் விக்யா சுல்கமாகக்கட்டின த்ரவ்யக்கிழியை, அங்கேசென்று, வேதாந்தார்த்த முகேந “விஷ்ணுவே பாதத்வம்” என்று விஷ்ணுசித்தரான தாம் வித்வஜ்ஜநங்களைவென்று த்ரவ்யக்கிழியையறுத்த ஆழ்வாருடைய இந்த அத்யத்புதகர்மத்தை அதுஸந்தித்தோம்; அத்தாலே கீழ்மை யினில்சேரும் வழியறுத்தோம். (சு) “ஜநூ ஸு-உ லே லிவ்யுலேவம் யோ வேதி தததத: । துஜூ லேஹம் வ-நஜ-நூ நெதி ராலேதி ஸோஜ-ந-ந - ஜந்ம கர்மச மேதிவ்யமேவம் யோவேத்தி தத்வத: - த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதிஸோர்ஜ-ந” என்று- க்ருஷ்ணவிஷயத்தில் ஜந்மகர்மங்கள் ஜந்மஸம்ஸாரபந்தத்தை அறுக்குமாபோலேயாய்த்து விஷ்ணுசித்தர் ஜந்ம கர்மங்களும். இங் கும், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஜந்மமும், கிழியறுக்கை கர்மமுமாயிருக்கும். கீழ்மையினில்சேரும் வழியறுக்கையாவது-நிஹீநக்ருத்யத்தாலே ப்ரா பிக்கும் ப்ரதிபந்தகமானமார்க்கத்தைச் சேதித்தோம். (ஏ) [புறநெறி களைகட்டு] அவைதிகமார்க்கத்தையடைகை பாபபலமிதே. (அ) “மெ ய்ம்மைப்பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர்கேட்டிருப்பர்” என்று - இவர் தாம் ஸந்மார்க்கவர்த்திகளிறே. அன்றிக்கே, “கீழ்மையினில்சேரும் வழி” என்று-அதி(ஓ)பதநத்திலே ப்ராப்தமான மார்க்கமென்று-அர்ச

(க)நாதி-ரு-ரு.

(உ)

(ங) தி-பா-தனி.

(ச) முக்தகம்.

(ரு)பெரு-திரு-க0-எ.(சு) கீ-சு-கூ.

(ஏ) தி-வாய்-க-ந-ரு.

(அ) நா-தி-கக-க0.

சிராதிமார்க்கத்துக்குக் கீழாய், புராவ்ருத்தி லக்ஷண ஜேமதுவான துமாதி மார்க்கதாயத்தையும் நிரோதித்தோம். (நெஞ்சமேவந்து)(க)
*நெறிகின்ற நெஞ்சாய், நீ அநுகூலிக்கையாலே இந்த லாபத்தை லபித்தோம். (வந்து) இவ்வளவும் வந்து; ஆழ்வாரளவும்வந்து. வில்லிபுத்தூரென்றொருகால் சொன்னுர்கழற்கமலம்கூடினோர்; கீழ்மையினிச்சேரும் வழியறுத்தோம்; இதுவன்றோ நீ அநுகூலித்தத்தால் பெற்ற பேறு; நீ என்வழி வருகையாலே இவையெல்லாம் பெற்றோம். இஷ்டப்ராப்தியோபாதி அரிஷ்ட நிவாரணமும் ப(ஞ)லமிதே. (நெஞ்சமேவந்து) (உ) “நெஞ்சமே நல்ல நல்ல உன்னைப்பெற்று லென்செய்யோ மினியென்ன குறைவினம்” என்றாப்போலே பெற்ற பேற்றைப்பேசி நெஞ்சோடே ஹர்ஷிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. “வில்லிபுத்தூரென்று ஒருகால்சொன்னார்” என்றது-(ங) “வண்டின் னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூர்” என்றும், (ச) “மென்னடை யன்னம் பரந்து விளையாடும் வில்லிபுத்தூர்” என்றும் பகவதவிஷயத்திலே தமப்பனாரும் மகளாரும் ஒருகால் சொன்னாப்போலே, பாகவதவிஷயமாக ஒருகால் சொன்னாரென்றபடி, ஸம்பந்தாதுஸந்தானம் ஸக்ருத் தென்றபடி.

அவ.—(பாண்டியன் கொண்டாட) இதில், ப்ரபந்தவக்தாவான பெரியாழ்வார் திருவடிகளில் உபாய ஸ்வீகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—பாண்டியன் கொண்டாடப் பட்டர்பிரான் வந்தானென்

நீண்டிய சங்க மெடுத்தோத—வேண்டிய

வேதங்களோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்

பாதங்கள் யர்முடைய பற்று.

(உ)

வ்யா.—(பாண்டியன்கொண்டாட) (ரு) ‘தென்னன் கொண்டாடும்’ என்னுமாபோலே “நமக்கு பரதத்வநீர்ணயம் பண்ணித்தரும் படி பட்டர்பிரான் வந்தான்” என்று பாண்டியனான ஸ்ரீவல்லபதேவன் சொல்லிக்கொண்டாட. அத்தசையிலே (நாண்டியசங்கமெடுத்தோத) திரண்டிருக்கிற வித்வத்ஸங்கமானது, ஓரோப்ரதேசங்களிலே ஓதிக் கிடக்கிற ப்ரஸம்ஸாபரவாக்யங்களை எடுத்து ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளைப் போரப்பொலியச்சொல்லி உபந்யஸிக்கவேன்னுதல்; (நாண்டியசங்கம்

திருப்பல்லாண்டின் தனியன்கள் வ்யாக்க்யாநம்.

மடுத்தாத) என்று - ஐயசங்கங்கள் பலவற்றையும் வாயிலே மடுத்து ஊதவென்னுதல். (க) “பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தாதிய சங் கொலி” என்னக்கடவதிதே. (எடுத்தாத) என்றபோது - சங்கத்தை எடுத்து வாயிலே ஊதவென்றபடி. (அடுத்தாத) என்றபோது - கிட்டி ஊதவென்றபடி.

அதிசேஷபித்த வித்வான்கள் வாயடைக்கும்படி (வேண்டிய வேதங்களோதி) (உ) “ஸுவே- வேதா யத்பத மாமநந்தி” (ங) “வேடுஷு ஸுவே-ஹேவ வேடி” - வேதைய்ஸ ஸர்வைரஹ மேவ வேத்ய” என்கிறபடியே வேதங்களெல்லாவற்றாலும் ஆராதநப்ரகாரத்தையும் ஆராத்ய வஸ்து வையும் சொல்லுகிறதென்றறுதியிட்டு, பகவத்பரத்வத்தை ஸாதித்து, இனித்தாழகைக்கு ஹேதுவென்? என்று திருவடிகளிலே தாழ்ந்த கிழிபை, தவரித்து அறுத்தவருடைய - தர்வயக்ரந்தியை அறுத்த வருடைய. (பாதங்கள்) கிழியறுத்த பட்டர்பிரான் பாதங்கள். (யாமுடையபற்று) “பட்டர்பிரானடியேன்” என்னும்படி அவர்க்கு சேஷபூதராயிருக்கிற நம்முடைய ரகைஷ. (ச) “தகையான்சரணம் தமர்கட்கோர்பற்று” என்கிற பொதுவானவனுடைய திருவடிகளன்று, (ரு) * அவனைப்பல்லாண்டென்று காப்பிடும் பான்மையன்தாள். (யாமுடையபற்று) நம்முடைய, அரண் - புகல் - உபாயம்; சரண்ய மென்றபடி. (யாமுடையபற்று) - பற்றற்ற நம்முடைய பற்று. (ஈ) “பற்றிலார் பற்ற நின்றான்” என்னக்கடவதிதே.

தனியன்கள் வ்யாக்க்யாநம் முற்றிற்று

—o—o—o—

பிள்ளைலோகார்ய ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

(க) நா-தி-க0-கூ.

(உ) கடவ-உ-கரு.

(ங) கீதை-கரு-கரு.

(ச) தி-வாய்-க0-ந-க0. (ரு) இரா-நா-கரு.

(ஈ) தி-வாய்-எ-உ-எ.

† தாழ்கை-விலம்பிக்கை.

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

வ்ருத்தமும் ப்ராப்தமாயிருக்க, அய் பிண்டத்துக்கு அக்ரிஸம்ஸர்க்
கத்தால்வந்த தாதாத்ம்யம்போலே, சேதநர் அசித்ப்ரத்யாஸத்தியாலே,
“தேவோ஽ஹம், மதுஷ்யோ஽ஹம்” என்று அஹங்கரித்து, புத்ரமித்
ராதிகள் பக்கலிலே மமதாபுத்தியைப்பண்ணி, இப்படி ப்ரவாஹ
ருபேண் நித்யமான அஹங்கார மமகாரங்களாலே ஸர்வேஸ்வரகத
மான ஸ்வாமித்வ நியந்த்ருத்வங்களைத் தங்கள் பக்கலிலே அத்யவ
னித்து, ஸ்வதஃப்ராப்தமான பாரதந்த்ரயத்தில் விமுகராய் அதௌவ
சப்தாதி விஷய ப்ரவணராய், அத்தால்வந்த ராகத்வேஷாதிகளாலே
அபிபூதராய்ப்படுகிற துஃக்கபரம்பரைகளை அதுஸந்தித்து, நிருபா
திக சேஷிபான ஸர்வேஸ்வரன், “ஸாஸநாஹூஸூ - ஸாஸநாச்
சாஸ்த்ரம்” என்கிறபடியே தத்வ ஹிதங்களை அறிந்து நல்வழி போ
கைக்குடலாக சாஸ்த்ரத்தை ப்ரகாசிப்படுத்தருளினான்; (க) “ஹூஸூ -
தஸீஸுதஸுதீவ விவேகூ - ஸோ ரோநம் ப்ரதீவரீவ கார - ஸுணிகோ
டிதாதி - ஹர்த்தம் தமஸ்ஸதஸதீச விவேகூ - ஸோ ரோநம் ப்ரதீவ
மிவ காருணிகோ ததாதி” என்னக்கடவதிறே

இந்த சாஸ்த்ர ப்ரதா(க)நமும் வாஸநா தூஷிதமாகையாலே அகி
ஞ்சித்கரமாக, ஒலைப்புறத்திற்செல்லாத தேசத்திலே எடுத்துவிடும்

தவ்யமென்கிற ஜ்ஞாநமென்கை. (வ்ருத்தமும்) என்ற வநந்தரம் “தங்க
ளுக்குண்டாம்படி அர்த்திக்க” என்று ஸேஷம். (தாதாத்ம்யமாவது) -
அபேதபுத்தி. (சேதநர்) என்றது - கீழும்மேலும் அவ்யிக்இறது. (அஹங்
கார மமகாரங்களாலே) என்றது - அஹங்கார மமகாரவேதுவான அசித்
ப்ரத்யாஸத்தியாலே யென்றபடி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (ஹர்த்
து மித்யாதி). (ஸதஸதீ) - நல்லதும் தியதும்.

(உ) “ஜநூநா ஸஹஸ்யேஷா யாவ - ஹிவ - ராவிதா நுணாடி
தாஜேவ ஹஜதே ஜந - ரா - வடேஸோ நிரய - கஃ - ஜம்மாந்தர ஸஹ
ஸ்ரேஷா யாபுத்திர்பாவிதா ந்ருணம் | தாமேவ பஜதே ஜந்து ருபதே
ஸோ நிரர்த்தகஃ” என்கிற வசநத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்
(இந்த ஸாஸ்த்ரப்ரதாநமு மித்யாதி). (அகிஞ்சித்கரம்) என்றது - அநேக
விஷயங்களில் அகார்யகரமென்றபடி. (எடுத்துவிடுகையாவது) - ஸே

ராஜாக்களைப்போலே ராமக்ருஷ்ணாதிருபேண வந்தவதரித்து, (க) “வித-ருவந மிரேஸாசு ஸாசாஜஸ்யு ஸாஸநாசு-பிதூர்வசந நிர் த்தேஸாத பாத்வாஜஸ்ய ஸாஸநாத்” என்று- பித்ருவசந பரிபாலநாதி. களை ஆசரித்தருளியும், இளையபெருமானே இடுவித்து, “வகுத்த விஷயத்தில் சேஷவ்ருத்தியே இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்” என்னு மிடத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், (உ) “ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராஜஸ்யு- ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய” என்று கொண்டு இந்த வ்ருத்திக்கடி யான பாரதந்தர்யத்தை ஸ்ரீபாதாழ்வானையிட்டு ப்ரகாசிப்பித்தருளி யும், இப்பாதந்தர்யகாஷ்ட்டையை, (ங) “மஹதா தீத-ருவந-ம- ஸாதேந - நீத-ரு - கச்சநா மாதலகுலம் பரதேந - நீத-ரு” என்று கொண்டு ஸ்ரீசத்ருக்கநாழ்வானையிட்டு ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், ச்ருஷ்ண னாய்வந்தவதரித்து தூத்யஸாரத்யங்களை ஆசரித்தருளியும், (ச) “யஜு- ஞாஸாதி ஸ்ரேஷ்ட- யத்யதாசாதி ஸ்ரேஷ்ட-ரு” என்று- “ஸ்ரேஷ்ட- ஸமாசாரம் கர்த்தவ்யம்” என்று உபதேசித்தருளியும், இப்படி பஹு- ப்ரகாரத்தாலே ஆத்மாக்களுடைய பாரதந்தர்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்த ருளின விடத்திலும், பெரியவன் தாழ்வின்று ஆசரித்த இம்மஹா குணத்திலே (ரு) “சுவஜாநந்ரீ தீ-ரு-ருவா- - அவஜாநந்தி மாம் மூ- டா-” என்கிறபடியே அநீஸ்வரத்வமாகிற தோஷத்தை ஆவிஷ்கரித் துக் காற்கடை கொள்ளுகையாலே அவையும் கார்யகரமாய்த்தில்லை. “இனி, நாம் பார்வைவைத்து ம்ருகம் பிடிப்பாரைப்போலே ஸஜாதீய

நையைத்திரட்டிக்கொண்டு போகை. பெருமான் ஸாமான்யதர்மநிஷ்ட்ட ரென்று தோற்றுகைக்காக (வகுத்த விஷயத்தில்) என்றது. (என்று கொண்டு) என்றது - என்று சொல்லப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற வென்ற படி. இளையபெருமானே வ்யாவர்த்திக்கைக்காக (இந்த வ்ருத்திக்கடி யான பாரதந்தர்யம்) என்றது. (இந்தவ்ருத்தி) - அசித்தைப்போலே விரு க்கை. ஸ்ரீபாதாழ்வானிலும் ஆதிக்யம்கேற்ற (இப்பாதந்தர்ய காஷ்ட்ட டை) என்றது. (சுவஜாநந்ரீ) அவஜாநாம் குர்வந்தி. இக்கதாந்தம் காற் கடை கொள்ளுகையாலே) என்றது. “தீ-ருவா-” என்கிறத்தைப்பற்ற (கார்யகரமாய்த் தில்லை) என்கிறது. (பார்வை) என்கிறது - ம்ருகம்பிடி- ட்க ஸாதநமாக வைத்த ம்ருகம். “பார்வைவைத்து ம்ருகம்பிடிப்பாரைப் போலே” என்கிற த்ருஷ்டாந்தபலத்தாலே, ஆழ்வாருடைய அவதாரம்

(க) ரா-பா-க-உச. (உ) ரா-அ-அஉ-கஉ. (ங) ரா-அயோ-க-க.

(ச) கீதை-க-உக. (ரு) கீதை-க-கக.

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்க்யாநாவதாரிகை.

முகத்தாலே சேதநரை வசீகரிக்கவேணும்” என்று பார்த்தருளி, பெரியாழ்வாரை அவதரிப்பித்தருளினான்.

இவ்வாழ்வார், ஸஹஜதாஸ்யத்தை யுடையராகையாலே “பகவத் ஸஹயத்திலே கிஞ்சித்கரித்து காலகேஷபம்பண்ணவேணும்” என்று பார்த்தருளி, அதுசெய்யுமிடத்தில் “அவனுசந்த அடிமையே கர்த்தவ்யம்” என்று அநுஸந்தித்து, அவதாரங்களை ஆராய்ந்தவிடத்தில், கம்ஸனுக்குப் பணிசெய்துபோந்த மாலாகாரர் க்ருஹத்திலே எழுந்தருளிப் பூவை இரந்து, அவன்றான் (க) “ஹ்ருஸாடிவாரீள நாயள ஶி மேஹரீ-ஹாம தளாயநேஜாஹ்விஹ்யாஶி தஜாஹ ரிஹேஜா வஜீவநஃ - ப்ரஸாதபரமௌ நாதௌ மம கேஹமுபாகதௌ - தந்யோஹமர்ச்ச யிஷ்யாமீத்யாஹ மால்யோபஜீவநஃ” என்று உகந்து சூட்டச் சூடினபடியை அநுஸந்திக்கையாலே “இவ்விஷயத்துக்குப் பூவிடுகையொழிய வேறு கர்த்தவ்யமில்லை நமக்கு” என்று திருநந்தவநம் செய்கையிலே உத்யோகித்தா ரொருவரிடே.

இன்னமும், மற்றையாழ்வார்களிற் காட்டில் இவர்க்கு நெடுவாசியுண்டு;—அவர்கள், தந்தாமுடைய ஸம்ருத்திகளை எம்பெருமானாலே

கார்யகரமென்று தோற்றுகிறது. இத்தால் - ஸாஸ்த்ரங்களாலும் அவதாரங்களாலும் திருந்தாதாரும் ஆழ்வாராலே திருந்தினார்களென்று வைபவம் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஆக, ஸர்வேஸ்வரன் ஆழ்வாரை அவதரிப்பித்த சேதநரை வசீகரிக்கப்பார்த்தான் என்றாகிழ், இப்படி ஆழ்வாராலே சேதநர் திருந்துகைக்கு இவ்வாழ்வார்க்குள்ள ஏற்ற மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாழ்வாரித்யாதி). (உ) “ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்கள்” என்றிருக்கையாலே, (ஸஹஜதாஸ்யத்தை யுடையராகையாலே) என்றது. (அவனுசந்த அடிமை) என்கையாலே, ஸ்வார்த்த கைங்கர்யபரரை வ்யாவர்த்திக்கிறார். (அவதாரங்களை) இத்யாதிக்குக்கருத்து - ராமாவதாரத்தில் கிஞ்சித்கரித்த ஸுக்ரீவாதிகள் ஸ்வார்த்தபரராகையாலும், இளையபெருமான் தாமே பின்றொடருகையாலும், வாமநாவதாரத்தில் மஹாபலி, அவனிரந்தபோது நீர்வார்த்துக்கொடுத்து ஓளதார்யம் பெற்றுப்போகையாலும், இவ்வபதாரத்தில், அந்யபரணை தன்னை அவனிரக்கத்தானாகந்து பூவிட்டானென்கிறது ஏற்றமிடேயென்று பூவிடுகையிலே தாமுமுத்யோகித்தாரென்று.

(ங) “தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே” என்கிற மற்றையாழ்வார்களிலும் இவருக்கு ஏற்ற மருளிச்செய்கிறார் (இன்னமுமித்யாதி). வாகி தன்னை உபபாதிக்கிறார் (அவர்களித்யாதி). (தந்தாமுடைய ஸம்ருத்திகள்)

பெற நீனைத்திருப்பார்கள், இவர், சம்மை அழியமாநீவரும் பகவத் ஸம்ருத்தியையே தமக்குப் புருஷார்த்தமாக நீனைத்திருப்பர். அவர்கள், ஈஸ்வரனைக் கடகாகப்பற்றித் தந்தாமுடைய பயநிவ்ருத்தியைப் பண்ணாநிற்பார்கள்; இவர், தாம் கடகாகநின்று “அவனுக்கு என்வருகி றதோ!” என்று பயப்பட்டு அந்த பயநிவ்ருத்தியிலே யத்நம் பண்ணா நிற்பர்.

இப்படி மற்றையாழ்வார்களிற் காட்டில் இவர்க்குண்டான நெடு வாசிபோலே, மற்றை ப்ரபந்தங்களிற் காட்டில் திருப்பல்லாண்டுக்கு நெடுவாசியுண்டு;—வேதமென்ன, ததுபப்ரும்ஹணமான இதிலுறாஸ புராணங்களென்ன, இவைபோலே அதிக்ருதாதிகாரமாயிராது; ஸர்வா திகாரமான திருவாய்மொழியிலுண்டான அருமையும் இதுக்கில்லை;— (க) “அரியயனரனென்னு மிவரை” (உ) “ஒன்றதும்மனத்துவைத்து” என்றும், (ங) “முனியேநான்முகனே முக்கண்ணப்பா” என்றும் உப க்ரமம் தொடங்கி உபஸம்ஹாரத்தளவும் செல்ல த்ரிமூர்த்திஸாம் யத்தை யருளிச்செய்கையாலே, (ச) “ஐயே) விந்நுமிரிஸம் ப்ரய

என்றது— அதுபவ கைங்கர்யங்களால் தங்களுக்குண்டான தழைப்பு. (பக வத்ஸம்ருத்தி) என்றது — மங்களாஸாஸநத்திலுண்டான தழைப்பு. இவ் வாசிதன்னை முகபேதேந விவரிக்கிரார் (அவர்கள் ஈஸ்வரனையித்யாதி). (கடகாக) — பரிசையாக; — ரக்ஷகமாக வென்றபடி.

ஆக, வக்த்ருவைலக்ஷணயத்தை யருளிச்செய்தாராய், இத்தை த்ருஷ்ட டார்த்தமாகக்கொண்டு ப்ரபந்த வைலக்ஷணயத்தைப் பலபடியாக அரு ளிச்செய்கிரார் (இப்படி மற்றையித்யாதி). வாசி எப்படி யென்ன (வேத மித்யாதி). அதிக்ருதா: — அதிகாரிண:, தேஷாமதிகாரோ யஸ்மிந்நிதி லிக்ரஹ:. ஆனால், ஸர்வாதிகாரமாகத் திருவாய்மொழியுண்டே, இதுக்கு அதிலும் அதிசயமென்னென்ன, (ஸர்வேத்யாதி). அதுக்கு அருமையே தென்ன (அரியய னித்யாதி). “ஒன்றதும்மனத்துவைத்து” என் றது, (உ) “நன்றெழில் நாரணன் நான்முக னரனென்னுமிவரை” என் றத்தைக் கடாக்ஷித்து. இந்தப்பாசுரார்த்தரத்தையும் சேர்த்துஎடுத்தது, அப்யாஸம் தோற்றுக்கைக்காக. (த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யத்தை யருளிச்செய்கை யாலே) என்றது — நிஷேதிக்கைக்கு ப்ரஸக்திருபேண ஸாம்யம் சொல்லு கையாலே யென்றபடி. (க) “மனப்பட்டதொன்றே” என்ற விடத்திலும் (உ) “இருபசையறுத்து” என்றவிடத்திலும், (ங) “முனியே” என்ற விடத்

(க) தி-வாய்-க-ந-க. (உ) திவாய்-க-ந-எ. (ங) திவாய்-க-ந-க.

(ச) ர-ஸ்த-உ-ருக.

வோவதாரி - மற்பே விரிஞ்சகிரிஸம் ப்ரதமாவதாரி” என்று ரகுசுல ஸஜாதீயனாயும் யதுசுல ஸஜாதீயனாயும் அவதரித்தாப்போலே, ப்ர ஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே வந்தவநரிக்கையாலே வந்த ஸாம்யமென்று நீர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையாதல், (க) “நீராய் கிலைய” என்று தொடங்கி, (க) “சுவனாயயனாய” என்று-சேதநா-சேதநவாசி (வ-வி) சப்தங்கனோடே ஸாமாநாதிகரிகையாலே, ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு நிபந்தநம் ஈஸ்வரனோடு சேதநா-சேதநங்களுக்குண்டான ப்ருதக்ஸ்த் தித்யுபலப்தியில்லாத ஸம்பந்தமென்றே நீர்வஹிக்கவேண்டு மருமையாதலில்லை இப்ப்ரபந்தத்துக்கு.

இன்னமும், மஹாபாரதம்போலே பெரும்பாப்பாய், “இன்னதுசொல்லிற்று” என்று நீர்ணயிக்கவொண்ணாதாரிசுக்கும் குறையுமின்றிக்கே, ப்ரணவர்போலே சப்தம் அந்யஸ்ப்பாயம், ஸகல வேதார்த்தமும் அதுக்குள்ளே காணவேண்டி, அது தெரியாதே தேடவேண்டிவரும் அந்தக்குறையுமின்றிக்கே, பன்னிரண்டுபாட்டாய், ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களை நீக்கி உத்தம புருஷார்த்தமான பகவத்கைங்கர்யத்தை ஸுக்ரஹமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே இதுக்கு நெடுவாசியுண்டு. — இன்னமும், இப்ப்ரபந்தம், தன்னை அதிகரித்தவன்கையிலே ப்ரதத்வதைக் கைப்படுத்தவல்ல சக்தியையுடையதானையாலே வந்த ஏற்ற

திலும் ஸாம்யகிஷேதம் அர்த்தலித்தமிதே. (உ) “அரியயன்” இத்யாத்யம் ஸாத்தில் ஸாம்யப்ரஸக்திக்கு நீர்வாஹம் காட்டுகிறார் (மத்யேவிரிஞ்சகிரிஸம்) என்று. இது முழுச்சொல்லு, அவ்யயம்; விரிஞ்சயிரிஸயோரீ-யே - விரிஞ்சகிரிஸயோர்மத்யே என்றபடி. “முனியே நான்முகனே” என்ற விடத்தில் ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு நீர்வாஹம் காட்டுகிறார் (நீராயித்யாதி). (ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு) “முனியே நான்முகனே” என்றதில் ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கென்றபடி. (ப்ருதக்ஸ்த்தித்யுபலப்தியாவது) - பிரிந்திருக்கையும், பிரிந்து தோன்றுகையும்.

அதிவிஸ்தர அதிஸங்க்ரஹங்களாகையாலே வந்த துர்ஜீரூபதையும் இதுக்கில்லை, அநதிவிஸ்தர ஸங்க்ரஹமாயிருக்குமென்கிறார் (இன்னமுமித்யாதி). (ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களை நீக்கி) என்றதுக்கு- (ங) “கூழாட்பட்டுநின் றீர்களை-புகுதலொட்டோம்” என்றதிலேநோக்கு. (பகவத்கைங்கர்யத்தை) என்றதுக்கு - (ங) “மண்ணும் மணமும் கொண்மின்” என்றதிலேநோக்கு.

முமுண்டு;—(க) “பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்றிறே இதுக்கு ப(ங்)லம்.

இப்ப்ரபந்த மவதரித்தபடி யென்னென்னில்; ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிற ராஜா, தார்மிகனாகையாலே, புரோஹிதான செல்வநம்பியை, “புருஷார்த்த நிர்ணயபூர்வகமாக அத்ருஷ்டவித்திக்கு விரகென்?” என்ன; (உ) “யஜு-ஃஜஸுயி-ஃ ப்ராணஸு - தர்மஜ்ஞஸமய-ஃ ப்ரமாணம்” என்கிறபடியே, வித்வான்களைத்திரட்டி வேதார்த்த நிர்ணயத்தைப்பண்ணி அவ்வழியாலே புருஷார்த்தம் பெறவேணும்” என்று சொல்ல; அவனும் அப்படியே பஹு-நிர்வ்யத்தை வித்யாகஸ்கமாகக்கட்டி வித்வான்களை ஆஹ்வானம்பண்ணிச் செல்லுகிறவளவிலே, வடபெருங்கோயிலுடையான், ஆழ்வாரை இடுவித்து லோகத்திலே

உண்டென்கைக்கு நியாமகமெங்கனே யென்ன, (பரமாத்மனை இத்யாதி).

ஆக ஸர்வாதிகாரமாயும், நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையுமின்றிக்கே, பன்னிரண்டு பாட்டாகையாலே ஸுக்ரஹமாயும், நிரதிஸயபலப்ரதாநஸமர்த்தமாயுமிருக்குமென்றருளிச்செய்து; இனிஇந்த நிவ்யப்ரபந்தம் அவதரித்த ப்ரகாரத்தால் வந்த வைபவத்தை அருளிச்செய்யக்கருதி, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஸந்தத்தை அதுவதிக்கிரூர் (இப்ப்ரபந்தமித்யாதி). இதுக்கு உத்தரமாக முன்கதையை அருளிச்செய்கிரூர் (ஸ்ரீவல்லபேத்யாதி) (தார்மிகனாகையாலே) என்ற வநந்தரம், சிறியதைப்பெரியது நலியாதபடி கூடலென்கிற மதுரையிலிருந்து ராஜ்யம்பண்ணுகிற காலத்திலே, நகரஸோதநார்த்தமாக வருகிறவளவிலே, ஒரு ப்ராஹ்மணன் அங்கொருதிண்ணையிலே கிடக்கக்கண்டு, ராஜாவும் அவனைஎழுப்பி, “நீயார்?” என்று கேட்க, அவனும், “நான் ஒரு ப்ராஹ்மணன், கங்கையாடிவருகிறேன்” என்ன; “ஆனாலுனக்குப் போவதுண்டாகில் ஒரு ஸ்ரீலாகம் சொல்லிக்காணாய்” என்ன; ப்ராஹ்மணனும் (ங) “வஷ-ஃய-ஃ ஷிஷா ப்ரயதேத ரிஸாநு நிஸாந-ஃய-ஃ ஷிவஸம் யதேத | வாய-ஃக-ஃ ஹேதோவ-ஃ யஸா நவேந வாசு-ஹேதோரிஹ ஜநநாந - வர்ஷார்த்த மஷ்டௌ ப்ரயதேத மாஸாந் நிசார்த்த மர்த்தம் நிவஸம் யதேத | வார்த்தக்ய ஹேதோர் வயஸா நவேந பரத்ர ஹேதோ ரிஹ ஜந்மநாச” என்கிற ஸ்ரீலோகத்தைச் சொல்ல, ராஜாவும் இத்தைக்கேட்டு, வ்யுத்பந்நனாகையாலே “த்ருஷ்டத்தில் நமக்குக் குறையொன்றுமில்லை, அத்ருஷ்டயத்நம் பண்ணும்படி எங்கனே” என்று வ்யாகுலாந்தஃகரணனாய் என்று இவ்வளவும் கூட்டிக் கொள்வது. (வடபெருங்கோயிலுடையான்) | வடதளத்தைப் பெரியகோ

(க) க-௧௨.

(உ) ஆபஸ்தம்பஸூ-௮.

(ங) முத்தகம்.

வேததாத்தாத்தாத்தா ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, “நீர்போய் கிழியையயறுத்
துக்கொண்டுவாரும்” என்று அருளிச்செய்ய; “அது வித்யாசுல்கமாக
கிரமித்ததொன்றன்றோ, கையில் கொட்டுத்தழும்பைக் காட்டிக் கிழி
யையயறுக்கலாமோ?” என்ன; “அது உமக்கு ப(டி)ரமோ? நாமன்றோ
வேதார்த்த ப்ரதிபாததத்துக்குக்கடவோம்” என்று ஆழ்வாரை நிர்
பந்தித்தருள; ஆழ்வாரும், பாண்ட்ய வித்வக்கோஷ்ட்டியிலே எழுந்
தருளினவளவிலே செல்வநம்பியும் ராஜாவும் அப்பயுத்தாநப்ரணம
பூர்வகமாக பஹுமாதம்பண்ண, அத்தைக்கண்ட வித்வான்கள், ராஜா
வை அதிகேஷிபிக்க; அவ்வளவிலே, செல்வநம்பி ஆழ்வாரைத் தெண்
—னிட்டு, “வேதாந்ததாத்தாத்தாத்தா புருஷார்த்தத்தை யருளிச்செய்ய
லாகாதோ?” என்ன; ஆழ்வாரும் (க) “த துரூ யநுலீரோண யயா
வதூவ்யபுஸுதி - தத்ஸர்வம் தர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம்பரபஸ்
பதி” என்று - ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ஸர்வார்த்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரி
த்தாற்போலேயும், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய ஸ்பர்சத்தாலே த்ரு(ரு)வன் ஸர்வ
ஜ்ஞானாப்போலேயும், பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸகல வேதார்த்தங்க
ளையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து, வேதாந்த தாத்தாத்தாத்தா அர்த்தத்தை ப்ரதி
பாதித்தருள; அதிகேஷிபித்த வித்வான்களோடு அதுவர்த்தித்த ராஜா

யிலாக அடையவன்; ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்வாமியைச்சொன்னபடி. (ப்ரகா
சிப்பிக்கைக்காக) என்ற அநந்தரம், இவருக்கு ஸ்வப்நத்திலே எழுந்தருளி
யென்று ஸேஷம். (கொட்டுத்தழும்பு) திருக்கைகளில் கிணங்கள். (கொ
ட்டு) களைக்கொட்டு. (கிழியை) முடிப்பை. (ஆழ்வாரும்) என்ற வநந்தரம்
இகொரு ஸ்வப்நயிருந்தபடி என்னென்று விஸ்மிதராய் விஸ்வலித்து
என்று ஸேஷம். (ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய ஸ்பர்ஸத்தாலே) என்றவிடத்தில், (உ)
“ஸஜ்வராதேந மோவிந்நஸம் வஸுஸ-ஃ க்யுதாஜலிஃ । உதூந
வாடிதநயா ரி-நிவய-ஃ ஜஹ்நிஃ । ததஃ ப்ரஸந்வதநஸ் ததக்ஷணந்
ணாந்யவநநநஃ த-ஷாவ ப்ரணதோ ல-ருதூ ஹ்யடியாயாந
வேய்ய-சகக்கப்ரந்தேந கோவிந்த ஸ்தம் பஸ்பர்ஸ க்ருதாஞ்ஜலிம் । உத்
தாநபாததநயம் முசிவர்யம் ஜகத்பதிஃ । ததஃ ப்ரஸந்வதநஸ் ததக்ஷணந்
க்ருபநந்தநஃ துஷ்டாவ ப்ரணதோ பூத்வா ஜ்ஞாதபாதார மவ்யயம்” என்
திறவசநந்தன் அநுஸந்தேயங்கள். (வேதாந்ததாத்தாத்தாத்தா அர்த்தமாவ
து) ஸமஸ்த ஸப்தமூலமான அகாரத்துக்கு வாச்யனான ஸ்ரீமந்நாராயண
னை ஸர்வஸ்மாத்தபரன், ஸர்வகாரணபூதன், முமுக்ஷு-பாஸ்யன் - மோக்ஷ

வோடு வாசியற ஸர்வரும் விஸ்மிதராய்; அநந்தரம், இவரை ஆனை யிலே ஏற்றி, ராஜா ஸபரிகரனாய் ஸேவித்துக்கொண்டு நகரி வலம்வரு கிற மஹோத்ஸவத்தைக் காண்கைக்காக, புத்ரர்களை ப்ரஹ்மரதம் பண்ணும் ஸமயத்திலே மாதாபிதாக்கள் காண ஆதரித்துவருமாபோ லே, பிராட்டியோடேகூட ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு ஈஸ்வரன் ஸந்ந ஹிதனாக; தத்பரிகரபூதரான ப்ரஹ்மாதிதேவதைகளும் ஆகாசத்திலே நெருங்கிநிற்கிற இத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்த ஆழ்வார், ஸ்வஸம்ருத்தியை க்கண்டு இறுமாவாதே, பகவத்ப்ராஸாதத்தாலே நிர்வதிக பக்தியைப் பெற்று அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸூத்தித்வ ஸர்வாக்ஷதத்வாத் தை அநுஸந்திப்பதற்கு முன்னே, முகப்பிலுண்டான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களைக்கண்டு, “காலாதீதமான தேசத்திலே யிருக்கிற வஸ்து, காலம் ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற தேசத்திலே சக்ஷார்விஷய மாவதே!, இவ்வஸ்துவுக்கு என்ன தீங்குவருகிறதோ?” என்னும் அதி சங்கையாலே, ஆனைமேலே கிடந்த மணிகளைத் தாளமாகக்கொண்டு “இந்த ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களுக்குத் தீங்குவாராதே நித்த மாய்ச் செல்லவேணும்” என்று திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

அவாப்த ஸமஸ்த காமனுகையாலே ஒன்றுலொரு குறையின் திக்கே ஸர்வரியந்தாவுமான ஈஸ்வரனைக்கண்டான் தம்முடைய மங்க ளங்களை அவன்பக்கலிலே ப்ரார்த்திக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, தாம் அவ னுக்கு மங்களங்களை ஆஸ்ராவிக்கை அஸங்கதமன்றோவென்னில்; முக ப்பிலே சக்ஷார்விஷயமான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே பகவத்ப்ராஸாத லப்த(பு)மானபக்திபரவசராய்க்கொண்டு அழுந்தி, அவனுடைய ஸர்வ ஶக்ஷதத்வ ஸர்வசக்தித்வத்தையும் ஸ்வஸம்ருத்தியையும் மறக்கையா லே பகவதஸ்ம்ருத்தியே தமக்கு ஸம்ருத்தியாகக்கொண்டு மங்களா சாஸநம்பண்ணுகை ஸங்கதம்.

ப்ரதனென்கை. (ப்ரதிபாதித்தருள) என்றவநந்தரம், கீழே கிழி தானே அறுந்துவிழ என்று ஸேஷம். (வலம்) ப்ரதக்ஷிணம். (ப்ரஹ்மரதம்) தோ ளுக்கினியான். (இறுமாப்பு) கர்வம்.

• ஆக, ப்ரபந்தமவதரித்தபடியை அருளிச்செய்தார் கீழ், (அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ) இத்யாதி வாக்யத்தை விவரிப்பதாகத் திருப்பல்லாண்டு பா டுகையில், அஸாங்கத்யஸங்கையை அநுவதிக்கிறார் (அவாப்தேத்யாதி). பரிஹரிக்கிறார் (முகப்பிலே இத்யாதி). அழுந்தி - மக்நராய்.

பகவத்ப்ரேமந்தான், தத்ப்ராப்திக்கு ஹேதுவாதல், ததநுபவ துக்குப் பரிகரமாதலாகையொழிய, அறிவுகேட்டைப் பண்ணுமென் னுமிடத்தில் ப்ரமாணமென்னென்னில், அது ஸிஷ்டாசாரவித்தம்;—
 (க) “ஹி^௧யோ வ்யஜா ஹா^௨ண^௩ஸ்ய^௪ ஸாயம் ஸ்ராதஸூரிஹிதா^௫! ஸவ^௬பாந^௭ டேவாந^௮ நஸிஸு^௯தி ராசிஸு^{௧௦}யே^{௧௧} யஸஸு^{௧௨}நி^{௧௩}ஸ்த்ரி யோ வ்ருத்தா ஸ்தருண்யஸ்ச ஸாயம் ப்ராதஸஸமாஹிதா^{௧௪}! ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யஸஸ^{௧௫}விந^{௧௬}” என்று - திவாராத்ர விபாகமற, தேவதைகளை ரக்ஷித்துப் புகழ்படைத்துப்போந்த சக்ரவர் த்தித் திருமகனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகுணங்களுக்கு ரக்ஷகமாக, அ யோத்தபாவாவி ஜநங்கள், பெருமாளால் தங்களுக்குவரும் ஸம்ருத்தி யைமறந்து, தேவதைகளின் காலிலே விழுந்தார்களிறே;—பிராட்டி யைத் திருமணம்புணர்ந்து மீண்டெழுந்தருளாநிற்க, ஸ்ரீபரசராமாழ் வான் வந்து தோன்றினவளவிலே, தாடகாதாடகேயருடைய நிரஸநங் களைக் கேட்டிருக்கச்செய்தேயும் அஞ்சி, (உ) “க்ஷத்ரோஷா^{௧௭} ஸ்ர^{௧௮} ஸா^{௧௯}ஹ்ஸம் ஸ்ர^{௨௦}ஹ்ண^{௨௧}ஸு^{௨௨} ஶீ^{௨௩}ஹாயஸா^{௨௪}! வாவா^{௨௫}நா^{௨௬}ம் ஶீ^{௨௭}வ^{௨௮}த்^{௨௯}ரா^{௩௦}ணா^{௩௧} ஶீ^{௩௨}யம் ஶா^{௩௩}த^{௩௪}ஶீ^{௩௫}ஹ^{௩௬}ஶ்வி - க்ஷத்ரோஷாத் ப்ரஸாந்தஸ்த்வம் ப்ராஹ்ம ணஸ்ச மஹாயசா^{௩௭}! பாலாநாம் மமபுத்ராணாமபயம் தாதுமர்ஹவி^{௩௮}” என்று சரணம்புக்கு, “அவன் தோற்று மீண்டுபோனான்” என்று கே ட்டபின்பு, (ங) “வ^{௩௯}நஜ^{௪௦}பாதம் ததா^{௪௧} ஶீ^{௪௨}நே ஸ^{௪௩}தா^{௪௪}நா^{௪௫}தூ^{௪௬}ந ஶீ^{௪௭}வ^{௪௮}ய-புநர்ஜாதம் ததா^{௪௯} மே^{௫௦}நே ஸ^{௫௧}தா^{௫௨}நாத்மா^{௫௩}நமே^{௫௪}வச^{௫௫}” என்கிறபடியே- தானும் பிள்ளைகளும் மறுபிறவி பிறந்ததாக நினைத்திருந்தானிறே சக்ரவர்த்தியும்—ஸ்ரீகௌஸலையாரும், (ச) “ய^{௫௬}நஜ^{௫௭}ஹ^{௫௮}ம் ஸ^{௫௯}வ^{௬௦}ண^{௬௧}ஶ்வி

பக்திபாரவஸ்யத்தாலே ரக்ஷகத்வாதிகளை மறந்தாரென்னுநின்றீர், ப(ஞ)க்தி பக்தருக்கு ஸாதகமாகவும், ப்ரபந்தருக்கு அநுப(ஞ)வாபகரண மாகவும் ஸாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க, இது அறிவு கேட்டைப்பிறப்பித்து மங் களாஸாஸநத்திலே மூட்டுமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமென்னென்கிற ஸங் கையை அநுவதிக்கிறார்(பகவத்ப்ரேமமித்யாதி). அத்தை நிராகரிக்கிறார்(அ தித்யாதி). ஸிஷ்டாசாரத்தைக் காட்டுகிறார் (ஹி^௧யஃ இத்யாதி), (தேவ ஶிப்பிராட்டியும்) என்னுமளவும் “யஸஸு^{௧௨}நி^{௧௩}ஸ்த்ரி யோ வ்ருத்தா ஸ்தருண்யஸ்ச ஸாயம் ப்ராதஸஸமாஹிதா^{௧௪}! ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யஸஸ^{௧௫}விந^{௧௬}” என்று அந்வயித்து ஸ்லோகதாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (திவா ராத்ரேத்யாதி). [திவாராத்ரவிபாகமற தேவதைகளின் காலிலே விழுந் தார்களிறே] என்றந்வயம். தாடகாதாடகேயாநிரஸந முகேந தேவதை

(க) ரா-அயோ-௨-௫௨. (உ) ரா-பா-௭௫-௬. (ங) ரா-பா-௭௭-௫.

(ச) ரா-அயோ-௨௫-௩௩.

ஸ்ய விநதா ஸகலயதாரா । சுஜேதம் ப்ராப்யாநஸ்ய ததேத
ஹதம் ஜேஷ்ட - யந்மங்களம் ஸம்பர்ணஸ்ய விநதா ஸகல்பயத்புரா ।
அம்ருதம் ப்ரார்த்தயாநஸ்ய தத்தே பவது மங்களம்” என்று - விஸ்
வாமித்ராத்வரத்ராணாதிகளால் வந்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை விஸ்ம
ரித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணினாள். — ஸ்ரீ தண்டகாரண்யவாவிக
ளான ருஷிகளும், (க) “தேதம் ஸோமமீவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வா வை தர்மசாரி

யமீவாஸரிணம் । ஜேஷ்டாநி ப்ரப்யாநாஃ ப்ரத்யக்ருஹணந் த்ருடவ்ரதா” என்று -
புதாஃ - தேதம் ஸோமமீவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வா வை தர்மசாரி
ணம் । மங்களாநி ப்ரப்யாநாஃ ப்ரத்யக்ருஹணந் த்ருடவ்ரதா” என்று -
தங்களாபந்நிவ்ருத்திக்கும் அபிமதவித்திக்கும் இவரே ரக்ஷகரென்று
ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகிறவர்கள், இவர் ஸந்நிஹிதரானவாறே
அவற்றைமறந்து, இவர் வடிவழகிலே துவக்குண்டு, மங்களாசாஸநம்
பண்ணினார்களிறே. — கர்மஸ்பர்ஸமின்றிக்கே தலைநீர்ப்பாட்டிலே இவ
ரேற்றமெல்லா மறியும்பிராட்டி, இவரழகிலே தோற்று, (உ) “வகி
ஸஜாநிதா லீதா ஹதாநா ஜலிதே தக்ஷணா । சூரியாநிநவ ப்ராஜ
ஜேஷ்டாநிவிடிப்யுஷீ - பதிஸம்மாநிதா லீதா பர்த்தார மஸிதேக்ஷ
ணா । ஆத்வார மதுவவ்ராஜ மங்களாந்யபிதத்யுஷீ” என்று தொடங்கி,
(ங) “வ-ஓவ-ஓம் லிஸம் வஜ்யயாஃ - பூர்வாம் திசம் வஜ்ரதா” என்று -
திப்பாலகர்களை இவர்க்கு ரக்ஷகராக அபேக்ஷித்தாளிறே.

இன்னமும், (ச) “ஜாதோஸ்யி ஜேஷ்டே வேஸ ஸஹவக்ருமஜா
களை ரக்ஷித்தென்று ஸேஷம். (ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை) ஸௌர்யாதிகளை
(ஜேஷ்ட புதாஃ - த்ருடவ்ரதா) என்று த்ருடாத்யவஸாயத்தை நினைத்து
(இவரே ரக்ஷகரென்று) என்றது. “யமீவாஸரிணம் - தர்மசாரிணம்”
என்றத்தைப்பற்ற, (ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகிறவர்கள்) என்றது.
ரக்ஷகரென்றறிந்து தத்ப்ரீத்யர்த்தமாகவென்று ஸேஷம். “ஸோமமீவோ
த்யந்தம் - ஸோமமீவோத்யந்தம்” என்றத்தைப்பற்ற (இவர் ஸந்நிஹித
ரித்யாதி). (அவற்றை) ஆபந்நிவ்ருத்த்யபிமத வித்திகளை. (கர்மஸ்பர்ஸ
மின்றிக்கே) என்கையாலே, அயோத்யாவாலிகள், சக்ரவர்த்தி, ஸ்ரீகௌ
ஸஸையார், தண்டகாரண்ய வாவிகளான இவர்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது.
(தலைநீர்ப்பாட்டிலே) என்கையாலே-ஸூரிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது. தலை
நீர்ப்பாடு-முதல்மடை. “சூநவ ப்ராஜ - அதுவவ்ராஜ” என்றிருக்கை
யாலே அழகுக்குத்தோற்றது அர்த்தவித்தம்.

ஆக ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஸிஷ்டாசாரத்தைக்காட்டி, க்ருஷ்ணவ்ருத்
தாந்தம் காட்டுகிறார் (இன்னமும், ஜாதோஸ்யித்யாதி).

(க)ரா-அயோ-க-கக. (உ)ரா-அயோ-கக-உக. (ங)ரா-அயோ-கக-உச.
(ச)வி-பு-டு-ந-க-க௦.

யாஹிவ்யா-ஓவரிஷி ஷேவ ப்ரஸாதேநோவஸம்ஹா-ஜாதோ஽வி
தேவதேவேஸ சங்கசக்தாதாஹி திவ்யரூபமிதம் தேவ ப்ரஸாதேநோ
பஸம்ஹா” என்று - “* அயர்வது மமரர்களதிபதி அவ்வடிவோடே
வந்தவதரித்தான்” என்று இவனுடைய பெருமையை அறிந்திருக்கிற
தசையிலேயும், கம்ஸபயத்தாலே “இவ்வடிவை உபஸம்ஹரிக்கவே
ணும்” என்றுரிதே ஸ்ரீவஸுதேவர்; — (க) “உவஸம்ஹா ஸவ-
தூநா-ஓவரேதஜுத-ஹ-ஓஜி. ஜாநாத-ஓ ரோ஽வதாரணே கூ-
லோ஽யம் ஷிதிஜந்ஜஃ - உபஸம்ஹா ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச்சதூர்ப்
புஜம். ஜாநாது மா஽வதாரந்தே கம்ஸோ஽யம் திதிஜந்மஜஃ” என்று,
“ஸர்வாத்மந்” என்று- ஸர்வாத்மந்யாமியென்றும், “ஏதச்சதூர்ப்புஜம்”
என்று - அவனுடைய அவஸாதாரண விக்ரஹமென்று மறிந்திருக்கச்
செய்தேயும், கம்ஸபயத்தாலே “இவ்வடிவை உபஸம்ஹரிக்கவேணு
ம்” என்றுரிதே தேவகிப்பிராட்டியும்.

இவ்வர்த்தம் லோகப்ரஸித்தமும்;—அநேககாலம் தபஸ்ஸுபண்
ணிப்பெற்று ப்ரதமஜனாய் அதிஸுந்தரான புத்ரனளவிலே, ஒரு
விரோதமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், செல்லாநின்றதும் வாரா
நின்றதும் ப்ரேமாந்த்ய(ந்)த்தாலே பயஹேதுவாகக்கடவதிதே மா
தாவுக்கு.—தன்கைக்கடங்காத விற்பிடிமாணிக்கத்தைப் பெற்றவன்,
அது ஸுக்ஷிதமா யிருக்கச்செய்தேயும் “அதுக்கு என்னவிரோதம்
வருகிறதோ?” என்று காற்ற சங்கிலும் பயப்படநிற்குமிதே.—அல்ப
தேஜஸ்ஸுக்களான சந்த்ராதித்யர்களுடைய ஸந்நிதியிலே அசித்தான
பாஷாணங்கள் உருகாநின்றன. (உ) “வாஜேயாதி ரூபஸஹிஷி-
பரஞ்ஜயோதி ரூபஸம்பத்ய” என்றும், (ங) “பரஞ்சோதி நீபரமாய்”
என்றும் சொல்லுகிறபடியே கிரதிசய ஸௌந்தர்யயுக்தனாய் நிரவ
திக தேஜோரூபனான எம்பெருமானைக்கண்டால், பரமசேதநரான
ஆழ்வார் கலங்கச்சொல்லவேணுமோ?

இப்படி தேடிப்பிடிக்கவேண்டாதே ஸர்வலோகப்ரஸித்தமான லௌ
கிகாசாரங்களைக் காட்டுகிறார் (இவ்வர்த்தம் லோகப்ரஸித்தமு மித்யாதி).
(விற்பிடிமாணிக்கம்) “வில்” என்று - தேஜிஷ்ட்டமாய், பிடியளவும் நீண்
டமணியென்னுதல், விற்பிடிபோன்ற மணியென்னுதல், விற்பிடியென்று
ராஜாவாய், ராஜார்ஹமான மாணிக்கமென்னுதல். கீழ்ப்ரமாணங்காட்டி,
உபபத்தியுங் காட்டுகிறார் (அல்பதேஜஸ்ஸுக்களித்யாதி).

ஆகையாலே, ராவணாதிராக்ஷஸ தூர்வர்க்கமயபாய், காலம் ஸாம் ராஜ்யம்பண்ணுகிற தேசத்திலே இவ்விலக்ஷண விஷயத்தைக்கண்ட ருளி, “இவ்விஷயத்துக்கு எவ்வழியாலே திங்குவருகிறதோ!” என்று பயப்பட்டு, தத்பரிஹாரார்த்தமாகத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

ஸ்வஸ்வரூபபாஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி அறிந்திருக்கிறவிவர், ரக்ஷயரக்ஷகபாவத்தை மாறாடி ப்ரதிபத்திபண்ணுகை விபரீதஜ்ஞாந மன்றோவென்னில்; கர்மநிபந்தநமான விபரீதஜ்ஞாநமாய்த்து த்யாஜ்யம்; விஷய வைலக்ஷண்யமடியாக வந்ததாகையாலே அவ்வைலக்ஷண்யம் உள்ளவளவு மதுவர்த்திக்கையாலே ஸ்வரூபப்ராப்தமாகக்கடவது.

இன்னமும், ஸேஷஸேஷிபாவஜ்ஞாந ஸமநந்தரம் சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, தத் விஷயமாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை சைதந்யக்ருத்த்யம்; அந்த சேஷத்வ காஷ்ட்டையாவது - நன்னை அழியமாறியேயாகிலும் ஸ்வாமிக்கு ஸம்ருத்தியை ஆசாவிக்கையிறே; வேதாந்த தாத்பர்யமிறே இத்திருப்பல்லாண்டில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது.

இப்படி ப்ரஸக்தமான ஸங்காபரிஹாரங்களைப்பண்ணி, ப்ரக்ருதார்த்தத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறார் (ஆகையாலே இத்யாதி).

கீழ்ச்சொன்னவர்கள் *மயர்வறமதிநவ மருளப்பெறுமையாலும், மாதுஷ்பாவநையாலும், கலங்கப்ராப்தம், ஸ்வரூபஜ்ஞாந இவர்கலங்கி மங்களாஸாஸநம்பண்ணினால், ஸ்ரூபவிருத்தமன்றோவென்ற ஸங்காதுவாதம் பண்ணுகிறார் (ஸ்வஸ்வரூபேத்யாதி). ஸ்வஸ்வரூபவிருத்தமானாலும் விஷய வைலக்ஷண்யஜ்ஞாந மடியாகையாலே உபாதேயமென்று பரிஹரிக்கிறார் (கர்மேத்யாதி).

அநப்ப்யுபகம்ய பரிஹாரார்த்தம் (இன்னமும் ஸேஷேத்யாதி). இது ஸேஷத்வஜ்ஞாந கார்யமாகையாலே ப்ராப்தமென்று கருத்து. இத்தை உபபாதிக்கிறார் (அந்த ஸேஷத்வேத்யாதி). ஆக ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யத்தை பஹுமுகமாக அருளிச்செய்து, ப்ரஸக்தஸங்கா பரிஹாரங்களையும் பண்ணி; இனி ப்ரதிபாத்யவைலக்ஷண்ய மருளிச்செய்ய நினைத்து, அந்த வைலக்ஷண்யம் தோற்றும்படி ஈடுபடுகிறார் (வேதாந்தேத்யாதி).

கீழ் “பன்னிரண்டுபாட்டாய்” என்னுநின்றீர், *பன்னிருநாமப்பாட்டுக்களைப்போலே; ஒரு நியதிகண்டிலோமேயென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (இப்

க-பா-பல்லாண்டு, வ்யாக்க்யாரம்.

இப்பரபந்தத்தில் முன்னிரண்டு பாட்டாலே - தாம் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்; அத்தால் தமக்குப்பர்பாப்தி பிறவாமையாலே, மேல் மூன்றுபாட்டாலே-மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு, பகவச்சரணார்த்திகளையும், கேவலரையும், ஐஸ்வர்யார்த்திகளையும் மழைக்கிறார். அதுக்குமேல் மூன்றுபாட்டாலே ஆஹுதரானவர்கள் இவரோடே ஸங்கதராகிறார்கள்; அதுக்குமேல் மூன்றுபாட்டாலே-அவர்களோடே திருப்பல்லாண்டு பாடியருளுகிறார்; மேலிற்பாட்டு ப(ஈ)லஸ்ருதி. *

அவ. — †முதற்பாட்டு. ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணோபேதமான விக்ரஹத்தோடே வகுத்த சேஷியானவனைக் காலாதீ(ஈ)நமான நேசத்திலே காண்கையாலே “இத்தால் இவனுக்கு என்னதீங்கு வருகிறதோர்” என்று அதிசங்கைபண்ணி, (க) “अनादिर्भूतान् कालं नान्यत्” - அநாதிர்பகவான் காலோ நான்தோஸ்ய த்விஜ வித்யதே” என்கிறபடியே - காலதத்வமுள்ளதனையும் இச்செவ்விமாறாதே நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு.

பலகோடி நூறாயிரம்

மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணு உன்

‡ செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு. (க)

வ்யா.—(பல்லாண்டு) அல்லாத அவச்சேதகங்களையொழிய ஆயு

பரபந்தத்திலித்யாதி). புத்தி ஸமாதானார்த்தமாக காதா(ॐ)ப்ரதிபாத்யங்களை உபந்யஸிக்கிறார் என்னவுமாம். “அடியோமோடும்” என்று பஹுவசநமுண்டாயிருந்தாலும், அது ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே யாகையாலே (தாம் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்) என்கிறார். (பகவச்சரணார்த்திகள்) தம்மைப்போல்பவர்.

(முதற்பாட்டு). பல்லாண்டு இத்யாதி வ்யாக்க்யாயத இதிலே ஷ: “மணிவண்ணு, பல்லாண்டித்யாதி - செவ்விதிருக்காப்பு” என்கிற பதங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை (ஸௌந்தர்யேத்யாதி). (இத்தால்) இக்காலத்தால். (இச்செவ்வி) கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகள்.

நான் என்னுதே “ஆண்டு” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (அல்லாதஇத்யாதி). (அவச்சேதகங்கள்) என்றது - விபாகஜநகதயா கால

† அரும்பதாநுகுணமாக “முதற்பாட்டு” என்றவநந்தரம், (பல்லாண்டித்யாதி) என்று ப்ரதீகதாரண மிகந்தால் ஸ்வரஸம்.

(க) வி- பு-க-உ-உரு.

‡ (பா) சேவடி.

ஸ்ஸுக்குப் பர்யாயமான ஆண்டைக்கொண்டு காலத்தைப் பெருக்கு
கிறார் ஆயுஸ்ஸைப் ப்ரார்த்திக்கிறவராகையாலே. (க) “யா-மோஷதிமிவா-
ஈயுஷ்மந்” - யாமோஷதிமிவா ஈயுஷ்மந்” என்று ஆயுஸ்ஸைப் ப்ரார்த்தித்
தாரிதே பெரியவுடையார். (உ) “வேதநூல்பிராயம் நூறு” என்று-
ஆயுஃபர்யாயமாகச் சொல்லிற்றிதே வத்ஸரத்தை. இந்த பஹுவச
நத்துக்கு அஸங்க்க்யாதத்வமே முக்க்யார்த்தமாகையாலே, அஸங்க்
க்யாதமான வர்ஷங்கள் இவ்வழிகோடே நித்யமாய்ச் செல்லவேணு
மென்கிறார்.

“பல்லாண்டு” என்கிற சப்தம் ஸ்வரூப வாசியாயுமிருக்கிறது; -
உத்க்ருஷ்டனா யிருப்பா நொருவனை அபக்ருஷ்டனா யிருப்பா நொரு
வன் கண்டால், அவனுடைய உத்கர்ஷாநுரூபமாகச் சொல்லும் பாசுர
மாகையாலே, ஸர்வேஸ்வரனுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதி(டி)யில்லா
மையாலும், அவனைக்குறித்துத் தம்முடைய நிகர்ஷத்துக்கு அவதி

வ்யாவர்த்தகங்களை; அவையாவன-ரிமேஷ கலா காஷ்ட்டாதிகள். இப்படி
ஆயுஸ்ஸைப் ப்ரார்த்தித்தாருண்டோவென்ன, (யாமோஷதும் இத்யாதி).
(ங) “யா-மோஷதிமிவா-ஈயுஷ்மந்” - யாமோஷதிமிவா ஈயுஷ்மந்” என்று பிரா
ட்டியுடைய விஸ்வேஷத்தால் இவர்க்கென்ன தீங்கு வருகிறதோவென்று
நினைத்திருக்கிற இவர், “யா-மோஷதிமிவா-ஈயுஷ்மந்” என்று ஸம்போதிகை
யாலே ஆயுஸ்ஸையுடையீராவேரென்று ப்ரார்த்தித்தாரென்று கருத்து. ஆ
ண்டு என்றால் ஆயுஸ்ஸைக்காட்டுமோ வென்ன, (வேதநூலித்யாதி). (ச)
“யா-மோஷதிமிவா-ஈயுஷ்மந்” என்ற ஸ்ருதியைப்பற்ற “வேதநூல்” என்றது. (பிரா
யம்) வத்ஸரம். (இந்த பஹுவசநத்துக்கு) என்றது - “பல்” என்கிறது
க்கு என்றபடி. (முக்க்யார்த்தமாகையாலே) என்றது- அஸங்க்குசிதார்த்த
மாகையாலே யென்கை. சதாதிகளைச்சொன்னால் ஸங்க்குசிதமாமென்று
கருத்து. நாளன்னனாதே “ஆண்டு” என்றது - காலதத்வத்தைப் பெருக்கு
கிறதுக்கு நியாமகாரந்தரம் காட்டுகைக்காக.

அர்த்தாத் ஸ்வரூப போத (ஸ்டீ)கமுமா யிருக்கிறதென்கிறார் (பல்
லாண்டென்கிற வித்யாதி). அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (உத்
க்ருஷ்டனாயித்யாதி). இத்தைப் ப்ரக்ருதத்துக்குச் சேர உபபாதிக்கிறார்
(ஸர்வேஸ்வர னித்யாதி). உத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் ஸாவதிகங்களானால் ஸோ
பாதி(டி)கங்களாகக் கண்டோமிதே என்று கருத்து. காலத்தைப்பெருக்கு

(க) ரா-ஆர-சு-எ-கச. (உ) தி-மா-ந. (ங) ரா-தி-உ-எ-நக.

(ச) யஜு-கா-உ-ப்ர-ந-சதி.

யில்லாமையாலும், இந்த உத்கர்ஷா஽பகர்ஷரூப வைஷம்யம் ஸ்வரூபப் ப்ரயுக்தமாகையாலே, “பல்லாண்டு” என்கிறசப்தம் ஸ்வரூபவாகியாகிறது. மேல்பண்ணுகிற மங்களாசாஸனம் ஸ்வரூபப் ப்ரயுக்தம் என்கைக்காகச் சொல்லிற்று. (க) “ஜிதம்” என்றும், (உ) “நமஃ” என்றும், (ங) “தோற்றேம்” என்றும், (ச) “போற்றி” என்றும், “பல்லாண்டு” என்றும், இவை பர்யாயம்.

இந்தப்பதங்களுக்கு அர்த்தபேத மில்லையோவென்னில்; ப்ரவ்ருத்திநிமித்த பேதத்தாலேவரும் விசேஷமுண்டானாலும் விழுக்காட்டில் ஆத்மஸ்பர்சியாய்த் தலைக்கட்டுகையாலே பர்யாயமாகிறது. “ஜிதம்” என்று - அவனாலே தன்னபிமாநம் போனபடியை இசைந்து, அத்தலையில் வெற்றிக்கு மேலெழுத்திடுமவன் வ்யவஹாரம். இத்தால்- ஸ்வரூபப் ப்ரகாசத்தாலல்லது அபிமாநம் போகாமையாலே, இச்சப்தமும் விழுக்காட்டால் ஸ்வரூபவாகியாகிறது. “நமஃ” என்று - எனக்குரியே னல்லெனென்றபடி. இது நிவ்ருத்தஸ்வாதந்தர்யனு

கையன்றோ வேண்டிவது, இவ்வர்த்தம் தோன்றும்படி இந்த சப்தம் ப்ரயோகிப்பானென்னென்ன, (மேல்பண்ணுகிறவியாதி). (மேல்) என்றதுக்கு-“திருக்காப்பு” என்கிறதிலே நோக்கு. ஆனாலும் “ஜிதம்” இத்யாதிகளோபாதி இது ஸ்வரூபவாகியாமோவென்ன, (ஜிதநித்த்யாதி), ஸ்வராபிமாநி புண்டர்காக்களை “ஜிதம்” என்கையாலே ஸ்வரூபஜ்ஞனாய்ச் சொன்னதென்று தோன்றுகையாலும், (ங) “தோலை வில்லிமங்கலந்தொழும், என்கையாலே, ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று” என்கிறபடியே, மத்யமபதம் ஸ்வரூப வாசகமாகையாலும், (ச) “தோற்றேம் மடநெஞ்சம்” என்று இருளுக்குத் தன்ஸ்வரூபம் சொல்லுகையாலும், (ச) “போற்றியென்றே கைகளாரத்தொழுது சொன்மலைகள்” என்றவிடத்தில் ஸ்வரூபவாசகமாகையாலும், இவற்றோபாதி இதுவும் என்று தாற்பர்யம்.

அர்த்தபேதமிருக்க பர்யாயமென்ன வொண்ணாதே என்கிற சங்காதுவாதம் பண்ணிப் பரிஹரிக்கிறார் (இந்தப்பதங்களுக்கித்யாதி). (விழுக்காட்டில்) என்றது - அர்த்தாத் என்றபடி. இந்த சப்தங்களுக்கு ப்ரவ்ருத்திநிமித்தங்களையும், ஆத்மஸ்பர்சிகளாகிற ப்ரகாரங்களையும் வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஜிதமென்றித்யாதி). (வெற்றிக்கு) ஜயத்துக்கு. (மேலெழுத்திடுகை) ஸம்மதிக் கையென்றபடி. (இதுவும்) நமஸ்கரணத்தமும்.

(க) ஜிதந்தா-க-க. (உ) திருமந்தரம். (ங) தி-வாய்-உ-க-எ.

(ச) தி-வாய்-ச-ரு-க. (ரு) முழுக்கூப்படி-அ.அ.

டைய வ்யவஹாரம். இதுவும் ஸ்வரூப ப்ரகாசத்தாலல்லது கூடா
மையாலே ஸ்வரூப ஸ்பர்சியாகிறது. “தோற்றேம்” என்கிறது -
“அத்தலையில் வெற்றியே தனக்கு ப்ரயோஜனம்” என்றிருக்குமவனு
டைய வ்யவஹாரம்; இதுவும், அஹங்கார நிவ்ருத்தியிலே யல்லது
ஸம்பவியாமையாலே ஸ்வரூப ஸ்பர்சியாகிறது. “போற்றி” என்று -
தன்னைப் பேணாதே அத்தலையில் ஸம்ருத்தியையே பேணுமவன் வ்ய
வஹாரம்; இதுவும் ஸ்வரூபாதுரூபமீதே. “பல்லாண்டு” என்றது -
தன்னைப்பாராதே “அத்தலையில் ஸம்ருத்தியே நித்யமாய்ச் செல்ல
வேணும்” என்றிருக்குமவன் வ்யவஹாரம். ஆக, இச்சப்தங்கள் -
ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வரூபாதுரூபமான வ்ருத்தி(இ)யையும் ப்ரகாசிப்
பிக்கையாலே ஸ்வரூபாதுபந்தியே யாகிறது.

(பல்லாண்டு) மறித்து “பல்லாண்டு” என்கிறதென்னென்னில்;
அகவா யறியாதவனுக்குத் தெரியாமையாலே பலகால் சொல்லவேண்
டியிருக்கும்; ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய் * எதிர்குழல்புக்குத் திரிகிறவ
னுக்கு இருகால் சொல்லவேண்டா, இப் புருகுத்திக்குப் பொருளென்
னென்னில்; அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தில் குறையாலல்ல; “ஒரு
கால்சொன்னோம்” என்று ஆறியிருக்கமாட்டாத தம்முடைய ஆதார
திசயத்தாலும், பலகால் சொல்லுமத்தாலும் பர்பாப்திபிறவாத விஷய

“ஜிதம்” என்றதுக்கும், “தோற்றேம்” என்றதுக்கும் பேதம் (மேலெழு
த்திடம்) என்கையாலும், (தனக்குப்ரயோஜனம்) என்கையாலும் கண்டு
கொள்வது. அதாவது - “ஜிதம்” என்று ஜயம் அத்தலைக்கும், “தோற்
றேம்” என்று ஜயம் இத்தலைக்கும் ப்ரயோஜனமென்கை உக்தார்த்த நிக
மநம் (ஆகவித்யாதி). (க) “அந்தி தொழுஞ்சொல்லு’ என்கையாலே
ப(ஃ)லம் சொல்லிற்று” என்கிறபடியே, மத்யமபதம்போலே இந்த சப்தங்
களெல்லாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, (ஸ்வரூபாதுரூபமான வ்ருத்தியை
யும்) என்கிறார்.

ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளை மறந்து, மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறபகைத்
திலே சங்காதுவாதம் பண்ணுகிறார் (மறித்து இத்யாதி). (மறித்து) புரு
ரபி. மங்களாசாஸனம் சேஷத்வகார்யமாகச் சொன்னபகைத்தில் சங்காது
வாதம் பண்ணுகிறார் (அகவாயித்யாதி). (எதிர்குழல் புருகை) சேதந
வஸீகரணர்த்தமாக எதிராகச்சுற்றித்திரிகை; அதாவது - அந்தர்யாமியா
யிருக்கை. த்விதீயசங்காபரிஹாரம் (அவனுடைய வித்யாதி). ப்ரதமசங்கா

வைலக்ஷணாயத்தாலும் அருளிச்செய்கிறார். த்ருஷார்த்தனுவன் தண்ணீர்பெறுமளவும் “தண்ணீர்” “தண்ணீர்” என்னுமாபோலே, தம் முடைய பயம் சமிக்குமளவும் “பல்லாண்டு” “பல்லாண்டு” என்ன ப்ராப்தமிதே.

(பல்லாயிரத்தாண்டு) கீழில் பஹுவசநத்திலே - வர்ஷங்களி னுடைய அவுங்க்க்யாதத்வம் சொல்லியிருக்க, இதுக்கு உதயமில்லையே யென்னில்; அவச்சேதகங்களுக்கு ஸங்க்க்யை யில்லாமையாலே காலாவச்சேத்யத்துக்குத் தொகையில்லை; ஆகையாலே யருளிச்செய்கிறார். அவச்சேதகங்களாவன - ஸூர்யபரிஸ்பந்தாதிகள்; அவச்சேத்யங்களாவன - கூணலவாதிகள். வர்ஷத்துக்கு அவச்சேதகர் - தேவர்கள்; அந்தைப் பற்றச்சொன்னார் கீழ்; பலவர்ஷத்துக்கு அவச் பரிஹாரம் (த்ருஷார்த்தனித்யாதி).

(கீழில் பஹுவசநம்) என்றது - “பல்லாண்டு” என்கிறத்தைப்பற்ற. (இதுக்கு) “பல்லாயிரத்தாண்டு” என்றதுக்கு. இது “பலகோடி தூராயிரம்” என்றதுக்கு முபலக்ஷணம்; மேல் இதுக்கும் பரிஹாரம் சொல்லுகையாலே. கீழில் “பல்லா” (யிரத்தா)ண்டு” என்கிற இடத்தில் அஸங்க்க்யாத காலதத்வம் சொல்லுகையால், அதிலும் குறைந்து “ஆயிரம்” என்றும், “பல கோடி” என்றும் நபூதகாலத்தை யிட்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணுமது ஆதர கார்யமாகக் கூடாது, ஸமாதி(டி)க காலங்களை யிட்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணுமதுவே ஆதராதிசயகார்யமாகையாலே யென்று இச்சங்கைக்குக்கருத்து. (க) ஸ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்ரீ - யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்” என்கிற ஸ்ருதியில், ஸர்வவிசேஷ்யக ஜ்ஞாநத்வ ரூபேண ஸர்வஜ்ஞாநம் முதல்பதத்துக்கும் ஸர்வப்ரகாரக ஜ்ஞாநத்வரூபேண ஸர்வஜ்ஞாநம் இரண்டாம்பதத்துக்கும் அர்த்தபேதம்கொல்லி, பெளநருக்த்யம் பரிஹரிக்குமாபோலே, “பல்லாண்டு பல்லாண்டு” என்றதுக்கு அஸங்க்க்யாத தேவவர்ஷத்தேவனவும், “பல்லாயிரத்தாண்டு” என்றவிடத்திலே ப்ரஹ்மஸம்பந்த்யஸங்க்க்யாதவர்ஷத்தேவனவும், “பலகோடி தூராயிரம்” என்றவிடத்தில் அஸங்க்க்யேய ப்ரஹ்மாக்களுடைய அஸங்க்க்யாத வர்ஷத்தேவனவும், காலதத்வமெல்லாம் அர்த்தமாகச்சொல்லி, பெளநருக்த்யம் பரிஹரிக்கிறார் (அவச்சேதகங்களுக்கித்யாதி). (அவச்சேதகங்களுக்கு) காலவ்யாவர்த்தகங்களுக்கு. (தொகையில்லை) இயத்தாநிஷ்கர்ஷமில்லை. அவச்சேதகங்கள்தா னெவையென்ன, (வர்ஷத்துக் கித்யாதி). (வர்ஷம்) ஸம்வத்ஸரம்.

தேசதகன் - ப்ரஹ்ம; அத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிரார் (பல்லாயிரத் தாண்டு) என்று.

(பலகோடி நூறாயிரம்) என்று ப்ரஹ்மாக்களுக்குத் தொசையில் லாமையாலே யருளிச்செய்கிரார். காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசத் திலுள்ளார்க்கும் ஸ்வஸத்தை யுள்ளவளவும் விஷய வைலகூண்யத் தைப்பற்ற அதிசங்கையும் மங்களாசாஸநமும் நித்யமாய்ச் செல்லா நின்றது; காலக்ருத பரிணாமமுள்ள தேசத்திலே இருக்கிறவர்க்கு அதிசங்கையும், அத்தால் வந்த பயமும், பயநிவ்ருத்திக்காகக் காலத் தைப்பெருக்கி, இக்காலமுள்ளதனையும் இப்படி மங்களாசாஸநம் பண்ணச் சொல்லவேணுமோ?

இப்படி மாறிமாறி பயத்தைவிளைத்த காலத்தைப்பெருக்கி இதுவே தமக்கு யாத்ரையாய்ச் செல்லப்படுக்கவாறே, அவன், “இவரு டைய பயத்தைப் பரிஹரிக்கவேணும்” என்று பார்த்து, “புலிகிடந்த நூற்றுக்கஞ்சிக் காவல்தேடுவாரைப்போலே, நீர் நமக்கு அஞ்சக்கட வீரோ! மல்லவர்க்கத்தை நிரஸித்த தோளிருக்கிறபடி பாரீர்!” என்று தோள்வலியைக்காட்டினான்; ராவணாஜனைக்குறித்து மஹாராஜர்க் குப் பிறந்த பயத்தைப் போக்குகைக்காகத் தம்மிடுக்கைக்காட்ட அவர் பயம் சமிக்கக் காண்கையாலே, “இவ்விஷயத்திலும் பலிக்கும்” என்று மிடுக்கைக்காட்ட, இவர்க்கு இதுதானே பயஹேதுவாய்த்து. மஹாராஜர் பயத்தைத் தீர்த்தபடி எங்ஙனே யென்னில்; (க) [पिञ्चान्

இப்படி காலத்தைப் பெருக்கவேணுமோ, காலமெல்லா மென்ன லாமே யென்ன, காலக்ருத பரிணாமமுள்ள தேசமென்று தோற்றுகைக் காக என்னுமின்று கொண்டு, (உ) “स्वस्वस्वस्वस्वस्वस्वस्वस्वस्व-ஸ்நேஹாத ஸ்த்தாநரக்ஷாவ்யஸநிபிஃ” என்றத்தை உட்கொண்டு, கைமுதிகந்யாயத் தாலே ஸாதிக்கிரார் (காலக்ருதேத்யாதி). (மங்களாசாஸநம்பண்ண) என் றது - மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையும் என்றபடி.

“மல்லாண்டதிண்டோள்” என்றதுக்கு அவதாரிகை (இப்படி யித் யாதி) ‡ (பார்த்து) என்ற வநந்தரம், ஸர்வேஸ்வரன் என்று அத்யாஹார் யம்.) (நூறு) நிகுஞ்ஜம். தோள்வலியைக்காட்டினான் என்னுமின்றீர், இது சமிக்கக்கண்டானோ வென்ன, (ராவணாஜனையித்யாதி). இவ்வாக்யத்தை விவரிக்கிரார் (மஹாராஜரித்யாதி, பயஹேதுவாய்த்து) என்னுமளவும்.

(க) ரா-யு-க அ-உந, (உ) ஸ்ரீகுணரத்நகோ-உசு, ‡ குண்டலிதம்ப்ரகசிப்தம்.

காஸகாஸ் ஸகாஸ் - பிஸாசாந் தாநவாந் யக்ஷாந்] கள்ளர், பள்ளிகள், வலையர், என்னுமாபோலே ஹிம்ஸகருடைய அவாந்தர பிதை (ஹி) யிருக்கிறபடி. (க) [ஹிஸாஸ்யைச் சக்ஷாந் - ப்ருதிவ்யாஞ்சைவ ராக்ஷஸாந்] லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸரளவன்றிக்கே, *பஞ்சாசத்கோடி விஸ்தீர்ணையான பூமியிலுள்ள ராக்ஷஸரெல்லாரும் எதிரிகளானாலும். [அஜஸ்யைச் சக்ஷாந் - அங்குஸ்யக்ரேண தாந் ஹந்யாம்] ஆக, சத்ருவர்க்கங்களுல்லாம் ஒரு கலத்திலே உண்டு எதிரிட்டாலும் இவற்றினுடைய நிரஸநத்துக்கு அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்கள் வேணுமோ? கூஷாத்த்ரக்ரிமிகளை நிரவிக்குமோபாதி அங்குஸ்யக்ரத்தாலே நிரவிக்க வல்லோங்காணு மென்றார். ஆனால், நம்மை நலிந்த ப்ருதிபக்ஷம் நசியாதேகிடக்கிற தென்னென்னில்; “அழிப்போம்” என்னும் இச்சை யில்லாமை; இச்சையுண்டானால் அழிக்கையில் அருமையில்லை. அதுதனக்கு அடியென்னென்னில்; “உயிரோடே தலைசாய்க்குமானால் அழிக்கிறதென்?” என்னு மிரக்கத்தாலே, இவ்வார்த்தை ராமபாக்ய (பா)யத்தாலே மஹாராஜர் நெஞ்சில் பட்டு பயநிவ்ருத்திக்கு உடலாய்த்து; இவர்க்கு இதுதானே பயஹேதுவாய்த்து.

(மல்லாண்டதிண்டோள்) மல்லவர்க்கத்தை ஸ்வாதீநமாகப் பண்

இந்தசங்கைக்கு (இவ்வார்த்தை) என்கிற வாக்யபர்யந்தம் பரிஹாரம். “ஹிஸாஸ்-ஹந்யாம்” என்கையாலே (எதிரிகளானாலும்) என்றது அர்த்தவித்தம். “தாந்” என்கிற தச்சப்த பஹுவசநத்தாலே எல்லாரையுங் கூட்டினதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஆகவித்யாதி). “இச்சந்” என்றதுக்கு சங்காபரிஹாரரூபேண தாத்பர்யம் (ஆனாவித்யாதி). (அது தனக்கு) என்றது-இச்சையில்லாமைக்கென்றபடி. “யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்” என்றத்தைப்பற்ற (உயிரோடே இத்யாதி). (இவ்வார்த்தை) இந்தஸ்ஸோகம். (ராமபாக்யத்தாலே) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - மஹாராஜருக்குப் பெருமானிடத்தில் ப்ரேமாதிக்யத்தாலே இவ்வார்த்தை நெஞ்சிற்படாதே ப(ஜ)ய ஹேதுவாகச் செய்தேயும் விபீஷணாபயஹேதுவான ராமபாக்யத்தாலே யென்று. (இதுதானே) இந்த மிடுக்குத்தானே. ஆகையாலே மங்களாசாஸனம் பண்ணுகைக்குத் தோள்வலியையிட்டு ஸம்போதிக்விருரென்று “மல்லாண்டதிண்டோள்” என்றத்தோடே கூட்டுவது.

(மல்லவர்க்கம்) என்றது - விகட ஸகல தெளஸைப் ப்ருதிகளை.

(க) ரா-யு-கஅ-உக.

ண்ணி திண்ணியதோள். பிற்பாடரான கம்ஸாதிகளை அநாயாஸேந கொல்லுகையாலே திண்ணியதோள் என்கிறது. “மல்” என்று - மிடுக்காய், அத்நை அடிமைகொண்ட திண்ணியதோளென்கிற தாகவுமாய். இம்மிடுக்கு இவர்க்கு பயலேஹதுவாவானென்னென்னில்; சூரன புத்ரனைக்கண்டால், பெற்றதாய், “இவன் மதியாதே யுத்தத்திலே புகும், என்வருகிறதோர்” என்றுபயப்படுமாபோலே பயப்படுகை யுத்தம். “மல்லரை யழியச் செய்த தோள்” என்று இவரறிந்தபடி யென்னென்னில்; காதில் நோடுவாங்கினாலும் “நோடிட்ட காத” என்று அபியுமாபோலே.

(மணிவண்ண) நீலமணிபோலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவனே! அதிரமணியமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமாய் அதிஸங்குமாரமாய் அதிஸுலபமாயிருந்துள்ள வடிவைக்கொண்டு முரட்டஸூரர்களுடைய ஸகாசத்திலேசெல்லுவதே! (க) [ஸ் யஸந் ஸ்நஹுத ஸகூமார சஸர் 81. ஸ்ந ஸ்நகநாநஹ்ந சரீந்நயம் ஸஸஸர-க்வ யௌவநோந்முகீபூதஸங்குமாரததூர் ஹரிஃக்வ வஜ்ரகடிநாநபோக ஸரீரோநயம் மஹாஸூரஃ] என்று - வெண்ணையமுதுசெய்து வளர்ந்த சிறுபிள்ளையை, முரட்டு

“ஆண்ட” என்றதின் தாத்தார்யம் (ஸ்வாதீநமாக) என்றது. மல்லரை ஆளும்போது திண்மை அர்த்தவரித்தமன்றோ? “திண்” என்று, விசேஷிப்பானென்னென்ன, (பிற்பாடரித்யாதி). “மல்” என்று; சக்தி விசேஷமாய், ஆளுகை-உடைமையாய்; திண்மை - காடி(8)ந்யமாய், மிடுக்கையுடைத்தான திண்ணியதோள் என்கிறார் (மல் என்றித்யாதி). (மதியாதே) எண்ணாதே. முதலர்த்தத்தைச் சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (மல்லரையித்யாதி). க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் விக்ரஹம்போலே ஸைவை ஸாதிக்கையாலே, அருளிச்செய்கிறார் (காதில்தோடு இத்யாதி). (தோடு) தாடங்கம்.

சப்தார்த்தம் (நீலமணியித்யாதி). கீழ்ப்பதத்தோடே கூட்டி, “மணிவண்ண” என்றதுக்கு, அர்த்தாந்தரம் (அதிரமணியமித்யாதி). “வண்ணம்” - வடிவு. (ரமணீயம்) மனோஹரம். (உஜ்ஜ்வலம்) தேஜிஷ்டம். (ஸங்குமாரம்) என்றது-ஸ்ரீக்த்த(ந்)தையாலே. (ஸுலபம்) என்றது-முடிந்தாளலாமென்றிருக்கையாலே. ஸௌகுமார்யத்துக்கஞ்சிக் கூப்பிட்டார்களுண்டோ வென்ன (ஸ்யஸந-க்வயௌவந இத்யாதி). ஸ்லோகார்த்தம் (வெண்ணையித்யாதி). (பொர) யுத்தம்பண்ண. முந்தின (என்று) என்ற

வடிவையுடைய மல்லோடே ஒக்கப் பொருவிடுவதே!; (க) †“நமஸ்
யுத் தமித்யாஹு” என்று கூப்பிட்டார்க
ளிறே ஸ்ரீமதுரையில் பெண்கள். ஸௌகுமார்யம் பயஹேதுவாகி
றது, ஸௌலப்யம் பயஹேதுவோவென்னில்; அஸுரநிரஸநார்த்த
மாக தேவதைகள் சரணாகதியைப் பண்ணினமாத்ரத்திலே, ஸுலப
னாய் அஸுரர்களாஸ்யத்திலே புகும் என்னுமத்தாலே பயப்படு
கிறார்.

“ஆஸ்ரிதர்க்குத் தஞ்சமான ஸௌலப்யத்தையும் மிடுக்கையுங்கண்
டால் நீரிங்ஙனே அஞ்சக்கடவீரோ?” என்ன (உன்செவ்வடி) அது
என்னால் வருகிறதன்று; உன்வடிவின் வைலக்ஷண்யத்தாலே வரு
கிறது. நீதான் உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டால், ஸ்வதஸ்
ஸர்வஜ்ஞனான நீயும் கலங்கிப் பரியவேண்டும்படியன்றோ உன்வடி
விருப்பது. (செவ்வடி) செவ்விய அடியென்னுதல்; சிவந்த அடி
யென்னுதல். குடி^(ஃ)லஹ்ருதயர்க்கும் செவ்விதாகையும், திருமேனிக்
குப் பரபாக^(ஃ)மாகையும், இரண்டும் இவர்க்கு பயஸ்த்தாநமாகிற
திறே. சேஷபூதன் சேஷிவடிவைக்கண்டால் “திருவடிகள்” என்றிறே

பதத்தை “நமஸ்-நஸம்” என்றதுக்கு முன்னே கூட்டுவது. (என்று)
என்கிற இரண்டுபதத்திலும் சகாரம் அத்யாலார்யம். ஸௌலப்யம் பய
ஹேதுவாகிறபடியை சங்காபூர்வமாக உபபாதிக்கிறார் (ஸௌகுமார்ய
மித்யாதி).

“மல்லாண்ட” என்கிறபதத்தையும், “மணிவண்ண” என்கிறபதத்தி
னிரண்டாம் அர்த்தத்தையும் அவலம்பித்து, அவதாரிகை (ஆஸ்ரிதர்க்கித்
யாதி). நமக்கு உபயுக்தமான என்கூட்டுவது. ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸௌ
லப்யம், நமக்கு மிடுக்கு என்று யோஜிப்பது. வ்யாவ்ருத்தி பூர்வமாக
“உன்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அதுவித்யாதி). உக்தார்த்தத்தைக் கை
முதிகந்யாயேந த்ருடிகரிக்கிறார் (நீதானித்யாதி). “அடி” என்றத்தைத்
திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமாக்கி, “வடிவு” என்றது. மிடுக்கும் ஸௌகு
மார்ய ஸௌலப்யங்களும் பயஹேதுவானவோபாதி, ஆர்ஜவ ஸௌந்தர்
யங்களும் பயஹேதுக்களென்றருளிச்செய்கிறார் (குடிலேத்யாதி). திரு
மேனியென்னுதே “அடி” என்பானென்னென்ன, (சேஷபூதனித்யாதி).
ஆஸ்ரயண வேளையிலன்றோ திருவடிகளைப் பற்றுவது; மங்களாசாஸந

(க) ரா-யு-க௦ந-ஈ. † இது ஸ்ரீராமாயண ஸ்லோகமாயினும், இங்கெடுத்த
தது-கோபிமார்களும் சொல்ல வடுக்குமென்று.

வ்யவஹரிப்பது. ஆஸ்ரயணவேளையோடு போக(ஈ) வேளையோடு மங்களாசாஸகவேளையோடு வாசியற ஆஸ்ரிதரிழியும்துறை திரு வடிகளிறே. (செவ்வி) (க) “அரும்பினை யலரை” என்னுமாபோலே நித்யயௌவநமாயிருக்கை.

(திருக்காப்பு) குறைவற்ற ரகை. உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்க ளுண்டாகைக்கும் பண்ணின ரகையென்கை. ஒரு க்ரியையின்னிக்கே குறைந்திருப்பா னென் னென்னில்; தாழ்ந்தாடைக்குறித்து “ரகையுண்டாயிடுக” என்றும், ஸமரைக்குறித்தும் பரிச்சிந்நமான உத்கர்ஷ முடையாரைக்குறித்தும் “ரகை யுண்டாகவேணும்” என்றும் சொல்லக்கடவது; தமக்கும் ஈஸ்வரனுக்குமுண்டான நிரவதிகமான உத்கர்ஷாபகர்ஷத்தில் பாசர மில்லாமையாலே குறைந்துகிடக்கிறது; வேதாந்தத்தாலே நாட்டை யடைய வென்றிருக்கிற இவர் லக்ஷணத்தில் விழக் கவிபாட மாட் டாமையன்றிறே.

இன்னமும், இவ்விஷயத்திலே மங்களாசாஸகம்பண்ண இழிந்தா ளுக்கு “மங்களாசாஸகம் பண்ணினோம்” என்று கைவாங்கவொண்ணாத அபர்யாப்திக்கு ஸஞ்சகமாயிருக்கிறது.

வேளையில் இப்படி சொல்லுவானென்னென்ன, (ஆஸ்ரயணேத்யாதி). (உ) ‘அடிக்கீழ்’ என்கையாலும், (ங) “பாதபற்புத்தலைசேர்த்து” என்கையாலும், (ச) “அடிபோற்றி” என்கையாலும், எப்போதும் அடிவிடார்களிறே யென்று கருத்து. ப்ரமாணகத(ஈ)நபூர்வகமாகத் தாத்பர்யம் (அரும்பினை யித்யாதி). அரும்பினையலரை - முகுளமென்னவுமாய் மலரென்னவுமா யிருக்கை ஸ்வபாவமாகையாலே நித்யயௌவநம் பலிதம்.

“திரு” என்றதுக்கர்த்தம் (குறைவற்ற) என்றது. இத்தைவிவரிக்கிறார் உண்டான இத்யாதி. (உண்டாயிடுக) என்றது - அதுக்ரஹம்தோற்றச் சொல்லுகை. (உண்டாகவேணும்) என்றது - ப்ரார்த்தனை தோற்றச் சொல்லுகை. இப்படிச் சொல்லுகைக்கு நியாமகம் (வேதாந்தேத்யாதி). நாட்டையடைய என்றது - நாட்டில் விதவஜ்ஜநங்கனையெல்லா மென்ற படி. (வென்று) ஜயித்து. (லக்ஷணத்தில்விழ) என்றது - லக்ஷணோபேத வாக என்றபடி.

கீழில்சங்கைக்குப் பரிஹாராந்தரம் (இன்னமுமித்யாதி).

(க) தி-மொ-எ-கௌ-க.

(உ) தி-வாய்-சு-கௌ-கௌ.

(ங) தி-வாய்-உ-கௌ-க.

(ச) தி-பா-உ.ச.

௩௪ திருப்பல்லாண்டு, உ-பா-அடியோமோடும் வ்யாக்க்யாரம்.

எல்லாப்பாட்டுக்கும் இது தான் முகவுரைபோலே யிருக்கிறது.

[மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணா! பல்லாண்டு, பல்லாண்டு, பல்லாயிரத்தாண்டு, பலகோடி நூறாயிரம் - உன்செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு] என்றந்வயம். ... .. (க)

அவ. — இரண்டாம்பாட்டு. கீழ் - விக்ரஹயோக(X)த்தையும் குணயோகத்தையும் குறித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணினார்; இதில்- உபயவிபூதி யோகத்தைக்குறித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். *

மூ.—அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றி யாயிரம் பல்லாண்டு வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு [டே. படைபோர் புக்கு முழங்குமப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்

மூன்றாம் பரிஹாரம் (எல்லாப்பாட்டுக்கு மித்யாதி). (முகவுரை) ஸ்ரீமுகங்களிலே “ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:” என்று மங்களார்த்தமாக முன்னே சொல்லும் பாசரம். அதில் அர்த்தவித்தமாகையால் “அஸ்து” என்கிற க்ரியை இல்லாதாப்போலே இங்குமென்று கொள்வது; அதாவது ப்ரபந்தாதியில் “ஸ்ரீரமணஸ்து” என்று வஸ்துவிர்தேஸோ வாழ்பி தந்முகம்” என்கிற ஸ-ஓத்ரந்யாயத்தாலே நமஸ்காராசீஸஸூக்கள் வேண்டுகையால், மங்களார்த்தமாக “காப்பு” என்று பாட்டுக்களுக்கு முன்னே சொல்லப்படும் பாசரமென்கை; ஆகையால் இதுக்கு க்ரியை வேண்டாவென்று கருத்து. அன்றிக்கே, முகவுரையாவது ராஜக்ருஹங்களில் கர்ணிகர்கள் ஆய வ்யயங்களை எழுதும் பத்ரிகைகளுக்குமுன்னே இன்னவர்ஷம், இன்னமாஸம், என்றெழுதும் பாசரம். அது தான் முதலடியில் ஒருகாலெழுதப்பட்டதாயினும் முடிய அந்வயித்துக் கிடக்குமிதே; அதுபோலே இப்பாட்டும் மேற்பாட்டுக்களடைய அந்வயிக்கும்போது க்ரியையுண்டாய், நிராகாங்கும மாகையாலே, மேலோடே அந்விதமாமிதே; ஆகையால், இந்தப்பாட்டில் ஒரு க்ரியையில்லாம விருக்கிற தென்றுமாம். முகவுரை - வேதாத்யந்தங்களில் ப்ரணவம்போலே இந்த காதா(८००)த்வயமுமிதிவா. (முகவுரை) என்று பாடமாம்போது-நாயகக் கல்லுபோலே பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் ப்ரகாசகமா யிருக்குமென்று அர்த்தவிசேஷ மருளிச்செய்தாரென்று கருத்து.

இரண்டாம்பாட்டு. (அடியோமோடு மித்யாதி). வருத்தாது வாத ஸ்ரீரமணஸ்து யருளிச்செய்கிறார் (கீழித்யாதி). “அடியோம் - மங்கையுள் - மப்பாஞ்சசன்னியம்” என்கையாலே, உபயவிபூதியோகம் கொள்ளிற்று.

திருப்பல்லாண்டு, உ-பா-அடியோமோடும் வ்யாக்யாரம். ௩௩

வ்யா.—(அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றியாயிரம் பல்
லாண்டு) (அடியோமோடும்) தம்மைப்பேணாதே மங்களாசாஸநம்
பண்ணுகிற இவர், தம்முடைய நித்யதையை ப்ரார்த்திப்பானென்
னென்னில்; ஒரு ஸாத்ய(ர்)த்தைக் குறித்து ஸாதநாதுஷ்ட்டாரம்
பண்ணுமவர்கள்(க) “అయ్యురాశస్తే-ஆயுராசாஸ்தே” என்று ஆயுஸ்ஸை
தத(ர்)ங்கமாக ப்ரார்த்தியா நின்றார்களிறே; அதுபோலே, “மங்களா
சாஸநத்துக்குத் தாம்வேணும்” என்று தம்மையுங் கூட்டிக்கொள்
ளுகிறார் அத்தலைக்குப் பரிகைக்குத் தாமல்லது இல்லாமையாலே; தா
மில்லாதபோது அத்தலைக்கு அபாயம் வித்தமென்றிருக்கிறாரிறே.
ஆனால் என்னோடும் என்னாதே “அடியோமோடும்” என்பானென்
னென்னில்; தேஹாத்மாபிமாநி, தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தி பண்ணும்;
‘மாயாவாதி, அஹங்காரத்தில் ஆத்மபுத்திபண்ணும்; ஸாங்க்க்யன்,
“అహంకారం ప్రకృతీశ్వరం స్యయంప్రకాశం స్యత్ స్రష్టవ்- அஹமர்த்தம் ப்ரக்
ருதேஃபரம் ஸ்வயம்ப்ரகாஸம் ஸ்வதந்த்ரம்” என்றிருக்கும்; அங்ஙன்
கலங்கினவரன்றிறே இவர்; முறை யறியுமவராகையாலே “அடியோ
மோடும்” என்கிறார். “கர்மௌபாதிகமாக வந்த அவஸ்தைகளெல்
லாம் மறைந்தாலும் மறையாத ஸ்வபாவம் தாஸ்யம்” என்றிருக்குமவ

நாலடியும் நாலு வாக்யங்க ளென்கைக்காக ப்ரதமோபாதாரம் (அடி
யோமித்யாதி). ப்ரதிபதார்த்த மருளிச்செய்வதாக புநஃ ப்ரதிகோபாதா
ரம் (அடியோமோடும்) என்றது. பல்லாண்டென்றது - தன்னைப்பாராதே
அத்தலையில் ஸம்ருத்தி நித்யமாய்ச் செல்ல வேணுமென் றிருக்குமவன்
வ்யவஹார மென்னாநின்றீர்; இங்கே “அடியோமோடும்” என்று தம்
மைப்பேணக்கூடுமோ? என்கிற ஸங்கையை அநுவதித்து, இதுவும் அத்
தலைக்காகவே யென்று த்ருஷ்டாந்தபூர்வகம் பரிஹரிக்கிறார் (தம்மை யித்
யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). தாமில்லாதபோது பரிவாரில்லையோ
வென்ன, (அத்தலைக்கித்யாதி). வ்யாமோஹத்தாலே யென்று கருத்து.
மேலே “நின்னோடும்” என்றிருக்கையாலே, அதுக்கதுகுணமாக என்னோடு
மென்னு தொழிவானென்னென்கிற ஸங்கையை அநுவதித்து, அது ஸர்வ
ஸாதாரண மாகையாலே விஸேஷிக்கவேணுமென்று பரிஹரிக்கிறார் (ஆனா
லித்யாதி ஏழுவாக்யத்தாலே). (அஹங்காரத்திலே) அந்தஃகரணத்திலே.
(அஹமர்த்தம்) ஆத்மா. (முறை) ஸேஷத்வம், இவர்தெளிந்தவராகை
க்கு ஸேஷத்வம் ஸ்வாபாவிகமோவென்ன, (கர்மௌபாதிகமித்யாதி).

(க) யஜு-அஷ்ட-ந-ப்ர-தி.

௩௬ திருப்பல்லாண்டு, உ-பா-அடியோமோடும் வ்யாக்க்யாரம்.

ரிதே இவர். ஆனால் “அடியோம்” என்கிற பஹுவசரத்துக்குக் கருத் தென்னென்னில்; நாம் தமிழராய்நின்று மங்களாசாஸனம் பண்ணு மத்தால் பர்பாப்தி பிறவாமையாலும், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் சேஷத்வம் அவிசிஷ்டமாகையாலும், இப்பாதிபத்தி அவர்களுக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் ஸ்வாபிப்பாயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். (நின் னோடும்) வ்யாவ்ருத்தமான சேஷித்வம் மங்களாவஹமாகையாலே ஸர்வரும் கூடிப்பரிந்தாலும் போராநபடியாயிதே யிருப்பது. இத் தால் - திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். (பிரிவின்றி) இரண்டுதலையும் நித்யமான வோபாதி, ஸம்பந்த மும் நித்யமாயிதே யிருப்பது; அதுவும் தம்முடைய மங்களாசாஸ நத்தாலே யுண்டாவதாக நினைத்திருக்கிறார். (ஆயிரம்பல்லாண்டு) கால தத்வமுள்ளதனையும் இஸ்ஸம்பந்தம் நித்யமாய்ச்செல்ல வேணு மென்கிறார்.

(வடிவாயித்யாதி) உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல் லாத மங்களங்களுண்டாகைக்கும் தன் கடாக்கமே அமைந்திருக்கிற

(ஆனால்) என்றது - இவரொருவருமே தெளிந்தவரானவென்றபடி. இந்த ஸங்கைக்கு ஹேதுத்வயஸமுச்சயேந பரிஹாரம் (தமிழரித்யாதி). (அவி சிஷ்டம்) விசேஷமின்றிக்கே எல்லார்க்கு மொத்திருக்கை. “அடியோ மோடும்” என்று சேஷபூதரைச் சொல்லி “நின்னோடும்” என்கையாலே, தத்ப்ரதிஸம்பந்தித்வேந தாத்பர்யம் (வ்யாவ்ருத்தேத்யாதி). (வ்யாவ்ருத்த மான ஸேஷித்வம்) நிருபாதிக ஸர்வஸேஷித்வம். நீ மங்களஸம்பாதக னாகையாலே, சேதநரெல்லாரும் கூடிப்பரிந்தாலும் போராமையாலே அடி யோங்களைப்போலே நீயுமுனைப்பரிகைக்கு நித்யமாய்ச்செல்லவேணு மென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். கீழ்ப்பாட்டில் “உன்செவ்வடி” என்று அத்தலைக்கு மங்களாஸாஸனம் பண்ணியிருக்க, புந: “நின்னோடும்” என்பானென்னென்னில், (இத்தாலித்யாதி). (இத்தால்) என்றது - “நின் னோடும்” என்றத்தாலே யென்றபடி. (பிரிவின்றி) என்றது-பிரிவின்றிக்கே யிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. (க) “ஆக்கையுள்ள மாவியுள்ள மல்லபுறத் தினுள்ளும் நீக்கமின்றி யெங்குமின்றும்” என்கிறபடியே, ஜீவ பர ஸம்பந்தம் நித்யமாயிருக்க, (பிரிவின்றி) என்றதுக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இரண்டுதலையுமித்யாதி).

இரண்டாம்பாதத்துக்கு ஸங்காஸமாதார முகேநபாவம் (உண்டான ித்யாதி). (உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்க

திருப்பல்லாண்டு, உ-பா-அடியோமோடும் வ்யாக்க்யாதம். ௩௭

இவள், (க) “அகலகில்லேன் இறையும்” என்று நம்மைப் பிரியமாட்
டாதேயிருக்க, நமக்கு வருவதொரு அமங்களமுண்டோ? என்றிய படு
கிறீரென்ன; தேவரீரும் பிராட்டியுமானசேர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்ல
வேனுமென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். (வடிவாய்) “வடி
வு” என்று - நிறமாய், இவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே திருமேனிக்
குண்டான புகரைச் சொல்லுகிறது. (உ) [अप्रमेयं तत् त्वं यस्या
सं जन्मस्य] - அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜோ யஸ்யஸா ஜநகாத்மஜா]
என்று - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளை எனக்கென்ன இட்டுப்பிறந்த தத்
வத்தோடே எதிரிட்டு வெல்ல நினைக்கிறாயோ? என்றாணிதே மாரீசன்.
(ஈ) “श्रद्धां ह्येवैकं यत् त्वं - ஸ்ரத்தயா தேவோ தேவத்வ மஸ்
துதே” என்னக்கடவதிதே. ஆனால் இவளாலே அவனுக்கு உத்கர்ஷ
மாகில் அவனுடைய சேஷித்வம் குலையாதோ வென்னில்; மாணிக்
கம் ஒளியாலே பெருவிலையான காட்டில் மாணிக்கத்தினுடைய
ப்ராதாந்ய மழியுமோ? பூ மணத்தாலே பெருவிலையானகாட்டில்
பூவுக்கு ப்ராதாந்யமழியுமோ? (வடிவாய்) ஸ்ரீகௌஸ்துபாதிகள்
போலே ஆபரணபூதையாய், அத்தால்வந்த அழகைச்சொல்லவுமாம்.
(நின்வலமார்பினில்) ஸர்வாதிகளுன உன்னுடைய வலமார்பினில்.
ஸர்வயஜ்ஞமயமாய் யோகிசிந்த்யமாயிதே வடிவிருப்பது. (வலமார்

ளுண்டாகைக்கும்) என்றது, ஆழ்வாருடைய ப்ரேமஸ்வபாவத்தைப்பற்றி;
அன்றிக்கே, லோகத்தார்க்குண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும்
என்று கூட்டுவது. “நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற” என்கிறவிசேஷண
த்தைக்கடாக்கித்து, (தேவரீரும் பிராட்டியுமான சேர்த்தி) என்றது. அவ
ளுடைய சேர்த்தி நிறங்கொடுக்கு மென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (அப்ர
மேயமித்யாதி). அப்ரமேயமென்றதுக்கு பாவம் (எதிரிட்டுவெல்ல நினைக்
கிறாயோ) என்றது. ப்ரமாணந்தரம் (ஸ்ரத்தயா இத்யாதி). (சேஷித்வம்)
ப்ராதாந்யம். “வடிவாய்” என்றத்தை நிறமுடைத்தாயிருக்கிற என்று
திருமார்புக்கு விசேஷணமாக்கிக் கீழருளிச்செய்து. “மங்கை” என்ற
துக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தாந்தரம் (ஸ்ரீகௌஸ்துபேத்யாதி). “நின்”
என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (ஸர்வேத்யாதி). ஸர்வாதிக்யத்துக்கு ப்ரமா
ணம் (ஸர்வயஜ்ஞேத்யாதி). இவ்வாக்யத்துக்குக்கருத்து-ஸ்ருதியினுடைய
பூர்வோத்தர பாகங்களில் ப்ரதிபாத்யங்களான கர்மோபாஸநங்களுக்கு
விஷயமிதே என்று. “மார்பு” என்றதுக்கு வாஸநை (ஸர்வயஜ்ஞேத்

(க) தி-வாய்-௬-௧௦-௧௦. (உ) ரா-ஆர-௩௭-௧௮ (ஈ) காடகே-௩-௧௧.

௩௮ திருப்பல்லாண்டு, உ-பா-அடியோமோடும் வ்யாக்க்யாரம்.

பினில்) அணைக்கைக்கு அணித்தாயிருக்கை. (வாழ்கின்ற) மார்வி லிருப்புத்தானே நித்யமாய் போக (ஹ்) ரூபமாயிருக்கை. அம்மார் விலே யிருக்கச்செய்தேயும் “இறையும் - அகலகில்லேன்” என்று அதிசங்கை பண்ணும்படியிறே போக்யதை யிருப்பது. (மங்கை யும்) (க) “யுஷ்ஷி க்ஷுமாரீ - யுவதிஸ்ச குமாரிணீ” என்கிற பருவத் தைச் சொல்லுகிறது. (உ) “யுஷ்ஷ க்ஷுமாரீ - யுவா குமாரீ” என்று இவ்விரண்டவஸ்தையுமுண்டே அவனுக்கு; இவளுக்கு கௌமாரா வஸ்தையால் வந்த மௌக்த்ய(ஹ்)மேயுள்ளது, யுவதியுமாகக்கடவள். எவ்வனையென்னில்; போக(ஹ்)ஸ்ரோதஸ்வில்வந்தால் இவள் தளர்த் திக்கு அவன் கைகொடுக்க வேண்டும்படியான மௌக்த்யத்தைச் சொ ல்லுகிறது. “மங்கையும்” என்கிற ச(ய)சப்தத்தாலே - மஹிஷ்யந்தரத் தைச் சொல்லுதல், மங்களாவஹையான இவளும் ஆசாஸ்யை என்னு தல். (பல்லாண்டு) காலதத்வமுள்ளதனையும் இச்சேர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்.

(வடிவார்சோதி யித்யாதி) இச்சேர்த்திக்கு ஒரு தீங்குவாராதபடி கல்மதிளிட்டாற்போலே யிருக்கிற ஆழ்வார்களைப் பாரீரென்ன; அவர்

யாதி) என்னவுமாம். “வலம்” என்றதுக்கு வாஸநை (அணைக்கைக்கு இத் யாதி). (அணித்து) ஸமீபம், உறைகின்ற என்னுதே “வாழ்கின்ற” என்பா னென்னென்ன, (மார்விலிருப்பு இத்யாதி). இதில் வர்த்தமானார்த்தம்(நித் யமாயித்யாதி). போக(ஹ்)ரூபதையை உபபாதிக்கிறார் (அம்மார்விலே யித்யாதி). எடுத்த ப்ரமாணத்துக்குவ்யாவ்ருத்தி பூர்வகம் அர்த்தம் (யுவா குமாரீ இத்யாதி). ச(ய)காரத்தை அப்ராதாந்யத்திலேயாக்கி, யுவதியுமாகக் கடவள் என்கிறார் (இவளுக்கித்யாதி). (தளர்த்தி) ஸ்ரமம். அறுக்த ஸமுச்சயமாகவும் சேர்த்தியோடே ஸமுச்சயமாகவும் அருளிச்செய்கிறார் (சஸப்தத்தாலே யித்யாதி). (ஆஸாஸ்யை) என்றது - மங்களாஸாஸநத் துக்கு விஷயபூதை என்றபடி.

மூன்றாமடிக்கு சங்காஸமாதாநமுகேந தாத்தப்யம் (இச்சேர்த்திக் கித்யாதி). (இச்சேர்த்திக்கு) என்றது-மங்கையும் நானுமான சேர்த்திக்கெ ன்றபடி. (ஆழ்வார்களை) என்ற பஹுவசநம் “மங்கையும்” என்ற விடத்தில் மஹிஷ்யந்தர ஸமுச்சயமாகச்சொன்னாற்போலே, இங்கும் “ஆழியும்” என்ற ச காரம் நந்தகாதிகளைச் சொல்லிற்றுகவுமொருயோஜனை திருவுள்ளம்பற்ற் யருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது. “வடிவு” என்றதுக்கு இரண்ட

திருப்பல்லாண்டு, உ-பா-அடியோமோடும் வ்யாக்க்யாநம். ௩௬

க்ளோட்டைச் சேர்த்திக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோ? என்று மங்க ளாசாஸநம் பண்ணுகிறார். (வடிவார்சோதி) காளமேகநிபஸ்யாம மான திருமேனி, ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாம்படி யிருக்கை. (க) “పురుషం కృష్ణ పిఙ్గళమ్ - పురుషమ్ క్ருష్ణణ పిఙ్గళమ్” என்னும்படியா யிறே யிருப்பது. தேஜோராசியா யிருக்கும் வடிவையுடையவ னென் னவுமாம். (வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு) வலவருகே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், பிறர்க்கு அநபிபவநீயனாயிருக்கிற ஆழ் வாடோட்டைச் சேர்த்தி நித்யமாய்ச்செல்ல வேணுமென்கிறார். “ஆ ழியும்” என்கிற ச(చ)சப்தத்தாலே - ஆயுதாகாரத்தாலே ரக்ஷகமாகக் காட்ட, ஆபரண புத்தியாலே அவனையுங்குறித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறாரென்கை.

(படைபோரித்யாதி) நம் கையைவிடாதே, த்வநியாலே எதிரி களை அழிக்கு மிவனைப்பாரீரென்ன; (படைபோர்புக்கு முழங்கும்) ஸேநையையுடைய யுத்தத்திலே புக்கு முழங்குமென்னுதல்; யுத்தத் திலே ஆயுதமாய்ப் புக்கு முழங்குமென்னுதல். (முழங்கும்) (உ) “సహాయే ధౌర్జన్యేణాం వృద్ధాని కృదారయన్ - సహాయేణ తార్తత రాక్షసరాణామ్ ధర్మతయాని వ్యతారయత్” என்றும், (ఋ) “యస్యనాజన

ర்த்தమ్, - எம்பெருமான் திருமேனியாதல், ஆழ்வார் திருமேனியாதல். முத லர்த்தம்-(காளமேகேத்யாதி). (ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே) என்றது - ஆழ்வாரு டைய தேஜஸ்ஸாலே யென்றபடி. ஸ்யாமமான திருமேனியை ஆழ்வாரு டைய தேஜஸ்ஸு முட்டாக்கிடிகையாலேவந்த பரபாகத்துக்கு ப்ரமாணம் (புருஷமித்யாதி). இரண்டாமர்த்தம்(தேஜோராசிஇத்யாதி).[சோதி-ஆர்- வடிவு] என்று இப்பக்ஷத்தில் அந்வயம். சுடர் பததாத்பர்யம் (பிறர்க்கித் யாதி). ஆக “ஆழியும்” என்ற ச(చ)காரத்தாலே சொல்லுகிற நந்தகாதிக ளுடைய சேர்த்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறாரென்று கருத்து. இந்த சகாரத்தை ப்ராதாந்யபரமாக்கி அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார்(ஆழியு மித்யாதி). இப்போது ஆழிபதம் நந்தகாத்யுபலக்ஷணம்.

(நம் கையைவிடாதே) என்கையாலே திருவாழியை வ்யாவர்த்திக் கிறது. “படை”-ஸேநையும், ஆயுதமும். முதலர்த்தம் (ஸேநையை இத் யாதி). இரண்டாமர்த்தம் (யுத்தத்திலே யித்யாதி). இப்பக்ஷத்திலே போ ரிலே படையாகப்புக்கு என்றந்வயம். போர் - யுத்தம். (எதிரிகளை அழியச்செய்யும்) என்றதுக்கு ப்ரமாணங்கள் (ஸகோஷஇத்யாதி).

சா திருப்பல்லாண்டு, உ-பா-அடியோமோடும் வ்யாக்க்யாநம்.

உ ஞ ன ா ம ஸ ஸ ஸ ஸ ஸ ஸ ஸ - யஸ்யநாதேந தைத்யாநாம் பலஹாநிரஜா யத” என்றும் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்படியும் அதுகூலர் வா மும்படியுமாயிறே த்வநியிருப்பது. இத்த்வநி இவர்க்கு பயஸ்த்தாந மானபடி என்னென்னில்; த்வநிவழியே நின்று இடங்காட்டிக் கொ டுக்குமென்று பயப்படுகிறார். (அப்பாஞ்சசன்னியமும்) முன்னிலை யாயிருக்க பரோக்ஷ நிர்ந்தேசம்பண்ணுவா நென்னென்னில்; புத் ரணை அலங்கரித்த தாய் “தன்கண்படிலும் கண்ணெச்சிலாம்” என்று பார்க்கக்கூசமாபோலே, மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற தம்முடைய கண்ணையும் செறித்து முகத்தை மாறவைத்துச் சொல்லுகிறார். அன்று யுத்தத்திற்பிறந்த ப்ரமாதத்துக்கு இன்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறாரென்றுமாம்.

இவ்விரண்டுபாட்டும்-திருமந்தார்த்தமாயிருக்கிறது. “அடியோ மோடும்” என்கிற விடத்தாலே - ப்ரணவார்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; முதற்பாட்டில் “பல்லாண்டு” என்கிற ப்ரதமபதத்தாலே-நமஸ்சப்தா ர்த்தம்சொல்லிற்று; “மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணு” என்று- அப்பாட்டில் விக்ரஹயோகத்தையும், செளர்ய வீர்யாதி குணயோகத் தையும், இரண்டாம்பாட்டில் விபூதியோகத்தையும் சொல்லுகையா லே-நாராயண சப்தார்த்தம் சொல்லிற்று; “உன்செவ்வடி செவ்வி திரு க்காப்பு” என்கையாலே - சதுர்த்தியில் ப்ரார்த்திக்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லிற்றாய்த்து. ... .. (உ)

(செறித்து) நெருக்கி; மூடியென்றபடி. முகத்தை மாறவைத்து பரோக்ஷ நிர்ந்தேஸம் பண்ணினு ரென்றாகீழ், பூர்வ வருத்தாந்தத்தைப்பற்றத் தாற்பர்யாந்தரம் (அன்றுயுத்தத்திலித்யாதி).

தத்வ ஹித புருஷார்த்த ப்ரதிபாதகமான திருமந்தார்த்தமென்று ப்ர திஜைகுபண்ணுகின்றனுகொண்டு பதங்களிலே ஏறிட்டுக்காட்டுகிறார் (இவ் விரண்டு இத்யாதி அஞ்சவாக்யத்தாலே). (அடியோமோடுமென்கிற இடத் தாலே) என்றது - இங்குமுதலடியாலே யென்றபடி. முதற்பாட்டு வ்யாக் க்யாநத்திலே “பல்லாண்டு” என்கிறஸப்தம், ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வ ரூபாநுரூபமான வருத்தியையும் ப்ரகாசிப்பிக்குமென்று அருளிச்செய் திருந்தாரேயாகிலும், நமஸ்சப்தம்போலே யிருப்பதொன்றாகையாலே உபாயத்தைக்காட்டக் கடவதென்று திருவுள்ளம்பற்றி “நமஸ்சப்தார்த்தம் சொல்லிற்று” என்கிறார் இங்கே. “அடியோமோடும்” என்ற இடத்தில் ஸ்வரூபமும் “திருக்காப்பு” என்ற இடத்தில் வருத்தியைச் சொல்லுகிற தென்று மிருக்கையாலே இப்படிக்கொள்ளவேணும். ... .. (உ)

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. (வாழாளித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலே தாம் திருப்பல்லாண்டு பாடினார்; இனிமேல், தம்முடைய மங்களாசாஸனத்தாலே தமக்குப் பரப்பாப்தி பிறவாமையானே, (க) “சுருஷ்டா ஸ்ரீ ஸுக்-சதுர்விதா பஜந்தே மாம்” என்கிறபடியே ஸ்ரீஸ்வரயை வைவல்ய பாவச்சாணுத்திகள் மூவரையும் கூட்டிக்கொள்வாராக நினைத்து, அதில் மங்களாசாஸனத்துக்கு பகவத்பரப்பாப்திகாமம் பரப்பாஸந்நராகையாலே அவர்களை அழைக்கிறார்.—(உ) “வீக்ஸ்யஸ் நக்ஷத்ர-ஏகஸ்ஸ்வாது நபுஞ்ஜீத” என்கிற ந்யாயத்தாலே - “இம்மங்களாசாஸன ரஸம் எல்லாரும் புஜிக்கவேணும்” என்னும் நினைவாலே அழைக்கிறாரென்றுமாம்;—அவர்களோடேகூட மங்களாசாஸனம் பண்ணுகை தமக்கு தா(ஞ)கமாகையாலே யென்றுமாம். (ங) “அடியார் தங்கள் இன்பமிகு பெருங்குழுவகண்டு” என்றும், (ச) “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன் கூடுவதென்றுகொலோ” என்றும் - கண்ணாலே காண்கையும் அத்திரளிலே புகுருகையும் இவைபெல்லாம் உத்தேசஸம்பமாபிறே யிருப்பது. ... .. *

மூன்றும்பாட்டு. (வாழாளித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டுக்கும், மேல் மூன்றுபாட்டுக்கு மாக, பேழகாஸங்கதி யருளிச்செய்துகொண்டு, இப்பாட்டில் முதலடியைக் கடாக்கித்து, (க) “சுருஷ்டா ஸுக்-சதுர்விதா பஜந்தே மாம்” என்ற ப்ரமாணத்தில், பிற்பட்டவர்கள் முற்பட்டதற்கு ஹேதுவைச் சொல்லிக்கொண்டு அவதாரிகை (கீழிரண்டு இத்யாதி). (க) “சுருஷ்டா - சதுர்விதா” என்றதை மூவராகச்சொன்னது - ஆர்த்தனையும், அர்த்தார்த்திடையும் ஒருகோடியாக நினைத்து.—அவதாரிகாந்தரம் (ஏக இத்யாதி).—மூன்றாவதாரிகை (அவர்களித்யாதி). மேல்வாக்யத்தில் “காண்கையும்-புகுருகையும்” என்று சொல்லுகையாலே, இக்கேயும் அவர்களைக்கண்டு அவர்களோடே கூடுவென்று கூட்டுவது. ஆக இவர்களை அழைக்கைக்கு ஹேதுமூன்று; அதாவது-அத்தலைமில் வைவலக்ஷணயத்தைப் பற்றிவரும் தம்முடைய அபரப்பாப்தியாதல், ஸ்வாதுதமமான இதிலுண்டான இவர்களிழவைப்பற்றி யாதல், இவர்களோடே கூடாப்போது தம் செல்லாமையைப்பற்றியாதல். மூன்றும் ஹேதுவைப் ப்ரமாணபூர்வமாகத் த்ருடிகரிக்கிறார் (அடியாரித்யாதி). (குழுவ) ஸமூஹம்.

(க) கதை-ஏ-கக.

(உ) பார-உத்தேயா-கஉ-௫௦.

(ங) பெரு-திரு-க-க௦.

(ச) தி-வாய்-உ-க-க௦.

மூ.—

வாழாள்பட்டு நின்றீருள்ளீரேல் வந்து மண்ணும் மணமும் கொண்மின்
கூழாட்பட்டு நின்றீர்களை யெங்கள் குழுவினிற் புருதலொட்டோம்
எழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்க ளிராக்கதர்வாழிலங்கை
பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. (ஈ)

வ்யா.—(வாழாள்) என்று - நிரதிசயஸுகருபமான வருத்தி
யைச்சொல்லுகிறது. வ்யதிரித்த விஷயங்களிலடிமை துராராத
மாகையாலும், துஸ்கமாகையாலும், அத்யல்ப பலமாகையாலும்,
துக்கருபமாயிறே யிருப்பது. (க) “ஸ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்ரீ - ஸர்வம்
பரவசம் துக்கம்” (உ) “ஸ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்ரீ - ஸ்ரீஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்ரீ” என்னக்
கடவதிறே. இவ்விஷயந்தன்னிலும் ப்ரயோஜநாந்தரபரராயிழிந்தால்
ப(ஈ)லம் பந்த (உ)மாகையாலும், அநந்யப்ரயோஜநரோபாதி அநவ
ரதபாவநையும் அந்திமப்ரத்யயமும் வேண்டுகையாலும் துக்கப்ராய
மாயிருக்கும்; ஸாதநாந்தர நிஷ்ட்டனுக்கும் கர்த்தவ்ய புத்தியாலே
ரஸமில்லை. இக்குறைகளொன்று மின்றிக்கே, ப்ராப்தவிஷயத்திலே
தன்னைப்பேணாதே பரஸம்ருத்தியை ஆசாவிக்க, ஸர்வநிரபேக்ஷண
ஸ்வரான் இத்தைக்கண்டு “இதொரு ப்ரேமஸ்வபாவமிருந்தபடி யெ

“ஆள்” என்றதுக்கு வாழ்ச்சியை நிரூபகமாகச் சொல்லுமிடத்தில்
அவதிசொல்லாமையாலே, வேறு இதில் விஞ்சினதில்லையென்று பலிக்கி
றது, அதை யருளிச்செய்கிறார் (நிரதிசயேத்யாதி). இப்படி விசேஷிப்
பானென், உகந்த விஷயத்துக்கு நேஷமாயிருக்கை ஸுகருபமாகவன்றோ
தோற்றுவதென்ன, (வ்யதிரித்தேத்யாதி). (துராராதம்) என்றது-துராராத
விஷயமென்றபடி. இதரஸைவை துக்கருபமாகில் பகவத்விஷயம்தா
னெல்லார்க்கும் ஸுகமாயிருக்குமோவென்ன, (இவ்விஷய மித்யாதி).
இவ்விஷயம் தன்னிலும் அடிமையென்று சேஷம். (அநந்யப்ரயோஜநன்)
என்றது-உபாஸகனை. (அந்திம ப்ரத்யயமாவது) அந்திம ஸம்ருதி. (ப்ரா
யம்) என்றது - இதர விஷயங்களை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக. (ஸாதநாந்தர
நிஷ்ட்டனுக்கும்) என்றது - கீழ் அநந்யப்ரயோஜநாகச் சொன்ன உபாஸ
கனுக்கும் என்றபடி. (கர்த்தவ்யபுத்தி) என்றது - சாஸ்த்ர விஹிதமென்
றே நினைவுஎன்றபடி. ஆக இவ்வளவும் வ்யாவர்த்தங்களை யருளிச்செய்து
நிரதிசய ஸுகருபதையையும் உபபாதிக்கிறார் (இக்குறைகளித்யாதி).
(இக்குறைக ளொன்றுமின்றிக்கே) என்றதுக்கு—(அந்த ப்ரீதியே புருஷா
ர்த்தமாயிறே யிருப்பது) என்றதனோடு அந்வயம். (நிரபேக்ஷண) என்
றது - ஸம்ருத்தியில் ஸர்வஜ்ஞது நிரபேக்ஷண என்றபடி. ஆளாகி என்

ன்” என்று ப்ரீதனாக, இவனுக்கு அந்த ப்ரீதியே புருஷார்த்தமாயிதே யிருப்பது. (பட்டு) என்றது - “உவர்க்கடலில் முத்துப்பட்டது” என்னுமாபோலே. “நான்” “எனக்கு” என்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே பகவதஸ்மருத்தியை ஆசாவிக்கும்படி கையொழிந்திருப்பார் சில ரைப் பெறுகையாவது அலப்ய(ஜ்)லாப மென்னுமிடத்தோற்ற வரு னிச்செய்கிறார். (நின்றீர்) வாயுபாவசமாய்த் திரிகிற த்ருணம்போலே கர்மபாதந்தராய்த் திரிகிற ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு பகவதஜ்ஞானபூர்வ கமாக தத்ஸம்ருத்தியை ஆசாவிக்கப்பெற்றாலிதே ஸத்திதியுண்டா வது. (உள்ளீரேல்) (க) “உள்ளீரே” ஸம்ஸாரத்தா ஸாதூர்ல ப?” என்று - அநந்யப்ரயோஜனரைக் கிடையாதென்று ஸர்வோஸ்வரன் கைவிட்ட ஸம்ஸாரமாகையாலே மங்களாஸாஸநத்துக்கு ஆஸ்தேட்ட மாயிதே யிருப்பது. நாகபாசத்தினன்று அடைய மோஹித்துக் கிடக்க, திருவடியும் ஸ்ரீவீரீஷணுழ்வானும் “ப்ராணனுடையாருண் டோ” என்று தேடினாப்போலே, ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்வரூபஜ்ஞானமுடையார் தேட்டமாயிதே யிருப்பது. இந்த ய(நி)திசப்தத்தாலே - ஸம் ஸாரத்தில் வைஷ்ணவத்வம் தூர்லபமென்றதாய்த்து.

அநந்யப்ரயோஜனரான வைஷ்ணவர்களும் “நம்மை விருப்பு வார் சிலருண்டாவதே” என்று ஸந்நிஹிதராக; (வந்து) அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவம் ஆராய்வதற்கு முன்பே அவர்களோடே கலந்து கொடு நிற்கவேண்டும்படியான த்வரை சொல்லுகிறது. (மண்ணும் மணமுங்கொண்மின்) என்கிறார். மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரி

மை “ஆட்பட்டு” என்பாநென்னென்னில்; த்ருஷ்டாந்த முகேந அரு னிச்செய்கிறார் (பட்டு என்றது) இத்யாதி. போலே யிருக்கிற தென்று சேஷம். (உவர்க்கடல்) லவணபீதி. இத்தை விவரிக்கிறார் (நாணெனக் கித்யாதி). (நான்) என்றது - அஹங்காரம். (எனக்கு) என்றது - மம காரம். இப்போது “நின்றீர்” என்கையாலே, முன்பு நில்லாமை தோற்று கிறது:-அத்தை விவரிக்கிறார் (வாயு இத்யாதி). “ஏல்” என்கிற யத்ய(ஜ்) த்த்தத்தை ஸப்ரமாணமாக உபபாதிக்கிறார் (ஸமஹாத்மா இத்யாதி). (அந ந்யப்ரயோஜநர்) மங்களாஸாஸநபரர். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (நாகபாஸ இத்யாதி). நாகபாசத்தினன்று அடையமோஹித்த நில்லாமையாலே, (நாகபாஸத்தினன்று) என்றது - ப்ரஹ்மாஸ்த்ர பந்தநத்தினன்று என்ற படி. பலிதம் (இந்த இத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (அநந்யேத்யாதி). (உரிவார்) ப்ராப்தரானவர்.

யார் அந்தரங்கரான அடியாரிதே, அடிமை விலையோலை எழுதும் போதும் “மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியனாக வேணும்” என்றிதே எழுதுவது. மண்ணாவது - ஸ்வாமிக்கு ஒரு மங்களமுண்டானால் அங்குரார்ப்பணத்துக்குப் புழுதிமண் சுமக்கை; அந்த ந்யாயத்தாலே யிதே நம் ஆழ்வார்களுக்கு இது க்ருத்யமாகிறது. மணமாவது - அந்தக் கல்யாணத்துக்குத் தான் அபிமானியாயிருக்கை. இவ்விரண்டும் - ஸ்வ கைங்கர்யத்துக்கு முபலக்ஷணம். “கொண்மின்” என்றத்தால் - அடிமை செய்யுமிடத்தில் கிடந்தானை கண்டேறுகையன்றிக்கே சிலர்தரக் கொள்ளவேணும் என்கையும், தருமவர்களும் “உங்களதான் அடிமைபை நீங்கள் ஸ்வீகரியுங்கோள்” என்று சீரிதாகக் கொடுக்கக் கடவர்க ளென்கையுமாகிற சாஸ்த்ரார்த்தத்தை வெளியிடுகிறது.

(கூழாவித்யாதி) † இவர் அழைத்தவாசியறியாதே ப்ரயோஜநாந்

உக்தார்த்தத்தை லோகவ்யவஹாரமுக்கேந த்ருடிகரிக்கிறார் (அடிமை யித்யாதி). (விலையோலை) - க்ரயபத்ரம். (மண்ணாவது) என்றது - மண்கொள்ளுகையாவது என்றபடி. (அந்த ந்யாயத்தாலே) விலையோலை யெழுதுகிற ந்யாயத்தாலே யென்றபடி. (நம் ஆழ்வார்கள்) என்றது - ஸேவை முதலியாரையும், திருவாழி யாழ்வானையும். அங்குரார்ப்பணத்தி னன்றைக்கு “ஆழ்வார் திருநாள்” என்றிதே ப்ரஸித்தி. (மணமாவது) என்றது - மணங்கொள்ளுகையாவதென்றபடி. செய்யின் என்றதல், வாங்குமின் என்றதல் சொல்லாதே, “கொண்மின்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கொண்மின் இத்யாதி). இத்தால் கொள்வாரும் கொடுப்பாரும் நிரஹக் காரராய் நிர்மமகாரரா யிருக்கையைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. (கிடந்தானை கண்டேறுகை) என்றது - படுத்துக்கொண்டிருக்கிற யானையைத் தானையெறுகை. (சீரிதாக) ஸாதரமாக.† (கொடுக்கக்கடவர்கள்) என்ற அநந்தரம், என்கையும் என்று ஸேஷம். (ஸாஸ்த்ரார்த்தம்) என்றது - தா(நா)த்ருத்வத்திலும் ப்ரதிக்ருஹீத்ருத்வத்திலும் மமகார நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிற திருமந்த்ரார்த்த மென்றபடி.

“கூழாள்” இத்யாதிகளுக்கு பாவம் (இவ்வார்த்தை யித்யாதி). (இவ்வார்த்தை) என்றது - வாழாட்பட்டு என்கிறவார்த்தை. (வாசியறியாதே) என்றது - தங்களுடைய ப்ரயோஜநாந்தரங்களும் வாழ்ச்சியென்று ப்ர(பு)மித்து, அநந்யப்ரயோஜநரை அழைத்தாரென்கிற விசேஷமறியாதேயென்

† குண்டலித அரும்பதாநுகுணமாக வ்யாக்க்யாநத்தில் “என்கையும்” என்ற பாடமில்லை. ‡ அரும்பதத்துக்கு “இவ்வார்த்தை” என்று பாடம்.

தரபாடையப் புதாத் தொடங்கிற்று; அவர்களை நிஷேதிக்கிறார். “கூழாள்” என்று - சோற்றுக்காக ஆரோனுக்கும் தன்னை எழுதிக்கொடுக்கை; இது ப்ரயோஜனாதரபார்க்கு முபலக்ஷணம். தன்னை “பகவத்தாஸ்யகபோ(ஃ)கன்” என்னுமிட மறியாகே, ப்ரயோஜனாதரங்களைக் குறித்து அவன்றன்னையே ஆஸ்ரமிக்கிறார்களிறே. “கூழாள்” என்று - அநந்ய ப்ரயோஜனாயிழிந்து, ப்ரயோஜனாதரங்களை வேண்டிக்கொள்ளும் இருகரையரைச் சொல்லுகிற தென்னுமாம். ‘பட்டு’ என்கிறது - அகப்பட்டென்றபடி. அதாவது - பந்த(ஃ)கமாகையாலே ஸ்வரூபவிரோதியாய் அநர்த்தத்தைப் பண்ணுமென்னுமத்தாலே சொல்லுகிறது. (நின்றீர்களை) பஹுவசநத்தாலே “உள்ளீரேல்” என்று தேடவேண்டாதே பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் ப்ரயோஜனாதரபா ராயிருக்கை. “எங்களுக்கு” என்று இத்திரளுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற வருளிச்செய்கிறார். தேஹாத்மாபி(ஃ)மானிகள், தேவதாந்தர பாவணர், இவ்விஷயந்தன்னிலே புதுந்து ப்ரயோஜனாதரங்களை அபேக்ஷிப்பார், அநந்யப்ரயோஜனாய் ஸாதனாதரங்களிலே அந்யபராயிருப்பாராகிற திரள்களெல்லாவற்றிலும் வ்யாவ்ருத்தமாயன்றோ எங்கள் திரளிருப்பதென்கிறார். (புதுதலொட்டோம்) “ஆரோபுகுவார்” என்று ப்ரார்த்திக்கிற இவர், நிர்ந்த(ஃ)யரைப்போலே “புகுவொட்டோம்” என்பானென்னென்னில்; வலிஷ்ட்டன் பரமதயாளுவானு

றபடி. (இது) என்றது - “கூழ்” என்றத்தை. ஸ்வரனுக்கு எழுதிக்கொடுப்பார் அந்யப்ரயோஜனங்களைக் கேட்பாரோவென்ன, (தன்னை யித்யாதி). இது - வித்த(ஃ)வ்யாக்க்யாத்ரு வாக்யமாதல். ப்ரமித்தவர்க ளன்றிக்கே அநந்யப்ரயோஜனராயே வந்து ப்ரயோஜனாதரங்களைக் கொள்வாரை நிஷேதிக்கிறாரென்று அர்த்தாந்தரம் (கூழா ளித்யாதி). “பட்டு” என்றது - கீழும் இங்கும் ஒத்திருக்க, இங்கு (அகப்பட்ட) என்பானென்னென்ன, (பந்தகேத்யாதி). “நாங்கள்” என்று அஹங்கரிக்கலாமோ வென்ன, (எங்களித்யாதி). வ்யாவ்ருத்தியை உபபாதிக்கிறார் (தேஹேத்யாதி). அவதாரிகையிலே தம்முடைய அபர்யாப்தியாலே சதுர்வித புருஷர்களையும் அழைக்கிறாரென்னுமின்றி, ஆனால் “புகுவொட்டோம்” என்னக்கூடுமோ? என்கிற ஸங்கையை அதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஆரோ இத்யாதி). இந்தப் பரிஹாரத்துக்கு, அவர்கள் திருந்தாதே கேவல ப்ரயோஜனாதர பரராயிருந்தால் த்யாஜ்பரென்று கருத்து. “புகுவொ

லும் சண்டாளனை அக்கிகார்யத்திலே கூட்டிக்கொள்ளாணிதே. இத் தால் - அந்நய ப்ரயோஜனர்க்கு ப்ரயோஜனந்தரபாரோட்டை ஸஹ வாஸம் அஸஹ்யமா யிருக்குமென்றதாய்த்து.

எங்கள் திரளிற்காட்டிலும் உங்கள் திரளுக்கு வாசியென்னென் னில், (ஏழாள் காலும் பழிப்பிலோம் நாங்கள்) என்கிறார். “ஏழாள்” என்று-தமக்குக் கீழே ஒருமுன்னும், மேலே ஒருமுன்னும், தாமுமாக ஏழுபடியைச் சொல்லுகிறது. இஸ்ஸமுதாயத்தைப்பற்றி சாஸ்த்ரங் கள் (க) “ஸத் ஸத்வ ஸத்வ - ஸப்த ஸப்தச ஸப்தச” என்று - இந்த ஏழையும், இதுக்குக்கீழே ஒரேழையும், இதுக்குமேலே ஒரேழை யும், ஆக, இருபத்தொருபடிகாலைச் சொல்லுகிறது. (உ) “ஃஷ்ஷுரூந் ஃஷ்ஷுரூந் ஃஷ்ஷுரூந் ஃஷ்ஷுரூந் ஃஷ்ஷுரூந் ஃஷ்ஷுரூந் - தசபூர்வாந் தஸாபரா நாத்மாநஞ்சைகவிம்சதம் பங்க்திஞ்ச புநாதி” என்று முகபே(தீ)தேந சாஸ்த்ரம் சொல்லிற்று. “ஏழாட்காலும்” என்கிற சப்தம் இவ்வளவை நினைக்கிறது. இத்தால்- ஒருஸந்தானத்திலே ஒருவன் அந்நயப்ரயோ ஜனானால், அவனைப்பற்றி, பகவத்ப்ரபாவம், ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள் ளவும் செல்லக் கீழும்மேலும் வெள்ளமிடுமென்கிறது. (பழிப்பி லோம்) விஷயாந்தரப்ராவண்யமென்ன, தேவதாந்தரபஜநமென்ன, ட்டோம்” என்றத்தாலே ஸ்வரூபசிகைஷ செய்தருளுகிறாரென்கிறார். (இத் தாலித்யாதி).

இத்தால் ஏழுதலை முறையைச்சொல்லுகிறாரென்கிறார் (ஏழாள் இத் யாதி). கந்யகாதாநாதி ஸாமாந்ய தர்மங்களுக்கு இருபத்தொரு தலைமுறை க்கு அதிகயகரத்வம்சொல்லி யிருக்க, “ஏழ்படி” என்று பகவத்ப்ரபாவத் தைக்குறையச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன, (இஸ்ஸமுதாயேத்யாதி). (இஸ் ஸமுதாயத்தைப்பற்றி) என்றது - கீழ்ச்சொன்ன ஸப்தகத்தை மத்யமாவதி யாக்கி யென்றபடி. “ஆள்” என்று-புருஷர்களைச் சொல்லுகிறது. “கால்” என்றது - ஸந்தி. (இவ்வளவை) என்றது - இருபத்தொரு படியை. ஒரேழுக்குச் சொன்னது, மற்றவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். ஸாமாந்ய தர் மத்துக்கு இத்தனை யுண்டானால், பகவந்ரிஷ்ட்டைக்குச் சொல்லவேண்டா விறே யென்று கருத்து. பவிதார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித் யாதி). “பழிப்பு” என்பது - தோஷம். இது ஸாமாந்ய ஸப்தமாகையா லே, விஷயாந்தர ப்ராவண்யாதிகளைச் சொன்னாலும், ப்ரயோஜனந்தர பராரானவர்களுக்கும் த்யாஜ்யமானவை அப்ரஸக்த மென்னுமின்றுகொ ண்டு, விசேஷபர்யவஸாரம் பண்ணுகிறார் (விஷயாந்தரேத்யாதி வாக்ய

இவை தூரதோநிரஸ்தமாயைலே பநர் கூட்டித்தூற்றவேண்டா; இனி அநந்யப்ரயோஜநாய் அநந்யஸாதகராயிருப்பார்க்குப் பழிப் பாவது-ப்ரயோஜநாந்தரபரதையும் ஸாதகாந்தரபரதையுமிதே; அவந் தையுடையோமல்லோமென்கிறார். (நாங்கள்) “எங்கள் குழு” என்ற போதைச் செருக்குப்போலே, பகவத்விஷயீகாரத்தால் வந்த செருக் குத் தோற்றச் சொல்லுகிறாரிதே.

உங்கள் ஸ்வரூபம் நீங்கள் சொன்னவளவிலே விஸ்வஸித்திருக்கு மத்தனை யளவுடையோமல்லோம், உங்கள் வருத்தி விசேஷத்தைக் கொண்டு உங்களை அநியவேணுமென்ன; அது நீங்களறியும் புடையல் ல, எங்ஙனையென்னில்; ஒருகாரியப்பாடாக உள்ள அமங்களங்கள் போக மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியாதல், இல்லாத மங்களங்களுண் டாக வேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுதல் செய்யுமளவிதே நீங்களறிவது; முன்பு வருத்தமாய்க்கழிந்த செயலுக்கு இன்றிருந்து வயிறுபிடிக்கும் திரள்காண் எங்களது. (இராக்கதர்வாழிலங்கை) தூர் வர்க்கம் களித்துவர்த்திக்கும் தேசம், புறம்பேபோய் பரஹிம்ஸை பண்ணி, குளவிக்கூடுபோலே திரண்டு கடலையும் மதினையும் அரணு க்கி, அமணக்கூத்தடிக்கும் தேசமென்கை. (இலங்கைபாழாளாக) லங்கையில் ஆள் பாழாம்படியாக. இலங்கைதான் விபீஷண விதேய

த்ரயத்தாலே). “பழிப்பிலோம்” என்றபோதே நாங்கள் என்று லித்த மன்றோ, விசேஷிப்பானென்னென்ன, (எங்களித்யாதி). “எங்கள்” என்ற இடத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுமையும் செருக்காலே யென்று கண்டுகொள்வது.

மேலுக்கு அவதாரிகை (உங்களித்யாதி). (அளவு) ஜ்ஞாநம். (புடை) ப்ரகாரம். (காரியப்பாடாக) ப்ரயோஜந நிமித்தமாக. (முன்பு வருத்த மாய்) என்று விஸேஷித்தது, யுகாந்தரவ்யவதாரம் தோற்றுகைக்காக. (எங்களது) என்ற அநந்தரம் என்கிறாரென்று ஸேஷம். “இராக்கதர்” - ராக்ஷஸர். கிழ்வாக்ய விவரணம் (புறம்பேயித்யாதி). (குளவி, கீடவிசே ஷம். “இலங்கை” என்கையாலே அர்த்தலித்தம், (கடலையும் மதினையும் அரணுக்கி) என்றது. “வாழ்” என்றதிலே நோக்காக (அமணக்கூத்து) என்றது; அதாவது-லஜ்ஜையின்றிக்கே நக்ரதையோடே கூத்தாடுகை. இல ங்கை பாழ் ஆக என்னுதே, “ஆள் பாழ் ஆக” என்பானென்னென்ன, (இ லங்கைதானித்யாதி). பரீ விபீஷணுழ்வானுக்கு லங்காதிபத்யம் கடற்

மிதே. இனி, (க) “நெய்யம் - நநமேயம்” என்ற ராவணனையும் அவ்
 னுடைய அதிகாரத்துக்குத் துணையான ராகுஸரையு மழியச்செய்
 து, (உ) “சூசன சயுதீ ஷீத் - ஸ்பஸாந ஸத்ருஸீ பவேத்” என்று
 பிராட்டி அருளிச்செய்தபடியே அவ்ஐரை மூலையடியே போம்படி
 பண்ணினான். (படைபொருதானுக்கு) இப்படிசெய்தது ஈஸ்வரத்
 வப் பிடாரான ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே, எதிரிகளம்பு யார்விலே தை
 க்கும்படி பொருதவனுக்கு. (பல்லாண்டு கூறுதுமே) அப்போதை
 கையும் வில்லுமாய்ச் சிறிச் சிவந்து எதிரிகளமேலே வ்யாபரிக்கும்
 போதை ஆகாஷகமான வடிவழகுக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணிப் போ
 ருவோம் சிலர்காண் நாங்களென்கிரார். (ங) “ரஹவாநீ ஷக்ரகூடாந்—
 நஸாநீ த்ருவீ டயாந் - ராகவார்த்தே பராக்ரந்தாஃ—நப்ரானே குரு
 தே தயாம்” என்கிறபடியே அக்காலத்தில் முதலிகளுக்கு அப்புக்கு
 இருய்க்கப்பணி போருகையாலே அக்காலத்திலே மங்களாசாஸநம்

கரையிலே கொடுக்கையாலே, அத்தை அழிக்கவொண்ணுதென்று இவ்வா
 க்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். ஆனால் ஆள்பாழாம்படி பண்ணுவானென்
 னென்ன, (இனி நநமேயமித்யாதி). (அதிக்கரம்) மர்யாதாதிக்ரமம். [அ
 ழியச்செய்து - போம்படி பண்ணினான்] என்று அந்வயம். “படைபொரு
 தானுக்கு” படையிலே பொருதானுக்கு - யுத்தத்திலே சத்ரு ஸம்ஹாரம்
 பண்ணினவனுக் கென்றபடி. படை - யுத்தம்; ஆயுதமாகவுமாம். இப்
 படி விசேஷித்ததுக்கு வ்யாஸர்த்த்ய பூர்வகமாகத் தாத்பர்யம் (இப்படி
 யித்யாதி). (பிடார்) அஹங்காரம். (ஸங்கல்பத்தாலே) என்றது - “ஹி
 ஷ்யாமி” என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே யென்றபடி. “பொருதானுக்கு” என்
 றத்தைக் கடாக்ஷித்து பாவம் (அப்போதை இத்யாதி). “கூறுதம்”-சொ
 ல்லுவோம், இப்படி நீங்கள் கழிந்தகாலத்திற் செயல்களுக்கு மங்களா
 சாஸநம் பண்ணுவானென், அக்காலத்தில் பரிவரானவர்கள் மங்களாசா
 ஸநம் பண்ணியிரார்களோ வென்ன, (ராகவார்த்தே இத்யாதி). “தயாம்
 நகுருதே” என்றது அப்ரஸக்தப்ரதிஷேத மல்லாமையால், ப்ராணன்களி
 லே தயைபண்ணி இருய்க்கை தோற்றுகையாலும், பராக்ரமித்தது பெரு
 மாளுக்காக வென்கையாலே இதுவே ஸ்வாபாவிகமென்றும், திருவுள்ளம்
 பற்றி யருளிச்செய்கிரார் (அக்காலத்திலித்யாதி). (இருய்க்கப் பணிபோ
 ருகையாலே) என்றது- பின்வாங்குகையே கார்யமான படியாலே யென்ற

(க) ரா-யு-கக-கக. (உ) ரா-ஸ-உக-உக. (ங) ரா-யு-உஎ-க.

† இவ்விரண்டு பாதங்களும் ஒரிடத்ததல்லாமையாலே, இத்தகவச
 நம் தோஷமாகாது.

திருப்பல்லாண்டு, சடபா-ஒடுகிலத்தில் வ்யாக்யாநம். ௪௯

யண்ணுவாரைப்பெற்றதில்லை; பிராட்டி பிரிந்தபோதே “நம் குடியி
ருப்புப்பெற்றோம்” என்கிற பரிதியாலே ப்ரஹ்மாதிகள் அந்யபரரா
னார்கள்; அக்காலத்தில் மங்களாசாஸநம் பண்ணப்பெறுத குறைநீர
இன்று இருந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுவோம் சிலர்கான் நாங்களொ
ன்கிரார். ... .. (௩)

அவ. — நாலாம்பாட்டு. (ஏடித்யாதி) கீழே - அந்யப்ரயோஜ
நரையழைத்தார்; அவர்கள் மங்களாசாஸநத்துக்கு ப்ரத்யாஸநநர
கையாலே, நீரிலே நீர்சேர்ந்தாற்போலே சேர்ந்திருக்குமிதே. அவ்
வளவிலும் பர்பாப்தி பிறவாமையாலே, “ஐஸ்வரன் கைபார்த்திருக்
குமவர்கள்” என்னு மிவ்வளவைக்கொண்டு, ஆத்மப்ராப்திகாமமையும்
ஐஸ்வர்யமாமையும் அழைக்கக்கோலி, அதில் முந்துற ஆத்மப்ரா
ப்திகாமரையழைக்கிரார். ஐஸ்வர்யத்திற் காட்டில் ஆத்மப்ராப்தி
உத்க்ருஷ்டமென்னும் நினைவாலே யழைக்கிரூரல்லர்; அந்த மோக்ஷ
த்தை இவர் அநர்த்தமென்றிருக்கையாலே. இனி எத்தாலே முற்
பட அழைக்கிறதென்னில்; பகவதஸம்பந்தத்துக்கு உபகரணமான

படி. ஆனால் ப்ரஹ்மாதிகள் இருந்தார்களே யென்ன, (க) “ரோஷஸ்யக்ஷ
நிபிஃ- ராவணஸ்ய வதார்த்திபிஃ” என்றதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கி
ரார் (பிராட்டி யித்யாதி). (அந்யபரரானார்கள்) என்ற வந்ததும், ஆகையா
லே என்று கூட்டுவது. (சிலர்) என்கையாலே வைலக்ஷண்யம் ஸூசிதம்.

நாலாம்பாட்டு. (ஒடுகிலத்திலித்யாதி) வருத்தாவாத பூர்வகமாக
மேற்பாட்டுக்குங்கூட ஸங்கதியருளிச்செய்துகொண்டு, “கூடுமனமுடை
யீர்” “பத்தருள்ளீர்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (கீழே) இத்
யாதி. (இவரழைக்கிறது) என்னுமனவும். [சேர்ந்திருக்குமிதே, ஆகையா
லே, கீழே அந்யப்ரயோஜநரையழைத்தார்] என்று கீழோடேஸம்பந்தம்.
அந்யப்ரயோஜநரோடே கூடி மங்களாசாஸநம் பண்ணுவதன்றோ
வேண்டுவது, இவர்களை யழைப்பாடுவென், அழைக்கப் ப்ரஸக்திதானுண்
டோவென்ன, (அவ்வளவிலு மித்யாதி). உத்க்ருஷ்த்தைப் பற்ற இவர்க
ளை யழைக்கவொண்ணாதென்னு நின்றுகொண்டு, முற்படுவாடுவென்னென்
கிறஸங்கையை அதுவதிக்கிரார் (ஐஸ்வர்யத்திலித்யாதி). ஐஸ்வர்யார்த்தி
களைப்பற்ற துர்க்கதரென்று முற்பட அழைக்கிரேன்கிரார் (பகவதித்
யாதி). (உபகரணமான ஸாரீரம்) என்றது - (உ) “விசித்ர டீஹஸ்ய ஸூஃ-
படி.

௫௦ நிருபங்ங்வாண்டு, ச-பா- ஏடுநிலத்தில் வ்யாக்ங்யாரம்;

சரீரமோக்ஷம் அணித்தாகையாலும், அம்மோக்ஷத்தைப் ப்ராபித்தால் மீளவொண்ணாமையாலும், ஐஸ்வர்யகாமனுக்குக் காலாந்தரத்திலே யாகிலும் பகவதஸம்பந்தம்பண்ண யோக்யதை யுண்டாகையாலும், இவனுக்கு அந்த யோக்யதையு மழிகையாலே தூர்க்கதியைக்கண்டு முற்பட வழைக்கிறார். ப்ரயோஜநாந்தரபரர், “மங்களாசாஸநம்பண்ண வாருங்கோள்” என்றால் வருவர்களோ வென்னில்; பகவத்ப்ராப்தி யினுத்கர்ஷத்தையும், அத்நைப்பற்ற கைவல்யத்தினுடைய நிகர்ஷத் தையும் மந்வித்தால், “விட்டுப்பற்றவேணும்” என்னும் ஆத்மகுணே பேதரை யிதே இவ்வழைக்கிறது. *

மு.—ஏடுநிலத்திலிடுவதன் முன்னம் வந்தெங்கள் குழாம் புகுந்து கூடுமனமுடையீர்கள் வரப்பொழி வந்தொல்லைக் கூடுமினே . நாடு நகரமும் நன்கறிய நமோநாராயணாய வென்று பாடுமனமுடைப் பத்தருள்ளீர் வந்துபல்லாண்டு கூறுமினே.

வ்யா. — (ஏடுநிலத்திலிடுவதன் முன்னம்) ஏடு என்பது . பொல்லாங்கு. “உங்களைப் பொல்லாநிலத்திலே யிடுவதற்குமுன் னம்” என்று பிள்ளையமுதனார். “ஏடு” என்கிறது - ஸஞ்ஞமசரீர தை. ஸ்த்தூலசரீரத்திற்காட்டில் ப்ரதானமாய் அதினுடைய ப்ர யோஜநரூபமாய் நித்கையாலே, “பாவில்ஏடு” என்னுமடோலே சொல்

விசத்ராதேஹ ஸம்பத்தி” இத்யாதிகைக் கடாக்ஷித்து. (அம்மோக்ஷத் தை) கைவல்யத்தை. இவ்வாக்யம், பகவல்லாபதேஹதுவான சரீர பரிக்ர ஹத்தக்கும் யோக்யதையில்லாதபடி கைவல்யம் நித்யமாயிருக்கையாலே வந்ததூர்க்கதியைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - மீளுகையும் வருகையும் போகையுமின்றிக்கே மின்மினிபோலேயிருந்து தன்னைத்தானே தின்று டெக்குமென்றபடி. ஆக, இவர்களைத்தாமே யழைக்கைக்கு ப்ரஸக்தியரு ளிச்செய்தார் சீழ்; அவர்தாம் ஸ்வாபீஷ்டங்களை விட்டுவருவார்களோவெ ன்று ஸங்கித்து, “மனமுடையீர்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்துப் பரிஹரிக்கி றார் (ப்ரயோஜநாந்தரேத்யாதி).

“ஏடு” என்றதுக்கு முன்றார்த்தம், “நிலம்” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; இவற்றைக்காட்டுகிறார் (ஏடுஎன்பது) என்றுதொடங்கி, (என்னவுமாம்) என்னுமளவும். (பொல்லாநிலம்) என்றது - ஸ்மசநபூமி. ஸஞ்ஞமசரீ ரத்தைக்காட்டும் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்த்தூலேத்யாதி) (ப்ரதானமாய்) ஆமோக்ஷ ப்ரளய மதுவர்த்தமாநமாகையாலே அதிஸய தையாய். (ப்ரயோஜநரூபமாய்) என்றது-ப(ஷ)லரூபமாயென்றபடி. அத

சிறுப்பல்லாண்டு, ச-பா-வடுகிலத்தில் வ்யாக்ஃபாகம். ௫௧

லுகிறது. (கிலத்திலிவதன்முன்னம்) ஸ்வகாரணமான மூலப்
க்ருதியிலே லயிப்பதற்குமுன்னே. இதுகிர்வழித்துப்போரும்படி;—
“எடு” என்று - உடம்புக்குப்போய், ஸ்த்தூல ஸூக்ஷ்மரூபமான
சரீரம், ஸ்வகாரணமான மூலபரக்ருதியிலே லயிப்பதற்குமுன்
என்னவுமாம். இவ்வாக்யந்தான் - அவர்களுடைய அபர்த்தத்தைக்
கண்டழைக்கிறாரென்னுமிடம் தோற்றவிருக்கிறதிதே. (வந்து) வ்வ
தந்தரரா யிருப்பார்க்குத் தம்மனவிலே வருமிடத்திலுண்டான தூரத்
தைச்சொல்லுகிறது. (எங்கள் குழாம்புகுந்தி) கேவலரும் ஒரு
ஸமஷ்டியாயிதே யிருப்பது; அது ஸ்வதந்தர மாகையாலே அப்போ
ந்யம் சேர்த்தியற்றிருக்கும். ஒருந்நருடையஸம்ருத்தி ஒருந்நர
யிதே இத்திரளிருப்பது. (க) “ஸர்ஸ்ர ஸ்வஸூக்யபாஸபாஸை”
என்னக்கடவதிதே.

வது - பூர்வபூர்வ கல்ப ஸ்த்தூலஸரீரம் கர்மத்வாரா உத்தரோத்தரகல்ப
ஸூக்ஷ்மஸரீரத்துக்கு ஹேதுவாகையாலே யெவ்வகை. “வந்து எங்கள்
குழாம்புகுந்து” என்று மிவ்வளவே யமைந்திருக்க, இப்படி இவ்வாக்யம்
ப்ரயோகிப்பானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாக்யமிய்யாதி).
(தோற்ற) என்றது - தோற்றுவிக்க என்றபடி. “மனமுடையீர்கள்” என்
று ஸம்போதிக்கச்செய்தே, “வந்து” என்னக்கடாதே யென்ன, (ஸ்வதந்
தரரித்யாதி). (ஸ்வதந்தரர்) கேவலர். இவர்க்கும், அத்யந்தபாரதந்தர்ய
ஸ்வரூபாதுரூபமான மங்களாசாஸந பரர்க்குமுண்டான மாநஸஜ்ஞான
வைஷம்ய ப்ரயுக்தமான தூரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று இவ்வாக்யத்து
க்குத் தாத்பர்யம். “எங்கள் குழாம்” என்பானென், அவர்களும் குழாங்
களாக இரார்களோ, அதுக்கும் இதுக்கும் வாசியேதென்ன வருளிச்
செய்கிறார் (கேவலரு மித்யாதி). (சேராச்சேர்த்தி) என்றது - ஸ்வார்த்த
பரராகையாலே பரோத்கர்ஷாஸஹிஷ்ணுக்களாயிருக்கை. (உ) “ஸர்ஸ்ர
ஸ்ஸூக்ய ஸ்வஸூக்ய - ஸர்வஸ்வவார்த்தம் ஸமீஹிதே” அன்றோ, இவர்க
ளிப்படி யிரார்களோ வென்ன, (ஒருத்தரித்யாதி). பரஸம்ருத்தியே ப்ர
யோஜனமாகையாலே அந்த விரோதமில்லையென்று கருத்து. இப்படி
யிருப்பார்க ளென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (பரஸ்பரேத்யாதி). “ஸூக்யேஷ்
ஷ்ரீத ஸர்ஸ்ரஸ்சஹ ஸூக்யேஷ் ஸர்வஸூக்ய - சித்பாபிவாஞ்சித பர
ஸ்பர ஸீசபாவைர்மத்தைவதை பரிஜநை ஸ்தவஸங்கஸ்ய” இது ஸ்ரீவை
குண்ட ஸ்தவஸ்ஸேகம்.

(க) வை-ஸ்த-௪௫.

(உ) மாக-௨-௪௫.

102. திருப்பல்லாண்டு, ச-பா-எடுக்கத்தில் வ்யாக்க்யாநம்.

இத்திரளில்புகுவார்க்கு எவ்வளவதிகாரம் வேணுமென்னில் (கூடு மனமுடையீர்கள்) “புகுருவோம்” என்னும் நினைவே வேண்டுவது. அவிலக்ஷணங்களான புருஷார்த்தங்களுக்கு புரஸ்சரணங்கள் கனக்க வேண்டியிருக்க, அதில் விலக்ஷணமான இத்திரளிலே புகுருகைக்கு புரஸ்சரணம் வேண்டாதிருப்ப தென்னென்னில்; அவை அப்ராப்த புருஷார்த்தங்களாகையாலே புரஸ்சரணங்கள் அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கிறது; இது ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே வேண்டா. மாதாபிதாக்களை அதுவர்த்திக்கைக்கு இச்சையேயிறே வேண்டுவது. (உடையீர்கள்) இந்த இச்சையால்வந்த ப்ரயோஜநாதிசயத்தாலே “வைஸ்ரவணன்” என்னுமாபோலே யருளிச்செய்கிறார். கூட நினைப்பார்க்குச் செய்யவேண்டுவது, முன்புநின்ற சிறுமைபைக் குலைத்துவாவேணும். (வரம்பொழிவந்து) “வரம்பொழிய” என்கிறவிது, “வரம்பொழி” என்று கிடக்கிறது. ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ப்ரகாரபூதமாய், அவனுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை அதுபவிக்க இட்டுப்பிறந்தவன், (க) “जराक्षयः - ஜராமரணமோக்ஷாய” என்று ஸ்வாதுபவத்தளவிலே ஒருவரம்பை யிட்டுக்கொண்டானிறே; அத்தையொழிந்து வாரூங்கோளென்கிறார். (ஒல்லைக்கூடுமினே) பற்றுகிற புருஷார்த்தத்தி

மேலுக்கவதாரிகை (இத்திரளிலித்யாதி). “மனமுடையீர்கள்” என்று இவ்வளவைச் சொல்லுகையாலே, வேறொன்று வேண்டாவென்று தோன்றுகிறது, அத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (புகுருவோமித்யாதி). இப்படி ஸாதாரணமாகச் சொல்லுவா னென்னென்கிற தடஸ்த்தசங்கையை ஸோபபத்திகமாக சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (அவிலக்ஷணேத்யாதி). (புரஸ்சரணம்) உபாஸநா பூர்வாகமான தீர்த்தயாத்ரதி கர்மங்கள். ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே வேண்டாவென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (மாதாபிதேத்யாதி). “உடையீர்கள்” என்கிற மதுப்புபூ(ஷா)மாவிலேயாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (இந்தஇச்சை யித்யாதி). (வைஸ்ரவணன் என்னுமாபோலே) என்றது-தநவான் என்னுமாபோலே யென்றபடி. கீழ்ப்பதத்தோடே “வரம்பொழி” என்றதுக்கு அவதாரிகை (கூட நினைப்பார்க்கு இத்யாதி). வரம்பாவது இன்னதென்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனுக்கித்யாதி). (இட்டுக் கொண்டானிறே) என்கையாலே - ஸ்வபுத்தி கல்பிதமானது ஸ்வரூபமன்றென்று தோற்றுகிறது. “ஒல்லை” என்றதுக்கு வாஸநை (பற்றுகிற இத்யாதி). பற்றுகிற புருஷார்த்தமாவது - திருப்பல்லாண்டு பாடுகை.

திருப்பல்லாண்டு, ச-பா. ஏடுநிலத்தில் வ்யாக்யாநம். ௫௩.

‘னுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யதுஸந்தித்தால் பதற்க்கொண்டுவந்து விழவேண்டாவோ? “ஏடுநிலத்தி லிடுவதன்முன்னம்” என்றது - சரீரத்தில் அஸ்தைதர்யத்தைப்பற்ற; இங்கு “ஒஸ்லை” என்கிறது- பற்று கிற விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற. “கூடுமனமுடையீர்கள்” என்றும், “கூடுமினோ” என்றும் அருளிச்செய்கிறாரிதே யோக்யதையைப்பற்ற. “அத்திரளில் நின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டார் சிலரிவர்கள்” என்று தோற்றுமிதே, ஸ்வரூபம் வெளிச்செறித்தக்கால்.

(நாடுநகரமும் நன்கறிய) இத்திரளிலே புகுருகைக்கு வேண்டு வன வருளிச்செய்தார்; இதுக்குமேல் மங்களாசாஸனத்துக்கு வேண் டுவன வருளிச்செய்கிறார். “நாடு” என்று- அவிசேஷஜ்ஞரைச் சொல் லுகிறது; “நகரம்” என்று - விசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது. ராஜா வுக்கு ப்ரத்யாஸந்நரிதே நகரஸ்த்தர்; நாட்டார் தூரஸ்த்தரிதே; ஆகையாலே வருளிச்செய்கிறார். (நன்கறிய) நன்றாகவறிய. பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே அவிசேஷஜ்ஞர் விடுப்படியாகவும், அதுநானே றேற துவாக விசேஷஜ்ஞர் பரிக்காணிக்கும்படியாகவும். (நன்கறிய) இந்நன்

“இடுவதன் முன்னம்” என்றபோதே சைக்காயம் தோன்றுகிறக, “ஒஸ்லை” என்பானென்னென்ன, விஷயபேதத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் (ஏடுநிலத்திலித்யாதி). (சரீரத்தில் அஸ்தைதர்யத்தை) என்றது-பிள்ளை யமுத னார் நிர்வாணத்தைப்பற்ற. வாருங்கோன் என்னுமல், பிரிந்துபோனாரை அழைக்குமாபோலே “கூடுமின்” என்பானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (கூடுமனமித்யாதி). (யோக்யதை) சேஷத்வரூப ஸம்பந்தம். என் னென்றாலும், ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுண்டானால் பிரிந்தாராகத் தோற்றுமோ வென்ன, (அத்திரளித்யாதி). (பிறிகதிர் படுகை) கதிர்பிறிபடுகை. (வெளிச்செறித்தக்கால்) ப்ரகாசித்தால்.

வ்ருத்தாதுவாதம் பண்ணிக்கொண்டு உத்தரார்த்தத்துக்கெல்லாம் அவதாரிகை (இத்திரளித்யாதி). “விஸேஷஜ்ஞரையும் அவிஸேஷஜ்ஞரையும் சொல்லுகிறது” என்கைக்கு நியாமகம் (ராஜாவுக்கித்யாதி). (ஆகையாலே) என்றது - விஸேஷஜ்ஞாந விஸேஷஜ்ஞ லக்ஷணமாகையாலே யென்றபடி. (ஆகையாலே) என்ற வநந்தரம் நாடுநகரமும் என்று என்று சேஷம். இவர்களறிய வென்னுமல் “நன்கு” என்று விசேஷிக்கையாலே, நன்மையை விஸதீகரிக்கிறார் (பகவதித்யாதி). இவ்வாக்யாந்தத்தில் அறிய என்று அதுஷங்கித்துக்கொள்வது. “நன்கு” என்றதுக்கு அர்த்

சூச திருப்பல்லாண்டு, ச-பா-எடுநிலத்தில் வ்யாக்க்யாநம்.

மையை யறியவென்னுமாம். (நமோநாராயணாவென்று) இவ்வளவுப் போராது, தன்ஸ்வரூபத்தை உள்படியறிந்து “ஸ்வரூபாத்ருடமான கைங்கர்யத்தைப்பெறவேதனும்” என்று, - வைஷ்ணவனாய் வரவேணுமென்று. (க) “ஓஹுஃ நமஃ ஸ்ரீ க்ஷீ - அஹ மபி நமம பகவதௌவாஹுமஸ்மி” என்றிறே நமஸ்கரத்தத்துக்கு அர்த்தமிருப்பது. ஸ்வாமி பக்கல்பண்ணும் அதுகூலவ்ருத்தியே யிறே புருஷார்த்தமாவது. (பாடுமனமுடைப்பத் தருள்ளீர்) நினைத்திருக்குமவ்வளவு போராது. ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடுவோமென்னும் நெஞ்சுண்டாம்படியான ப்ரோமத்தை யுடையிராகில். (வந்து பல்லாண்டுகூறுமினே) வந்து, திருப்பல்லாண்டு பாடுங்கோள் இத்திரளிலே புருஷேணுமென்றிருப்பீர்! அதைச்செய்யுங்கோள்! அவ்வளவு போராது, உங்களுடைய வ்ருத்திவிசேஷமும் பெறவேணு மென்றிருப்பீர்! திருப்பல்லாண்டு பாடுங்கோளென்று க்ரியையை இரண்டாக்கி நிர்வஹிக்கவுமாம். ... .. (ச)

அவ. — அஞ்சாம்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி) முற்பட அநந்தம்

தாந்தரம் (இந்நன்மை இத்யாதி). (இவ்வளவு) என்றது - நாமும் நகரமும் நன்கறிகை. நமஸ்கரத்தத்திலே நோக்காக (தன் ஸ்வரூபத்தை உள்படியறிந்து) என்றது. சதுர்த்தியைப்பற்ற (ஸ்வரூபேத்யாதி). இவ்வாக்யத்தால் பவிதம் (வைஷ்ணவனாய் வரவேணும்) என்றது. நமஸ்கரத்தம் ஸ்வரூபயாதா(ஹ)தம்ப ப்ரதிபாதக மென்றதுக்கு நியாமகமும் கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்கைக்கு உபபத்தியுங் காட்டுகிறார் (அஹமபி இத்யாதி வாக்க்யத்வயத்தாலே). “மனமுடையீர்கள் பத்தருள்ளீர்” என்று கூட்டித் தாத்தர்யம் (நினைத்திருக்கு மித்யாதி). “பாடுமனமுடை” என்றதுக்கு வ்யாவ்ருத்திபூர்வகமாக அர்த்தம் (நினைத்தித்யாதி). “பத்தருள்ளீர்” என்றத்தை யத்ய(ஹ)ர்த்த விவகையாலே ஏகவிஷயமாக்கிக் கீழருளிச் செய்து, ஸம்போதனவிவகையாலே பி(ஹ)ந்ரபுருஷவிஷயமாக யோஜநாதரம் (இத்திரளிலே இத்யாதி). (அவ்வளவு) கூடுகைமாத்ரம். (க்ரியையை இரண்டாக்கி) என்றது-இரண்டு க்ரியையை இரண்டு அதிகாரி விஷயமாக்கி யென்றபடி. ... .. (ச)

அஞ்சாம்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி) கீழ் இரண்டுபாட்டில் ப்ரமேயங்களை யருளிச்செய்துகொண்டு, இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (முற்பட இத்யாதி).

(க) யஜு

திருப்பல்லாண்டு, நிபா-அண்டக்குலத்துக்கு வ்யாக்யாரம். ௫௫

ப்ரயோஜனரை யழைத்தார்; கேவலரும் ஐஸ்வர்யார்த்திகளும் ப்ரயோஜனாந்தரபரரா யிருக்கச்செய்தேயும், கேவலருடைய தூர்க்கதியைக் கண்டு முந்துறவழைத்தார்; இப்பாட்டிலே- ஐஸ்வர்யார்த்திகளை யழைக்கிறார்.

மூ.—அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி யசுரரி ராக்கதரை
இண்டக்குலத்தை யெடுத்துக்களைந்த விருடிகேசன் நனக்குத்
தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர் வந்தடி தொழுதாயிர நாமம்சொல்லிப்
பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்துபல்லாண்டுபல்லாயிரத்தாண்டென்மின

வ்யா.—(அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி) தேவதைகளுடைய ஐஸ்வர்யத்துக்கெல்லாம் மேலான அண்டாதிபத்யமிதே ஐஸ்வர்யத் துக்கு மேலெல்லை, அந்த ப்ரஹ்மாதிகள் ஈஸ்வரனை ஆஸ்ரயிக் கும் ப்ரகாரம் சொல்லுகிறது. “அண்டிஷயைநமஃ - அண்டாதிபத யேநமஃ” என்றிதே இப்பதப்ராப்திக்கு ஸாதநமான மந்த்ரம். அந்த அண்டைஸ்வர்ய விசிஷ்டனாகவிதே ஸர்வேஸ்வரனை அதுஸந்திப்பது. (க) “வ்யாஹரந் நாமநுஸ்டரந்” என்கிறபடியே இம்மந்த்ரத்தைச் சொல்லவும், நெஞ்சாலே ஐஸ்வர்ய விசிஷ்டனாக அதுஸந்திக்கவு மாயிதே ஆஸ்ரயணப்ரகார மிகுப்பது.

தரிலோகாதிபதியென்னுதே இப்படி ப்ரயோகிப்பானென்னென்ன, (தேவதைகளுடைய இத்யாதி). (மேலான) உத்க்ருஷ்டமான. சதூர்த்த (ரூ)ச லோகாதிபதி யென்னுதே, “அண்டக்குலத்துக்கதிபதி” என்பானென் னென்ன, மந்த்ரலிங்கம் தோற்றுக்கைக்காக என்கிறார் (அந்த இத்யாதி). (அந்த ப்ரஹ்மா) என்றது - அண்டாதிபத்யத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவென்ற படி. சொல்லுகிற ப்ரகாரந் தன்னைக் காட்டுவாராக அதி(டி)ஷ்ட்டிகை (அண்டாதிபத்யேநமஃ) என்கிற வாக்யத்வயமும். மந்த்ரத்தைச் சொன்னால் போராதோ, ஐஸ்வர்யவிசிஷ்டனாகவும் அதுஸந்திக்கவேணுமோ, என்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (வ்யாஹரந் இத்யாதி). அன்றிக்கே, (உ) “நமஸ்சுபுருஃ - நமஸ்சக்ருஃ” என்று நமஸ்காரமன்றோ ஆஸ்ரயணமாவது, சொல்லுகையும் அதுஸந்திக்கையும் ஆஸ்ரயண மாமோவென்ன, (வ்யாஹரந் இத்யாதி). ப்ரணவவிஷயமாகச் சொன்ன இந்தப்ரமானம் மந்த்ரந்த்ரங்களுக்கும் துல்யந்யாயேந வருமென்று திருவுள்ளம். ஆஸ்ரயணத்துக்கு வாசகபதமில்லையெனென்று சங்காதுவாதம் பண்ணிக்கொண்டு, வாசகமில்லாவிட்டாலும் ஸ-உசகமுண்டென்று, த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாகப்

108 திருப்பல்லாண்டு, ௫-பா-அண்டக்குலத்துக்கு வ்யாக்க்யாநம்.

அண்டக்குலத்துக்கு அதிபதியான ப்ரகாரமேயன்றோ இஸ்ஸப்தத் திலுள்ளது, ஆஸ்ரயணப்ரகாரம் தோற்ற விருந்ததில்லே யேஎன்னில்; உதாரணமிருப்பானொருவன் கையிலே எலுமிச்சம்பழ மிருந்தால் “இது விருந்த வழகென்!” என்று சொன்னவளவிலே, பாவஜ்ஞனா யிருக்குமவன் “கொள்ளலானாதோ” என்று கருத்தறிந்து கொடுக்கு மிறே; அப்படியே, அண்டாதிபதப்பத்திலே அபேகைகூண்டென்று தங்களபேகையை ஆவிஷ்கரிக்கிறார்கள். இத்தால் - ப்யோஜநாந் தரபரமைக் குறித்து (க) “க்ஷாநம் - உதாரா” என்னுமவனுடைய ஓளதார்யம் ப்ரகாசிக்கிறது.(அண்டக்குலத்துக்கு)(உ) “ஹ்நாந் ஸ்நாநம் - அண்டாநாந்து ஸஹஸ்ராநாம்” என்று தொடங்கி, (ங) “ஹ்நாந் ஸ்நாநம் - கோடி.கோடி ஸதாநிச” என்று அஸங்க்க்யாத். மான அண்டங்களுக்கு நிர்வாஹகனையாலே அபேகித்தா ரபேகி த்த அண்டங்களைக் கொடுக்கைக்கு உடைமையைச் சொல்லுகிறது. (அதிபதி) உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகனாக. (ஆகி) ஆஸ்ரிதர் தன்னை அநுஸந்தித்தவளவிலே யாரிருக்கை. ஐஸ்வர்பார்த்தி, ஐஸ்

பரிஹரிக்கிறார் (அண்டக்குலத்துக்கித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே) மந்த்ரத் தாலே ஆவிஷ்கரிக்கிறார் ளாகையாலே அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி யென்று அநுவதித்து ஸ-ஓசிப்பிக்கிறாரென்று கருத்து. வாசகமான சப்தத் தைச் சொல்லாதே, கொடுக்கைக்குறுப்பாக அபேகா ஸ-ஓசக சப்தம்ப்ர யோகிக்கையாலே, ஒருவிஸேஷார்த்தம் பலித்ததென்கிறார் (இத்தால் இத் யாதி). குலபதப்ரயோகதாற்பர்யம் (அண்டாநாம் இத்யாதி). (உடைமை) தேய(ஈய)வஸ்து. பதியென்னாதே, “அதிபதி” என்கையாலே, அதி(டி) கஃபதி; என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (உபயேத்யாதி). இவ்வாக் யம் உபாஸகாபிப்ராயமன்றிக்கே ஆழ்வாருக்குக் கருத்தாக வ்யாக்க்யாதா அருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது. சில பூரீகோஸங்களி லிந்த பாடமுண்டு, கோஸாந்தரங்களிலே “அதிபதியாகி” என்று எடுத்துக் கூட்டி, “உபயவிபூதிக்கு நாயகனாயிருக்க ஆஸ்ரிதன் தன்னை யநுஸந்தித்த வளவிலேயா யிருக்கை” என்று பாடமுண்டு. இந்த பாடத்தில், உபயவிபூதி க்கு நாயகத்வம் ஸஹஜமாயிருக்க, அண்டமாத்ராதிபதியானென்னக்கூடு மோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (உபயேத்யாதி) என்று கண்டுகொள் வது. (அநுஸந்தித்தவளவிலே) நினைத்த ஆகாரமாத்ரத்திலே. விவரணம்

திருப்பல்லாண்டு, ௫-பா-அண்டக்குலத்துக்கு வ்யாக்க்யாரம். ௫௭

வர்ய விசிஷ்டனாக அதுஸந்தித்தால் அவ்வளவாயிருக்கும்; கைவல்யார்த்தி, அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்த(௫௭)னாக அதுஸந்தித்தால் அவ்வளவாயிருக்கும்.

(அசுரரிராக்கதரை) இப்பதத்துக்கு அஸுரர்களாலே வேதாபஹாராத்யாபத்துக்களில் களைபறுத்துக் கொடுக்கையும் ரக்ஷகனுக்கு ப(௭)ரமிதே. “ஆர்த்தன்” என்றும், “அர்த்தார்த்தி” என்றும் ஜஸ்வர்பபுருஷார்த்தம் இரண்டு முகமாயிதே யிருப்பது. அதில் அர்த்தார்த்தியைக் கீழேசொல்லி, இவ்வம்சத்தாலே ஆர்த்தனைச் சொல்லுகிறது. ஜம்ப்ராப்ருதி பரார்த்தமே பண்ணிப்போருவது இரண்டு வர்க்கமிதே. ஸம்பந்த மொத்திருக்க நிரஸந்திலே இழிகிறது, ஆஸ்ரிதவினோ திகளென்றிதே. (இண்டக்குலத்தை) மிகவும் நெருங்கின திரளே.

(ஜஸ்வர்ப்யேத்யாதி வாக்யத்வயம்). (கைவல்யார்த்தி) என்கிற வாக்யத்துக்கு, (க) “அறவண யாழிப்படையந்தணனை” என்று சுத்திருணயோகத்தைச் சொல்லுவார்களிதே யென்று கருத்து. (அவ்வளவாயிருக்கும்) என்றது - ரக்ஷயாபேக்ஷாது குணமாகத் தன்னை அமைத்துவைக்கு மென்கை.

ப்ரஹ்மா அண்டாதிபத்யத்துக்காக ஆஸ்ரயிக்குற ப்ரகாரம் சொல்லுகிற விடத்தில் அஸுரநிரஸநம் சொல்லுவானென்னென்னில், அருளிச்செய்கிறார் (இப்பதத்துக்கித்யாதி). (இப்பதத்துக்கு) என்றது - இந்த அண்டாதி(டி)பத்யத்துக்கென்றபடி. ரக்ஷகனுக்கு ப(௭)ரமானாலும், பூர்வம் ஜஸ்வர்பார்த்தியை யழைக்கிற ப்ரகரணத்துக்கு அது சேருமோ வென்ன, (ஆர்த்தனித்யாதி). இந்த ப்ரஹ்மாவுக்கே ஆபத்துவந்தால் ஆர்த்தியு முண்டென்று கருத்து. அன்றிக்கே, அரிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகேஷ்டப்ராபணங்கள் ரக்ஷகந்யமாயைலே, இஷ்டப்ராபணத்தில் அரிஷ்டநிவ்ருத்தி ஆதுஷங்கிகமாக வந்ததென்று கீழருளிச்செய்து, ஜஸ்வர்பார்த்தி தான் தவிவித(௭)னாகையாலே, “அசுரரிராக்கதர்” என்றதுக்கு யோஜநாதர மருளிச்செய்கிறார் (ஆர்த்தனித்யாதி) என்னவுமாம். இந்த ஸ்வாஜநை ஸ்வரஸம். அசுரரென்றால் போராதோ, “இராக்கதர்” என்று சொல்லவேணுமோ வென்ன, (ஜம்மீமத்யாதி). (௨) ஸம்ஸாரம் ஸர்வபூதேஷு - ஸமோ஽ஹம் ஸர்வபூதேஷு” என்றிருக்குமவன் இவர்களை அழியச்செய்கைக்கு நியாமக மருளிச்செய்கிறார் (ஸம்பந்தமித்யாதி). “இண்டம்” என்றதுக்கு நெருக்கமாதல், சண்டாளரென்றதல் இரண்டார்த்தம். சண்டாளரென்கிறது எவ்

(க) தி-லாய்-க-எ-க.

(௨) கீதை-க-௨க.

44 திருப்பாவலாண்டு, ௫-பா-அண்டக்குலத்துக்கு வ்யாக்க்யாநம்.

“இண்டர்” என்று-சண்டாளர். இவர்களைச் சண்டாளரென்று சொல்லு கிறது - நிஹீரென்னும் நினைவாலே. உத்கர்ஷத்துக்கெல்லே - பர ஸம்ருத்த்பேக ப்ரயோஜானா யிருக்கை; நிகர்ஷத்துக்கெல்லே-பரார்த் தமே யா, ன்னாபாயிருக்கை. இவ்வாபத்துக்களிலே “ஸுரஸுரீ” நம: - அஸுரஸுரீயே நம:” என்றிறே இவர்களுடைய ஆஸ்ரயண ப்ரகாச மிருப்பது. (எடுத்துக்காண்த) (க) “பொல்லாவாக்களைக் கிள்ளிக் களைந்தாளை” என்னுமாயேலே, ஆஸ்ரிதர்பக்கல் அழல் தட்டாதபடி விடவிக்கை. “இலங்கை பாழாளாக” என்றதும் விபீஷண பரிக்ரஹத் துக்கு ஒரு ஸோஷ வாராதபடியிறே. விபீஷணக்ருஹத்துக்கு அழல் தட்டாதபடியிறே லங்காதஹநம் பண்ணிற்றுத் திருவடியும். (இரு டிகேசன்) ப்ரயோஜனந்தரபரர்க்கு ஐஸ்வர்யாதிகளிலே கர்மாதுகூல மாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும்; தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தப(ஜ)ராயிருப் பார்க்கு ஸ்வரூபாநுபமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும். ஐஸ்வர்யார்த் தமாக அவன் பக்கலிலே கண்வைக்கும்போதே அவன் வடிவழகிலே உறைக்கவையுங்கோள்; அவன் “சுமேதஸ்-மமேதம்” என்கிற அபிஸந் தியைக் குலைத்துத் தன்பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பிக்கும்; அத்தா

வழியாலே யென்ன, (இவர்களை இத்யாதி). ஹீரரானமையின் எல்லை யை ஸப்ரதீயோகிகமாக அருளிச்செய்கிறார் (உத்கர்ஷத்துக்கித்யாதி). ஆகையாலே இப்படி பரார்த்தம் பண்ணுமவர்கள் சண்டாளரென்று கருத்து. இந்த அஸுரரீரஸநாநு ஸந்தாரம் ஆஸ்ரயண ப்ரகாசமானமை யை அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாபத்துக்க ளித்யாதி). (இவ்வாபத்துக்கள்) என்றது - இந்த அஸுரரால்வந்த ஆபத்துக்களென்றபடி. “களைந்த” என்றால் போராதோ; “எடுத்து” என்பானென்னென்ன, (பொல்லா இத் யாதி). (அழல்) ஒளஷ்ணயம். அப்படி நிரவித்ததுக்கு உதாஹரணம் (பாழாள் இத்யாதி). (பரிக்ரஹம்) பரிகரமென்றபடி. இவனே யன்றிக் கே இவனைப்பற்றின திருவடியும் இப்படி செய்தானென்கிறார் (விபீஷ ணேத்யாதி). ஹ்ருஷீகாணம்- இந்த்ரியாணம், ஈஸ்-சியாமக: என்றாய், இன்னொருடைய இந்த்ரியங்க ளென்னுமையாலே யதா(ஈ)திகாரம் நெஞ்சை மூட்குமென்று அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ப்ரயோஜனந்தரபர ரித்யாதி). ஆனால் எங்களுக்கு அவனைப்பற்ற வழியேதென்ன, அருளிச் செய்கிறார், (ஐஸ்வர்யார்த்தமாக இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). வடி விலே இவன் நெஞ்சவைத்தால், அதுவும் *(உ) பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாப ஹாரி யாகையாலே வசிகரிக்குமாகையாலே, ப்ரயோஜனந்தரபரதை

திருப்பல்லாண்டு, இ-பா-அண்டக்குலத்துக்கு வ்யாக்யாநம். இக

லே, அபேக்ஷித்த ஐஸ்வர்யத்தை விஸ்மரித்து அவன்றன்னைபே
பற்றலாம்.

(தனக்குத் தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்) இப்படி ஐஸ்வர்யத்தில்
ப்ரேமம்போய் பகவக்ப்ரேமயுக்தருடைய திரளிலேஉளரான நீங்கள்.
“தொண்டக்குலம்” என்று- தனியே ஒருஸந்தாமம்போலே காணும்.
“தேஹமே ஸ்வரூபம்” என்றிருப்பார்க்கும், “சேஷத்வமே ஸ்வரூ
பம்” என்றிருப்பார்க்கும் இத்தனை வாசியுண்டிறே.

இனி, அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்கு க்கருத்யம் இன்னதென்
கிறார் மேல். (வந்தடிதொழுது) திருவடிகளே ப்ரயோஜநமாகவந்து
அதுகூல வருத்திகளைப்பண்ணி. ஐஸ்வர்யமே ப்ரயோஜநமாய் விஷ
யாதுபவமே யாத்ரையாயிருக்கை தவிர்த்து, திருவடிகளே ப்ரயோ
ஜநமாய் அதுகூலவருத்தியே யாத்ரையாயிருக்கும்படி பாருங்கோள்.
(ஆயிரநாமம் சொல்லி)இரண்டு திருநாமத்தையே நிர்ப்பந்திக்கவேண்
டுவது “மமேதம்” என்றிருக்குமன்றிறே; “தவேதம்” என்கிற புத்தி
பிறந்தால், பகவத்குண சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்க

யைக் குலைக்குமென்று கருத்து.

இருடிகேசனுக்கு என்னுதே, “தனக்கு” என்று விசேஷிக்கையா
லே (ஐஸ்வர்யத்தில் ப்ரேமம்போய்) என்றது. “திரள்” என்னுமல்
குலம் என்றதுக்கு வாஸநை, (தொண்டக்குலமித்யாதி). “இண்டக்குலத்
தை யெடுத்துக்களைந்த” என்றும், “தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்” என்றும்
சொல்லுகிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து, வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் (தேஹ
மே ஸ்வரூபமித்யாதி).

மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை (இனி யித்யாதி). “அடிவந்து தொ
ழுது” என்று அந்வயமுகேந அருளிச்செய்கிறார் (திருவடிகளே யித்யா
தி). கீழ்வாக்யத்தை வ்யாவர்த்த்ய கதநமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (ஐஸ்
வர்யமேயித்யாதி). ஒன்றிரண்டமையாதே, ஆயிரமேவனுமோ வென்
ன; அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). (இரண்டு)
என்றது - “அண்டாதிபதயேநமஃ” “அஸூரஸுத்ரவேநமஃ” என்றத்தை
கிணக்கிறது. (மமேதமென்றிருக்குமன்று) தனக்கொரு புருஷார்த்தம்
வேனுமென்றபோது என்றபடி. (தவேதமென்கிற புத்தியாவது)-எல்லா
நன்மைகளும் அத்தலைக்கு வேனுமென்கிற ப்ரதிபத்தி. “ஆயிரம்” என்
றது அநந்தமென்று விவக்ஷித்து, (திருநாமங்கெல்லாம்) என்கிறார்.

சு௦ திருப்பல்லாண்டு, இ-பா-அண்டக்குலத்துக்கு வ்யாக்க்யாரம்.

ளெல்லாம் போக்ய(ஃXஃ)மாயிதே யிருப்பது; அவற்றை வாயாரச் சொல்லி. (பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்த்து) தொண்டக்குலத்திலே வந்து அந்வயித்தவாறே “மமேதம்” என்றிருந்ககாலம் ஜந்மாந்தரமாய்த் தோற்றுமிதே. ஒரு ஜந்மத்திலே த்விஜந்மாவாகிறானிதே; ராஜர்ஷியான விஸ்வாமித்ரன், அந்த ஜந்மத்திலே ப்ரஹ்மர்ஷியானானிதே. அங்கு தபஸ்ஸாலே வர்ணபேதம் பிறந்தது; இங்கு பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்வரூபபேதம் பிறந்தது. “உனக்கு நான்” என்ற வநந்தரம், முன்பு “நான் எனக்கு” என்றிருந்தவிது வ்யதிரேகமாய்த் தோற்றுமிதே.

(பல்லாண்டு) இப்படி அநந்யப்ரயோஜநரான நீங்கள் மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோள். “ப்ரயோஜநாந்தரபானாய்ப் போந்தவந்நமக்கு ஸம்ருத்தியை ஆசாலிக்கு மித்தனை பரிவனாகப்பெற்றோமே!” என்று அவன் குளிரநோக்கும். (பல்லாயிரக் காண்டென்மின்) பின்னை பல்லாயிரத்தாண்டு என்னுங்கோள். அந்நோக்கழகு நித்யஸ்ரீயாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோள். உங்களுக்கு இம்மாத்ரத்திலே ஸ்வரூபமும், அத்தாலே ஈஸ்வரனுக்கு ஸம்ருத்தியு முண்டாகப் பெற்றால் ஆறியிருக்கிறதென்? சடக்கென மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோளென்கிறார். ... .. (௫)

ஆயிரநாமங்களோடே, “பல்லாண்டென்மின்” என்ன அமைந்திருக்க, “சொல்லி” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (வாயாரச்சொல்லி) என்றது. “பண்டைக்குலம்” என்றது - முன்பள்ள குலம் என்றபடியாய் ஜந்மாந்தரமென்றபடி. ஜந்மமொன்றுமிருக்க; ஜந்மாந்தரமாகிறபடி எங்ஙனையென்ன; (தொண்டக்குலத்திலே யித்யாதி). இதுக்கு உதாஹரணத்வயம் (ஒரு ஜந்மத்திலே யித்யாதி வாக்யத்வயம்) இப்படி யாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன, (அங்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம்). ஸ்வரூப பேதமென்றத்தை உபபாதிக்கிறார் (உனக்கித்யாதி). (வ்யதிரேகமாய்) என்றது - பி(டி)ந்நமாயென்றபடி.

கீழெல்லாம் கடாஷித்து, “பல்லாண்டு” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இப்படி யித்யாதி). கீழ் அபதாநத்தைக் கடாஷித்து, “பல்லாயிரத்தாண்டு” என்றதுக்கு அவதாரிகை (ப்ரயோஜநாந்தரேத்யாதி). இதுக்குத் தாத்பர்யம் (அந்நோக்கு இத்யாதி). “என்மின்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (உங்களுக்கித்யாதி). (சடக்கென) ஈக்ரமாக. இப்படி உக்திமாத்ரத்திலே இம்மஹாப(ஸ்)லம் வரித்தித்தால் ஆறியிருக்கக் கூடுமோவென்று கருத்து. ... .. (௫)

திருப்பல்லாண்டு, ௫-பா-அண்டக்குலத்துக்கு வ்யாக்யாநம். ௬௧

அவ.—ஆறும்பாட்டு. (எந்தையித்யாதி) அநந்யப்ரயோஜனர்க்கும் ப்ரயோஜனாந்தரபரர்க்கு மூண்டான நெடுவாசி யநீந்திருக்கச் செய்தேயுர், அநந்யப்ரயோஜனையழைத்த ஸ்வநந்தாம் இவர்களை யழைக்கைக்கடி - (க)“கௌரஸூர்ய ஸ்ரீ - உதாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே” என்னுமவன் சீலத்தாலும், அவனோடு இவர்களுக்குண்டான அவர்ஜநீய ஸம்பந்தத்தாலும், இவர்களுக்கும் அவற்றையே நினைத்துத்தேங்காதே புகுரலாம்படியாயிறே யிருப்பது; ஆகையாலே, அநந்யப்ரயோஜனரை அழைத்தவோபாதி இவர்களையும் அழைத்தாராய் நின்றார் கீழ்; இதில், (உ)*வாழாளிலழைத்த அநந்யப்ரயோஜநர், தங்கள் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வருத்தியையும் சொல்லிக்கொண்டு வந்துபுகுர, அவர்களைக்கூட்டிக் கொள்ளுகிறார். (உ)“ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்” என்று ப்ரயோஜனாந்தரபரரைக் குறித்துத் தாமருளிச்செய்த தம்முடைய திரளுக்குண்டான ஏற்றத்தை, புகுருகிறவர்கள், தங்களுக்

ஆறும்பாட்டு.—(எந்தையித்யாதி). மங்களாசாஸனத்தில் தமக்குண்டான அபர்யாப்தியாலும், அதில் ரஸ்யதாநிபந்தநமாக இவர்களிழந்திருக்கிறார்களென்கிற க்ருபாதிசயத்தாலும், திருத்தியாதிலும் இவர்களோடே தாம் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகை தமக்கு தா(ஹ)ரகமாகையாலும், இவர்கள் அவன் கைபார்த்திருக்கும் யோக்யதாமாத்ரத்தாலும் அழைக்கிறார் என்று கீழருளிச்செய்து, ஆகிலும் அநந்யப்ரயோஜநர் நீரிலே நீர்சேர்ந்தாந் போலே வருவர்கள், ப்ரயோஜனாந்தர பரராகில் ஸ்வநிகர்ஷத்தாலே புகுரார்களென்று, இவர்களுடைய விசேஷமறியு மாழ்வார் அழைக்கக்கூடாதேயென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அநந்யப்ரயோஜநர்க்கும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). [அழைக்கைக்கடி - புகுரலாம்படி யாயிறே யிருப்பது] என்று வாக்யாந்வயம். (தேங்காதே) தயங்காதே; பயப்படாதே யென்றபடி. இப்பாட்டில் ஆழ்வார் தம் ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறாரென்னக்கூடாது, *வாழாட்பட்டிலே சொல்லுகையாலே; இது ப்ரயோஜனாந்தரபரருடைய பாசுரமென்னக்கூடாது, “ஏழ்படிகால்-ஆட்செய்கின்றோம்” என்றிருக்கையாலே; ஆகையால், அநந்ய ப்ரயோஜநருடைய பாசுரமாக வர்த்திஷ்யமாணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இதிலித்யாதி). இது இவருக்குப் பாசுரமென்கைக்கு ஸூசகமென்னென்னில், (ஏழாட்காலும் இத்யாதி). ஆத்மப்ரஸம்ஸையாகாதே யென்று சங்கித்து, இதுவும்

௯௨ திருப்பல்லாண்டு, சு-பா-எந்தை தந்தை வ்யாக்க்யாநம்.

குண்டாசச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புதுருகிறார்கள். தந்தாமேற்
றம் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புதுருகை ஸாத்விகர்க்கு யுக்தமோ
வென்னில்; ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் பயக்கெடுகைக்காகச் சொ
ல்லுகிறார்களாகையாலே யுக்தம். (க) “ஸந்நாந மாகாஷே ஸந்நம்
ஸகீர்த்தே । ஸந்நேயமுகம் சத்வஃ ஸந்நம் ஸந்நாநம் - பந்நகாஸநமாகா
ஸோ பதந்தம் பகூழிஸவிதே । வைநதேய மஹம் ஸக்தஃ பரிநந்தம்
ஸஹஸ்ரஸு” என்று - திருவடி, ஸ்வசக்தியைச் சொன்னானிறே முத
லிகளுடைய பயம் சமிக்கைக்காக.

மூ.—எந்தைதந்தைதந்தைதந்தை தம்முத்தப்பனெழ்ப்படிகால் தொடங்கி
வந்து வழிவழியாட்செய்கின்றோம் திருவோணத் திருவிழவில்
அந்தியம்போதி லரியுருவாகி யரியை யழித்தவனைப்
பந்தனைதீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண் டென்று பாடுதமே.

வ்யா.—(எந்தை) தானும் தமப்பனுமாக இருவர். (தந்தை தந்
தை தந்தை) என்று - ஒரு மூவர். (தம்முத்தப்பன்) “தம்” என்று -
முடிந்தவனை அதுபாஷிக்கிறது. (மூத்தப்பன்) “அப்பன்” என்று -
தமப்பனார்; “மூத்தப்பன்” என்று-பாட்டனார்; ஆகையாலே அங்கே
இருவர்; ஆக, எழுவரையும் சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் “ஏழாட்கா
லும் பழிப்பிலோம்” என்று திரள வருளிச்செய்தார்; இவர்களும்,
(ஏழ்ப்படிகால்) என்று திரளச் சொல்லாநின்றார்கள். பிரித்துச்சொல்
லுகிற இதுக்கு ப(ஞ்)ல மென்னென்னில்; ஸ்வஸந்தானத்தில் மங்களா

பரார்த்தமாகையாலே கூடுமென்று பரிஹரிக்கிறார் (தந்தாமித்யாதி).
(பயம் கெடுகைக்காக) என்றது - ப்ரியோஜனாரந்தரபரர்கள் எங்கே வரு
கிறார்களோவென்னும் பயமாதல், “உள்ளீரேல்” என்கையாலே, மங்களா
ஸாஸநத்துக்கு ஆஸ்திடையாமல்வந்த பயமாதல். பரார்த்தமாக ஸ்வாதி
சயத்தைச் சொன்னவர்க ளுண்டோவென்ன, (பந்நகாஸநம் இத்யாதி).

முதற்பதத்தி லிருவரும், முடிந்த பதத்திலிருவரும், மத்யே மூவரும்,
ஆக ஸப்தஸங்க்கையையக் காட்டுகிறார், (எந்தை இத்யாதி). (முடிந்தவனை)
என்றது - மூன்றும் தந்தையை. மேல், “ஏழ்ப்படிகால்” என்று சொல்லா
நிற்க, “எந்தைதந்தை தந்தை” என்று இப்படிசொல்லி விசேஷிப்பா
னென் னென்கிற சங்கையை அதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஆகவித்யாதி).
“எந்தை” இத்யாதியாலே சரீரஸம்பந்தத்தைக் கொண்டாடக்கூடுமோ,

(உ) ரா-இஷ்ட-சு-எ-கசு.

சாஸநம்பண்ணிப் போந்தவர்கள் பக்கலுண்டான ப்ரீத்யதிசயத்தா
லே சொல்லுகிறார்கள். (க) “ஈஹ விஹீதஸ்ரம் வநயதி தீக்ஷித்யம்”
ஸஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி தச்சேஷ்ட்டம் ஜநம்” (உ) “ஈரீயுந் ப்ரஹ்
மணீ” - கரீயாந் ப்ரஹ்மதஃ பிதா” என்று வித்யாஸந்தாநத்தைக் கொ
ண்டாடுமாபோலே, (ங) “ஈதரம் ஸாதரம் வரூ” - பிதரம் மாதரம்
தாராந்” என்று த்யாஜ்யமான யோநிஸந்தாநத்தைக் கொண்டாடுகை
யுத்தமோ வென்னில், யுத்தம்; கொண்டாடுகைக்கு ப்ரயோஜகம் பக
வத்ஸம்பந்த மாகையாலே. வித்யாஸந்தாநத்திலும் பகவத்விமுகன்
த்யாஜ்யனல்லனே. (ஏழ்படி வால்தொடங்கி) அர்த்தக்ரமத்தாலே
ஏழையும் சொல்லச்செய்தேயும் திரளச்சொல்லுகிறது - ஸ்வஸந்தா
நத்தி லுண்டான ஆதராதிசயத்தாலே. (வந்து) மங்களாசாஸநம்
பண்ணுகைக்கு யோக்யமான தசைகளிலே வந்து. (வழிவழியாட்
செய்கின்றோம்) முறைமுறையாகத் தப்பாமே அடிமை செய்கிறோம்.
இத்தால் - இஸ்ஸந்தாநத்துக்கு மங்களாசாஸந விச்சேதம் பிறந்த
தில்லே யென்கை. யாஜ்ஞிக ஸந்தாநத்துக்கு த்ரிபுருஷ விச்சித்தி
யாலே அப்ராஹ்மண்யம் சொல்லுமாபோலே, மங்களாசாஸந விச்

ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் வித்யாஸந்தாநத்துக்கே ஸ்ரேஷ்ட்டதையையும், இது
க்கு த்யாஜ்யதையையும் சொல்லாநின்றதே என்கிற ஸங்கையை அதுவதித்
து, இவ்விரண்டுக்கும் உத்தேஸ்யதாப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம்பந்தமென்று
பரிஹரிக்கிறார் (ஸஹி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). இத்தை வ்யதிரேக
முகேந த்ருடிகரிக்கிறார் (வித்யாஸந்தாநத்தினு மித்யாதி). இவ்விடத்திலே
(சு) “ப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம்பந்தமும் அஸம்பந்தமும். ப்ராஹ்மண்யம்
விலைசெல்லுகிறது வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாபஜேது வெ
ன்று, அதுதானே இதுவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாயிறே” என்கிறபடியை
அதுஸந்தித்துக்கொள்வது. “எந்தைதந்தை” என்று பிரித்துச்சொன்னது
ஆதரத்தாலே யானால் திரளவும் சொல்லவேணுமோவென்ன, இதுவு
மொரு ப்ரீதியாலே யென்கிறார் (அர்த்தக்ரமேத்யாதி). அர்த்தக்ரமமா
வது - எந்தை மித்யாதியில் அர்த்தக்ரமமென்றபடி. “வழிவழி” என்கிற
வீப்ஸையாலே பலிதம் (தப்பாமே) என்றது. இத்தால் பலித்த தாத்பர்யம்
(இத்தாலித்யாதி). விச்சேதம் வந்தால் அதில் குறையேதென்ன, த்ருஷ்ட
டாந்த பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் (யாஜ்ஞிகேத்யாதி). த்ருஷ்டாந்தத்

(க) ஆபஸ்த-க-க-

(உ) மது-உ-௧௬௬.

(ங) விஷ்ணு-உ-உ-படலம்.

(ச) ஸ்ரீவசநபூஷ.

யறைத்துச் சொல்லுகிறார். (அந்தியம்போதில்) தேவர்களுக்கு ட(௩) லம் கீரினாய் அஸூரர்க்கு ப(௩)லம் வர்த்தி(௫)க்கும் ஸமயத்திலே, (அரியருவாகி) ஒரு காலவிசேஷம் வேண்டாதே ஸர்வகாலமும் மங்க ளாசாரம் பண்ணவேண்டும்படியான வழவையுடையனாய். (க) “நாரஸிங் வபுஸ் ஸ்ரீமாத்” என்றும், (உ) “அழகியான்றானே யரியருவன்றானே” என்றும், (ங) “நரங்கலந்த சிங்கமாய்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (அரியையழித்தவனை) “அரி” என்று- சத்ரு, ஸஹஜ சத்ருவான ஹிரண்யனைக் குற்றையிராக்கி விடாதே உருவழித்தவனை. (ச) “சுகிர்த்தெங்கும் சிந்தப்பிளந்த” என் னக்கடவதிறே. அவனை யழியச்செய்தது பயஸ்த்நாநமாகிறது பின்பு ள்ளார் பகைகொண்டாடுவ ரென்னுமத்தாலே. (பந்தனைதீர) துஷ்ப்ர க்ருதியான ஹிரண்யனுடலைக் கீண்டு பொகடுகையால்வந்த அனுக்கம் தீர. திருவவதரித்த திவஸத்திலுண்டான அபதாநமாகையாலே “அ

சொன்னால் என்றபடி. அரியருவானது அந்தியம்போதிலாயிருக்க, அந்தி யென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தேவர்களுக்கு இத்யாதி). இத்தால் எக்கால மும் பயிலுதுவென்று கருத்து. “அரியரு” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (ஒருகால வித்யாதி). அவ்வடிவதான் பரியவேண்டி யிருக்குமோவென்ன ப்ரமாணங்கள்) நாரஸிங் இத்யாதி. இவ்விடத்தில், “நாரஸிங் வபுஸ்- ஷ்ருத்யாபஹ: தத:ஷ்ருத்யாபஹ: ப்ரதிபந்ந யதாகாம திவ்யமஹாந்ருவிம்ஹஸம்ஹநந:, அத:பரஸ்பர துர்க்கடாபூர்வ விக்ருதரூபபரிக்க்ரஹாதபி ஸ்ரீமாத்- ஸௌந் தர்ய லாவண்யாதிபிரதிமநோஹரதிவ்ய ரூப:” என்கிற ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் அதுஸந்திப்பது. (நாரம்) மதுஷ்யத்வம். இத்தை நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே (ஸஹஜஸத்ரு)என்கிறார். (குற்றையிர்) என்கிறது - குறு கின ப்ராணன்; அதாவது - ம்ருதப்ராயன் என்றபடி. அழித்ததுக்கு மூன் றுந்திருவந்தாதியில் பாசுரத்தைக்காட்டுகிறார் (சுகிர்த்து இத்யாதி). (சுகிர் த்து) என்றது - பலகூறுசெய்து என்றபடி. அழித்தபின்பு பயப்படுவா னென்னென்ன, (அவனை யித்யாதி). “பந்தனை” என்றது-அனுக்கம்; அதா வது - சிசுக்களுக்கு வரும் வ்யாதி. (துஷ்ப்ரக்ருதி) என்றது - அஸ்ப்ரு

(க) ஸஹஸ்ரநாமம்-ங.

(உ) சு-திரு-௨௨.

(ங) ௨-திரு-௮௪.

(ச) ஸ-திரு-௯௫.

னுக்கம்” என்கிறதிதே. (பல்லாண்டு) அநுகூலர்வாயாலே ஒருகால் மங்களாசாஸனம்பண்ண, அவ்வஸ்துவினுடைய அனுக்கம்போய், நித்யமாய்ச் செல்லுமென்றே இவர்கள் நினைவு. (பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதுமே) ஒருகால் “பல்லாண்டு” என்றத்தால் பர்யாப்திபிறவாமையாலே காலதத்வமுள்ளதனையும் நித்யமாய்ச் செல்லவேனுமென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையே எங்களுக்கு வருத்தியென்கிறார்கள்.

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. (தீயிற்பொலிகின்ற) * ஏடுநிலத்திலே இவராலே ஆஹ-உதரான கைவல்யார்த்திகள், தங்கள் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வர, அவர்களோடே ஸங்கதராகிறார். இவர்களை யழைத்தபோது, “வரம்பொழி வந்தொல்லைக்கூடுமினோ” என்று - நீங்கள் பற்றின புருஷார்த்தத்தைவிட்டு வாருங்கோளென்றும், “நமோ நாராயணாய” என்று - அநந்யப்ரயோஜநராய் வாருங்கோளென்றும், “நாடுநகரமும் நன்கறிய” என்று - விசேஷஜ்ஞர் பரிக்காணிக்கும்படியாகவும் அவிசேஷஜ்ஞர் உபேக்ஷிக்கும்படியாகவும் வாருங்கோளென்றுமிதே அவர்களையழைத்தது. அதில் கூட-தரபுருஷார்த்தத்தை விடுகையும் அநந்யப்ரயோஜநராகையும் நம்முடைய க்ருத்யம். அநுகூலர் பரிக்காணிக்கைக்கும் ப்ரதிசூலர் கைவிடுகைக்கும் செய்யவடுப்பதென் என்று பார்த்து, வைஷ்ணவ சிந்ஹமான திருவிலச்சிணையைத்

ஸ்ரயதை தோற்றுகைக்காக. “பல்லாண்டு” என்றால் அனுக்கம்போமே வென்ன, (அநுகூலரித்யாதி). “பாடுதும்” பாடுவோம் என்றபடி. வர்த்தமானத்தாலே இதவே வருத்தியென்று தோற்றுகிறது; அதை யருளிச் செய்கிறார் (ஒருகால் இத்யாதி).

ஏழாம்பாட்டு. — (தீயில் இத்யாதி) திருவிலச்சிணையும் தரித்து ஆட்செய்கின்றோம் என்று, இப்போது சொல்லுகையாலே, முன்பு சேஷத்வத்துக்கு இசையாத ஸ்வதந்த்ரரென்று தோன்றுகிறது; அதைத் திருவுள்ளப்பற்றி அவதாரிகை (ஏடுநிலத்திலித்யாதி). (தங்கள் ஸ்வபாவம்) என்றது - ஒற்றுண்டு நின்று குடி குடி ஆட்செய்யக்கடவோம் என்கை. அந்தப்பாட்டில் அழைக்கப்பட்டவர்கள் என்னுந்நீர்; அதில் திருவிலச்சிணைதரித்து அடிமைசெய்யவாருங்கோள் என்று அழைத்தாரோ; இதுக்கு ஸ-உசகமேதென்னில், ஆழ்வார் அருளிச்செய்த அம்சத்தில் “நாடுநகரமும் நன்கறிய” என்ற இடத்தில் திருவிலச்சிணை ஸ-உசிதமென்று பரிக்காணிக்கிறார் (இவர்களை இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே), (க்ருத்யம்) என்றது

திருப்பல்லாண்டு, எ.பா-தீயின்பொலிகின்ற வ்யாக்யபாடம். ௯௩

தரிக்கவே த்யாகோபாதாநங்காரிண்டும் வித்திக்குமென்று பார்த்து, அத்தைத் தரித்துக்கொண்டு வந்தோமென்கிறார்கள்.

மூ.--

தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ்திருச்சக்காத்திர் [மேலும்
கோயிற்பொலியாலே யொற்றுண்டு தின்று குடி குடியாட்செய்வின்
மாயப்பொருபடை வாணனையாயிந் தோளும்பொழி குருதி
பாயச்சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. (௪)

வ்யா.--(தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி) என்று வைஷ்ணவ
கோஷ்டியிலே புராப்பண்ணின உபகார ஸ்மருதியாலே ஆழ்வா
னைக் கொண்டாடுகிறார்கள். (தீயிற்பொலிகின்ற) “தீ” என்கிற சப்
தம் சந்த்ராதித்யாதி தேஜஸ்தார்த்தங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் உபல
க்ஷணம். †(அதிற்காட்டில் தேஜஸ்ஸு வர்த்(ரி)திக்கையாகிறது) (௧)
“అత్యున్నతస్థం తేజస్” - அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸந்தாநம்”
என்கிற பரமபதத்தில் தேஜஸ்ஸு மிக்கிருக்கக்கடவது ஆதித்யாதி
தேஜஸ்ஸுக்களிற் காட்டில்; அதிற்காட்டில் அவனுடைய திவ்யமங்
கள விக்ரஹ தேஜஸ்ஸு மிக்கிருக்கக்கடவது; அதுக்கும் ப்ரகாசகமா
யிறே திருவாழி யாழ்வானுடைய தேஜஸ்விருப்பது. (௨) “வடிவார்

கர்த்தம் ஸக்யம் என்றபடி. (த்யாகோபாதாநங்கள்) என்றது - ப்ரதிஃ
லாதுஃல புருஷர்களுடைய த்யாக ஸ்வீகாரங்கள் என்றபடி.

ஆழ்வானைக்கொண்டாடி வர்ணிக்கைக்கு லேதுவெதென்ன வரு
ளிச்செய்கிறார் (தீயிற்பொலிகின்ற இத்யாதி). வர்ணோத்கர்ஷ வித்யர்த்த
மாகத் “தீ” என்கிற இத்தை உபலக்ஷணமாக அருளிச்செய்கிறார் (தீயென்
கிறசப்தம் இத்யாதி). (ஆதித்யாதி) என்கிறஇடத்தில், ஆதிஸப்தத்தாலே
பரமபதத்தையும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் சொல்லுகிறது. “பொ
லிகின்ற” என்றது - மிகுகின்ற என்றபடி. மிகுகையாவது என்னென்
னில் என்று கூட்டுவது. இதுக்கு உத்தர மருளிச்செய்கிறார் (அத்யர்க்கே
த்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). (அதிற்காட்டில்) என்றது - பரமபதாபே
க்ஷயா வென்றபடி. “பொலிகின்ற” என்றதில், வர்த்தமானார்த்த மரு
ளிச்செய்கைக்காக பர்வபேதங்களை யருளிச்செய்கிறார், (அத்யர்க்கேத்
யாதி) என்னவுமாம். விக்ரஹத்துக்கு ப்ரகாசகன் என்னுமதுக்கு ப்ரமா
ணம் (வடிவாரித்யாதி). இப்பாகரத்தில் முந்தின அர்த்தம் இங்கு வேண்

(௧) பார-ஆர-கசுந.

(௨) உ.

† குண்டலிதம் அரும்பதத்துக்கு பாடமில்லை.

௩௮ திருப்பல்லாண்டு, எ-பா-நீயில்பொலிகின்ற வ்யாக்க்யாரம்.

சோதி வலத்துறையும் சுடராழி” என்னக்கடவதிதே. (க) “தஸ்ஸு
 தஸ்ஸுலயம் விததி- தஸ்யபாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி” என்கிறபடி
 யே அவனுடைய தேஜஸ்ஸாலே ஸர்வமும் விளங்காநின்ற தென்னா
 நிற்க, திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கு இவன் ப்ரகாசகனும்படி பென்
 னென்னில் (செஞ்சுடர்)*காளமேக நிப ஸ்ரீபாமமான வடிவுக்கு இருட்
 டறையில் விளக்கேற்றினுப்போலே பரபாக (ஹ்) ரூபத்தாலேவந்த
 ப்ரகாசகத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஆழிதிகழ்திருச்சக்கரம்) இட்
 டளத்தில் பெருவெள்ளம்போலே புறம்புபோக்கற்று, தன்னிலே
 மண்டலாகாரமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்றுள்ள திருவாழி யாழ்வா
 நென்கை. (சக்கரத்தின்கோயில்) ஆழ்வா நெழுந்தருளியிருக்கிற
 மண்டலாகாரமான வாஸஸ்த்தாநம். (பொறியாலே ஒற்றுண்டுநின்று)
 அதாகிறது - சி(வி)ஹ்நத்தாலே சிஹ்நிதராய்நின்று. திருவிலச்சி
 னையைத் தரித்தபின்பிதே, இவன் ஜந்மாந்தரத்திற் போகாதே மோ

டுவது. திருமேனிதானே எல்லாவற்றுக்கும் ப்ரகாசகமாயிருக்க, அதுக்
 கிவன் ப்ரகாசக நென்னக்கூடுமோ வென்கிற சங்கையை அறுவதித்துக்
 கொண்டு, திருமேனி ஸ்ரீபாமமாகையாலே பரபாக (ஹ்) ப்ரயுக்தமான
 ப்ரகாசகத்வமென்று பரிஹரிக்கிறார் (தஸ்யேத்யாதி). மேலே “திருச்
 சக்கரம்” என்றொநிற்க, “ஆழி” என்றால் புருக்தமன்றோ வென்ன வருளிச்
 செய்கிறார் (இட்டளத்தி லித்யாதி). (இட்டளம்) நெருங்கினஸ்த்தலம்.
 (தன்னிலே) ஸ்வஸ்யமிந்நேவ. “ஆழி” மண்டலம். “திகழ்கை” விளங்கு
 கை. “கோயில்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஆழ்வானித்யாதி). (ஆழ்
 வான்) என்றது - ஷோடசபாஹுவான விக்ரஹ விசிஷ்டனை. “பொறி”
 லாஞ்ச்சநம். “ஒற்றுமை” ஸ்பர்சித்துக் கொள்ளுகை. இத்தால் பலிதார்
 த்தம் (அதாகிறதுத்யாதி). “வின்று” என்ற பதவாஸனை (திருவிலச்சி
 னையை இத்யாதி). (ஜந்மாந்தரங்களில் போகாதே) என்றது - த்ருஷ்ட
 டாந்தார்த்தம். யத்வா, (உ) “தாபஃ புண்ட்ரஸ்ததா நாம
 மந்த்ரோ யாகஸ்ச பஞ்சமஃ | அயீ பரமஸம்ஸ்காராஃ பாதமைகாந்த்ய
 ஹேதவஃ” என்றிருக்கையாலே, சக்கரத்தின் கோயில் பொறியாலே ஒற்
 ருண்டு நிற்கையை அஞ்சுக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி, ப(ஹ்)க்தி நிஷ்ட்டனுக்கு
 ஜந்மாந்தர ஸம்பாவநையுண்டாகையாலே தத்வ்யாவ்ருத்யர்த்தமாக (ஜந்

திருப்பல்லாண்டு, ஏ-பா-தில்லிப்பாலிகின்ற வ்யாக்க்யாநம். காசு

கூடாந்தரத்திற் போகாதே ஸுஸ்த்திரனாகப் பெற்றது. பகவதங்கீ
காரமும் இதுண்டானாலிறே அதிகயிப்பது. சூரிமத் த்வாரகையில்
நின்றும் ஆஸ்ரிதவிரோதி நீரஸநார்த்தமாக எழுந்தருளுகிறபோது
திருவாசல்காக்கின்ற முதலிகள்; “மீண்டு எழுந்தருளுமளவும் இங்குப்
புகுரக்கடவாரார்? அல்லாதாரார்?” என்று விண்ணப்பம்செய்ய; (க)
[சுக்ரஹ்ருக்ரஃ ப்ரவேஷ்டவ்யா: யாவதாகமநம் மம] நாமுத்ரிதா: ப்ரவேஷ்டவ்யா: யாவதாகமநம் மம] என்று-இந்த
லக்ஷணமுடையார் யாவர்சிலர், அவர்கள் நீஸ்ஸங்கமாகப் புகுரக்கட
வார்கள்; அல்லாதாரை பா(ஜ)வபரீகைஷ பண்ணிப் புகுரவிடக்கட
வது என்றானிறே க்ருஷ்ணன். இதுதான் சுஸ்வரங்கிகாரத்துக்கு
முடலாய், இதுதானும் “நாம் அவனுடைமை” என்று நிர்ப்பரனா
யிருக்கைக்கு முடலாய், இவன்பண்ணின பாபத்தை யதுஸந்தித்து
க்ருரமாகப் பார்க்கக்கடவ யமாதிகளு மஞ்சம்படியா யிருப்பதொன்
றிறே. (உ) :: சுக்ரஹ்ருக்ரஃ ப்ரவேஷ்டவ்யா: யாவதாகமநம் மம]

மாந்தரத்தில் போகாதே) என்கிறாரென்னவுமாம். (மோக்ஷாந்தரம்) கை வல்யம். ஜம்மாந்தரத்தில் போகாமைக்கும், கைவல்யத்திற் போகாமைக் கும், சக்ராங்கநம் ஷேதுவாமோ, பகவத்ப்ரஸாதாதிசயமன்றோ ஷேது வென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (பகவதீத்யாதி). இத்தை உபபாதிக்கிறார் (ஸ்ரீமதீத்யாதி). (ஆஸ்ரிதவிரோதி) ஸால்வன். “யாவதாகமநம்மம்” என்ற துக்குத் தாத்பர்யம்- (நிஸ்ஸங்கமாக) என்றது. “சக்ராங்கிதாஃ” என்ற தில் அர்த்தவித்தமாதல். “சக்ராங்கிதாஃ ப்ரவேஷ்டவ்யாஃ” என்றபோ தே “அமுத்ரிதாஃ-நப்ரவேஷ்டவ்யாஃ” என்றது வித்தமன்றோ; விசேஷித் துச் சொல்லுவானென்னென்னில்; அவர்கள் துஷ்டஹ்ருதயராகையாலே நான் வருமளவும் புகுரவிடவேண்டா; அவர்களில், சுத்தபாவருண்டாகில், கருத்தறிந்து விடுங்கோனென்று தாத்பர்யமாக வருளிச்செய்கிறார், (அல் லாதாரை இத்யாதி). அமுத்ரிதத்வம் சங்கநீயதா ஷேதுவாகையாலே (பாவபரீக்ஷ) என்றது. உக்தத்தை அநுவதித்து, ஸுஸ்த்திர னுகைக்கு ப்ரயோஜநாந்தரத்தையும் காட்டுகிறார், (இதுதானீத்யாதி);. (இதுதான்) என்றது - சக்ரதா(ஹ)ரணந்தான் என்றபடி. (இதுதானும்) என்றது - அங்கீகாரஸேதுவான அந்த சிஹ்தாரணந்தானும் என்றபடி. அவனுடை மை என்றதுக்கு சக்ராங்கநம் ஸூசகமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (சக்ரா

(க) ஹரிவம்சம் பவிஷ்யத்பர்வ-௨௭-௨௪. (உ) கூர்ம-

௮௦ திருப்பல்லாண்டு, ஏ-பா-தீயில்பொலிகின்ற வ்யாக்க்யாரம்.

தூ. ௫ வலயாதிபாதி - சக்ரதிதாரணம் பும்ஸாம் பரஸம்பந்த வேதநம். பதிவ்ரதாநிமித்தம்ஹி வலயாதி விபூஷணம்” என்று பக வத்ஸம்பந்தத்துக்கு ஜ்ஞாபகமாயிறே யிருப்பது. (குடிகுடியாட் செய்கின்றோம்) (க) “ஸபுத்ர பெளத்ரஸ்ஸகணஃ” என்கிறபடியே ஸந்தா(ஹ)நமாக அடிமை செய்யக்கடவோமாய் வந் தோம். இப்படி அநந்யார்ஹராயிருப்பார் செய்யுமடிமையாவது - திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிறே.

எந்த அபதானத்துக்கு நீங்கள் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறதெ ன்னில், (மாயப்பொருபடை யித்யாதி) எங்களைப்புகுர நிறுத்தின ஆழ்வானுடைய வீரப்ரகாசகமான துறையிலே திருப்பல்லாண்டு பா டக்கடவோமென்கிறார்கள். (மாயப்பொருபடை வாணனை) ஆஸ்சர்ய மாகப் பொரும் ஸேனையையுடைய வாணனென்னுதல்; ஆஸ்சர்ய மாகப் பொரும் ஆயுதத்தையுடைய வாணனென்னுதல். “மாயம்” என்று-க்ருத்ரிமமாய், க்ருத்ரிமமான யுத்தத்தை யுடையவென்னவு மாம். (ஆயிரந்தோளும் பொழி குருதிபாய) ஆயிரம் தோள்களா லும் மதகு திறந்தாப்போலே ரக்தவெள்ளம் குதிகொண்டு பூமிப்ப ரப்படையப் பரம்பும்படி. †(பொழிதல்-சொரிதல்). இதுக்கு இவன் பண்ணின வ்யாபாரத்தளவேதென்னில், (சுழற்றிய) திருவாழியை வீசவேண்டிற்றில்லை, சுழற்றினவித்தனை. அவன் ஒருகால் திருவாழி

தித்யாதி). (நிமித்தம்) சிந்ஹம். (உ) “விபூஷணம் - நிமித்தம் ஜேது வக்ஷமனோ” என்று நிகண்டு. “வந்து வழிவழியாட் செய்கின் றோம்” என்ற இடத்தில் போலன்றிக்கே, பவிஷ்யத்தாக கேவலருடைய ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (ஸபுத்ர இத்யாதி). ப்ரகரணா குணமாக விஸேஷபர்யவஸாரம் (இப்படி இத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (எந்த இத்யாதி). “கோயில்பொறியாலே யொற் றுண்டுவின்று” என்றத்தைக்கடாக்கித்து, தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (எங்களை இத்யாதி). (வீரப்ரகாஸகமான) என்றது - வீரரஸப்ரகாஸக மான என்றபடி. “மாய” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்-ஆஸ்சர்யமாகவும், க்ருத்ரிமமாகவும். “படை” என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம்- ஸேனையும், ஆயுத மும், யுத்தமும் என்கருத்து. (குருதி) குதிரம். (குதிகொண்டு) குதித்துக் கொண்டு. “பொழிதல்” சொரிதல்; அதாவது- கிளம்பிக்குதிக்கை. “சுழற் றிய” என்றதுக்கு வாஸநை (இதுக்கு இத்யாதி). “ஆயிரம்” என்றத்தை

(க) ரா-பா-க-கக.

(உ)

† குண்டலீதம் ப்ரக்ஷிப்தம், அரும்பதத்தோடு புநருக்தம்.

திருப்பல்லாண்டு, எடபா-தீயில்பொலிகின்ற வ்யாக்க்யாதம். ௭௧

யைச் சுழற்ற, வாணனுடைய தோள்களாயிரமும் ஒருகாலே மலைக் கொடுமுடிகள் போலே முறிந்துவிழுந்தன. வாணனுடைய தலையை அறுதொழிந்தது குற்றம் போராமையன்று, உஷை பித்ருஷீநை யா காமைக்காகவும்; “தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணுவார்க்கு ப(நீ)லமிது” என்னுமிடத்துக்கு மச்சமாகவும். அதாவது - (க) “பரிவின்றி வா ணனைக்காத்துய்” என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, யுத்தத்திலே இவனைக் காட்டிக்கொடுத்து, ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு முதுகு காட்டிப்போனான் ரக்ஷகன்; ரக்ஷயபூதன் தோள் துணியுண்டான். “உன்னை ரக்ஷிக்கப் புக்கு நான் பட்டதோ!” என்றும், “உன்னை ஆஸ்ரயித்து நான் பட்ட தோ!” என்றும் இருவரும் கூடக் கட்டிக்கொண்டு கதறுகையிறே ப(நீ)லமாய்விட்டது. (ஆழிவல்லானுக்கு) “வில்வல்லான்” “வாள் வல்லான்” “தோள்வல்லான்” என்னுமா போலே. (உ) “यस्यैव जन्म”

யும், “சுழற்றிய” என்றத்தையும் கடைக்கித்து, பவிதம் (அவனொருகாலித் யாதி). (வாணனுடைய) என்றிருக்கையாலே, “வாணனை” என்ற ஐகா ரம் அவ்யயமாதல், வேறு விபக்தி மாருட்டமாதல்; வாணனைக்குறித்துச் சுழற்றிய என்றாய் (வாணனுடைய) என்றது-ஆர்த்திகமாகவுமாம். (கொடு முடிகள்) சிகரங்கள். தலைதப்பவிட்டதும் கைகழியவிட்டதுமான, இது க்கு இரண்டுவிதமாக ப்ரயோஜனமருளிச்செய்கிறார் (வாணனுடைய இத் யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (மச்சமாவது) சிலவானவெட்டு. அதாவது-ஆ பரணம் பண்ணுமவன் பரீக்ஷார்த்தமாக வெட்டிவைக்கும் பொன்னுக்குப் பேர். அப்படியே தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணினதுக்கு அடையாளமாக, எல்லாக்கையையும் கழித்து, இரண்டுகையை வைத்தானென்றபடி. இர ண்டாம் ப்ரயோஜனத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவது இத்யாதி). (அதாவது) என்றது - மச்சமாகையாவது என்றபடி. (பரிவின்றி) வருத்தமற. (காத் தும்) காக்கக்கடவோம். (ரக்ஷகன்) என்றது - வ்யங்க்யம். “துணியுண் டான்” என்ற அநந்தரம், என்று நாட்டாரறிகைக்கு ஹேதுவாக என்று சேஷம். இத்தால் பவிதம் (உன்னை இத்யாதி). (கதறுகை) ப்ரலாபிக் கை. ஆழியான் என்னுமல் “வல்லான்” என்பானென்னென்ன, (வில் வல்லானித்யாதி). இப்படி ப்ரயோகித்தால் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு வரும் ஏற்றமேதென்ன, (யஸ்யஸா இத்யாதி). (திருவடி) பெரியதிருவடி. (நல்

* ௨ திருப்பல்லாண்டு, எ-பா-தீயிற் பொலிகின்ற வ்யாக்யாரம்.

ஆ - யஸ்யஸா ஜநகாத்தாஸா” என்கிறபடியே பிராட்டியை எனக்
கென்ன இட்டுப்பிறத்தல், திருவடி தோரிலே நல்தரிக்க விருத்தல்,
கைபேராமல் திருவாழியைப்பிடித்தல் செய்யுமதாய்த்து ஸர்வாதிக
த்வத்துக்கு லக்ஷணம். (பல்லாண்டு கூறுதுமே) அத்தசையிலே
அடிமைசெய்த ஆழ்வானுடைய வீரபூக்கும், அடிமைகொண்ட க்ரு
ஷ்ணானுடைய வீரபூக்கும் மங்களாசாஸனம் பண்ணுவாரைப் பெற்ற
தில்லை; அவ்விழவுநீர இன்றிருந்து திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறோ
மென்கிறார்கள். (எ

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. (நெய்யிடை இத்யாதி) *அண்டக்கு
லத்திலே யழைத்த ஐஸ்வர்யார்த்திகள் இசைந்துவர, அவர்களைக்
கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். *வாழாளிலழைத்த அநந்யப்ரயோஜநர் தங்
களைற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுந்தார்கள் *எந்தைதந்தை
தந்தையிலே; *ஏடுநிலத்தி லழைத்த கைவல்யார்த்திகள் தாங்கள் தி
ருந்திப்புகுந்தமை சொன்னார்கள் *தீயிற்பொலிகின்றவிலே; இவர்
கள், தாங்கள் கூடாது புகுஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்க, அநந்யப்ரயோ

தரிக்க) பொருந்தி; த்ருடமாக என்றபடி. பிராட்டியையும் திருவடியை
யும் சொன்னது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். “நாங்கள் - இப்போது - கூறு
தும்” என்கையாலே, முன்பு பரிவிலையென்று தோற்றுமிதே; ததனுகுண
மாகத் தாத்தார்யம் (அத்தசையிலே இத்யாதி வாக்யத்வயமும்). “ஆழி
வல்லானுக்கு” என்று, இப்படி ஆழ்வானை திருபகமாகச் சொல்லுகையா
லே, இவனுடைய வீரபூக்கும் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்களென்று
கருத்து.

எட்டாம்பாட்டு. — (நெய்யிடை இத்யாதி) ஸங்க்ரஹேண ஸங்கதி
(அண்டக்குலத்திலே இத்யாதி). இசைந்துவருகிற ப்ரகாரத்தை விஸ்த
ரேண உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, வருத்தாதுவாதம் பண்ணுகி
றார். (வாழாளிலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). இவர்க ளிருவரையும்
அதுவதித்தது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம்; கீழே அழைக்கப்பட்டவர்களே ஸங்
கதரானார்க ளாகையாலே, பாரிசேஷ்யாத் ஐஸ்வர்யார்த்திகளே இதில்
ஸங்கதராகிறார்கள் னென்கைக்காகவுமாம். பாட்டெல்லாம் கடாக்கித்து
இசைந்துவந்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இவர்களித்யாதி). (இவர்
கள்) ஐஸ்வர்யார்த்திகள். (இவர்கள்) என்றத்தை (புகுருகிறார்கள்) என்
றத்தோடே அவ்யயிப்பது. (தாங்கள்) என்றத்தை, (அபேக்ஷிக்க) என்

ஐஸ்வர்யத் தைத் தந்த ஒளதார்யத்துக்குத் தோற்று, ஐஸ்வர்யத்தை விட்டு சுத்த ஸ்வபாவராய் இவ்வுநாளை மங்களாசாஸனம் பண்ணுவோமென்று புகருகிறார்கள். * அண்டக்குலத்திலே - அண்டாத்யக்ஷத்வம் ஐஸ்வர்யத்துக்கு மேலெல்லையாகப் பேசிற்று; அவ்வைஸ்வர்யார்த்திகள் பேச்சான இந்தப்பாட்டிலே - சரீரத்துக்கு தா(ஓ)ரகபோஷக போக்ய (ஓ'க்ய)ங்களை இரந்தார்களாய், அத்தை அவன் தந்தானாகப் பேசிற்று; இதுக்கு நிபந்தனம் இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்து புகருகிறவர்களாகையாலே அதினுடைய க்ஷுத்ரத்தை தோற்றப் பேசுகிறார்கள். அண்டாத்யக்ஷனான ப்ரஹ்மாவக்கும் தா(ஓ)ரக போஷக போக்யங்களையிறே ப்ரயோஜனம்; அதற்கு மேற்பட்டு பகவத் விபூதியை “எனக்கு” என்கிற அபிமானத்தால் வந்த ஸ்வரூப ஹாரியேயிறே ப(ஓ)லம். *

மூ.—

நெய்யிடை நல்லதோர்சோறும் நியதமுமந்தாணிச்சேவகமும்
கையடைக்காயும் கழுத்துக்குப் பூனொடு காதுக்குக்குண்டலமும்

றத்தோடே அந்வயிப்பது. தோற்றது-அர்த்தாத்வித்தம். “அண்டக்குலம்” என்கிறபாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் அர்த்தவைஷம்ய மிருக்க, அவர்கள் வந்தபடியாகச் சொல்லும்படி யெங்ஙனையென்ன; (அண்டக்குலத்திலே யித்யாதி-பேசுகிறார்கள் என்னுமளவும்). (பேசுகிறார்கள்) என்ற அநந்தரம், ஆகுக்கையென்று அத்யாஹரித்து (நிபந்தனம்) என்றத்தோடே அந்வயிப்பது. இத்தால் ஸ்வரூபஜ்ஞானமே நிபந்தனமென்றதாயிற்று. யத்வா - மேலான ஐஸ்வர்யத்தை ஆசைப்பட்டவர்கள் சோறுமுதலானவற்றைக் கொடுத்தானாகச் சொல்லுகிறதுக்கு ஹேதுவேதென்கிற ப்ரஸ்ரத்தை அதுவதிக்ஷிதர் (அண்டக்குலத்திலே யித்யாதி). இப்பக்ஷத்தில், இதுக்கு நிபந்தனமென்னென்னில் என்று சேஷம். உத்தரம் (இன்று ஸ்வரூபேத்யாதி) என்று யோஜிக்கவுமாம். (அதினுடைய) அண்டாதிபத்யத்தி னுடைய. க்ஷுத்ரத்தை தோற்றச்சொன்ன மாத்ரமேயன்றிக்கே, நிரூபித்தால் தானும் சொல்லுவதிவ்வளவே யென்கிறார் (அண்டாத்யக்ஷேத்யாதி). அவ்வளவே ப்ரயோஜனமாவா நென்னென்ன, (அதுக்கு மேற்பட்டித்யாதி). அண்டாதிபத்யத்தை, “நெய் - சோறு” என்றாப்போலே, அத்யல்பமாகச் சொல்லலாமோவென்ன, (அண்டாத்யக்ஷனான இத்யாதி) என்று கீழுக்கு உபபாத(௩)கமுமாம்.

எசு திருப்பல்லாண்டு, அ-பா-நெய்யிடை வ்யாக்க்யாரம்.

மெய்யிட நல்லதோர்சாந்தமும் தந்தென்னைவெள்ளுயிராக்கவல்ல
பையுடைநாகப்பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுவனே.

வ்யா.—(நெய்யிடை) “இடை” என்று - நிறையாய், நெய்யோ
டொத்த சோறென்னுதல். “இடை” என்று-நடுவாய், நெய்யினிடை
யிலே சிலசோறு முண்டென்னுதல். இத்தால்-போஷக ப்ரகரமான
தா(ஞ)ரகத்ரவ்யத்தைத் தருமென்கை. (நல்லதோர் சோறும்) சோற்
றுக்கு நன்மையாவது-இட்டவன் “இட்டோம்” என்றிருத்தல், உண்
ணவன் “இதுக்கென்செய்வோம்?” என்றிருத்தல் செய்யாதசோறு,
அதாவது - தாய் இட, புத்ரனுண்ணும் சோற்றுக்கு இவ்விரண்டு
மில்லையிறே. (ஓர்சோறு) இப்பா(ஞ)வ சுத்தியேயன்றிக்கே, வில
க்ஷண ரஸோபேதமா யிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே, சேஷபூதன் சே
ஷிக்கு இடும் சோறுபோலே யிருக்கை. அதாகிறது- அஹங்காரோ
பேத மன்றிக்கே ப(ஞ)க்த்யுபஹ்ருதமாயிருக்கை. ஸஸ்வரனும், (க)
“ஐ” னு - பக்தாநாம்” என்கிற நினைவாலேயும் வத்ஸலையுமிரே
யிடுவது. அநந்யப்ரயோஜன ஸ்வாமிவிஷயத்திலிடும் சோறு எங்
ஙனே யிருக்குமென்னில்; (உ) “வசுரநாநி யஸுஜீ ஸுநி ருணவந்திசு .
விதாராந்நாநி புபுஜே ஸுசீநி குணவந்திசு” என்னும்படி பாவநமுமாய்
போக்ய(ஐ)முமாயிருக்கை. “ஸுசீநி” என்றது-சுத்தங்களா யிரு
க்கை. சோற்றுக்கு சுத்தியாவது - தூர்யோதநன், தன் ஐஸ்வர்யத்
தைப்பற்ற அபிமாநித்தான்; பீஷ்மன், ஜ்ஞாநாதிகனென்று அபிமாந

“இடை” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; அதில், “நெய்- சோறு” என்
றத்தை உபலக்ஷணமாக்கி, இரண்டாமர்த்தத்தால் பலிதம் (இத்தாலித்
யாதி). இப்படிப்பட்ட சோறுண்டோவென்ன, (தாயித்யாதி). “ஓர்”
என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம், - ரஸோபேதமாதல், தாயிட்டசோற்றிலும்
விலக்ஷணமென்னுதல். இரண்டாமர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (அதாகிற
தித்யாதி). தாயிட்டாப்போலவும் சேஷபூதனிட்டாப்போலவும் ஸர்வே
ஸ்வர நிடுமோவென்ன. வ்யுத்தர்மேண அருளிச்செய்கிறார் (ஸஸ்வரனு
மித்யாதி). “ஓர்” என்றதற்கு இரண்டாமர்த்தமான “அங்ஙனன்றிக்கே”
என்கிற வாக்யத்தை விஸ்தரேண உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி,
தத்விஷய ஸங்கையை உத்க்ஷேபிக்கிறார் (அநந்யேத்யாதி). ஸுசீத்வமா
வது - அபிஜக வித்யா வ்ருத்தங்களால் வந்த அபி(ஐ)மாந ஸ-ஓந்யராலே
இடப்படுகையென்று விவக்ஷித்து உபபாதிக்கிறார் (சோற்றுக்கித்யாதி).

பெத்கான்; க்ரீடானன், வர்ணத்தாலதிகனென்று அபிமாதித்தான்; வி
வயபொன்று மின்னிக்கே ப(7)த்தப்பதம்ருதமா ரிருக்கை.

(நியதமும்) அதாகிறது - ஐஸ்வர்யம் கஸ்வாஸெ கொடுக்கிலும்
அஸ்த்திமாயிருக்கக் கூடவது; அது அழிந்தவன்றும் அவ்வைஸ்வர்
யத்தை ஸமாதானம் பண்ணிக்கொடுக்குமவனுக்கையாலே “நியதமும்”
என்கிறது. இத்தாலோர்தே “அந்தமார்த்தி” என்றும், “ஆர்த்தன்”
என்றும் ஐஸ்வர்யத்துக்கு இரண்டிவகை சொல்லிற்று. அவ்வனன்
ரீக்கே, நேவநாந்தரக்களைப்படந்த் கஸ்வாஸெ இல்லேசெய்யுமன்றும்
தம்முடேந சோதமேவனென்னகை. ஸர்வேஸ்வரனிட்ட சோததைந்
கின்ற அவனை இல்லேசெய்யும் க்ருதக்கநரீதே ஸம்ஸாரிகள்; தன்னை
இல்லேசெய்யு மன்றும் ரகதிக்கும் உதாரனரீதே ஸர்வேஸ்வரன். (அந்
தாணிச்சேவகமும்) “அத்தாணி” என்று - பிரியாபை; “சேவகம்”
என்று - ஸேவை. ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும் அநவரத பா(7)வரையும்,
அந்திமஸம்ருதியும் அநந்ய ப்ரயோஜநனோபாதி கர்த்தவ்யமிதே. ஆ
னால் ஐஸ்வர்யஸாதநத்தையும், “தந்து” என்று ப்ரயோஜநத்தோ
டொக்கச் சொல்லுவானென்னென்னில்; * வெள்ளுயிரானபின்பு
சொல்லுகிறார்களாகையாலே அந்த ஸாதநமும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமா
யிரீதே இருப்பது. அநந்ய ப்ரயோஜநருக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான

“நியதமும்” என்றதுக்குஇரண்டு தாத்பர்யம்; ஐஸ்வர்யத்தை நியத
மாக்குகையென்றும், அவனுக்கு எப்போதும் கொடுக்கையே நியதமென்
றும். அதாகிறது எத்தாலே யென்கிறதென்னில் என்று கூட்டுவது. (ஸமா
தானம்பண்ணி) என்றது - போனத்தை யொக்கப்பண்ணி யென்கை. (இத்
தாலே) என்றது - இப்படி புறக்கொடுக்கையாலே யென்றபடி. (சொல்
லிற்று) ஸூதிகையில் இதிசேஷம். இரண்டாமர்த்தம் (அவ்வனன்றிக்கே
இத்யாதி). தம்முடேந இவனே யிடுகிறானில், அவனைஇல்லை செய்வா
னென்னென்ன, (ஸர்வேஸ்வர னித்யாதி). க்ருதக்கநருக்கு அவன் கொ
டுக்கக்காரண மேதென்ன, (தன்னை இத்யாதி). பிரியாத ஸேவையா
வது-அநவரத பா(7)வரையன்றோ, இதுவு மிவனுக்கு வேணுமோவென்ன
(ஐஸ்வர்யார்த்திக்கு மித்யாதி). (அநந்யப்ரயோஜநன்) உபாஸகன். ஸாத
நத்தை ப(7)லங்கனோடே சேர்த்துச்சொல்லுவானென்னென்றிற் றங்கை
யை அதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஆனாலித்யாதி). (தந்தென்கிற ப்ரயோ
ஜநமாவது) தந்தென்று சொல்லுகைக் குறுப்பான ப்ரயோஜநமென்றபடி.
சேவகமும்” என்று கூடுபடுவானென்னென்ன, (அநந்யேத்யாதி). அவ்

† மூலகோசங்களில் யதஸ்ருதபாடம் காண்கிறது. அரும்பதத்தில்,
என்கிற என்றுபாடம்.

28 திருப்பல்லாண்டு, அ-பா-நெய்யிடை வ்யாக்யாநம்.

ஸேவைவ ஸாதாமாகக்கிழர் ஸாதாரமான ஐஸ்வர்யத்தைத் தந்ததென் னை.

(கையடைக்காயும்) தா (தா) ரக போஷகங்கள் கீழே சொல்லிற் றாய், போல் - போ(ஷ்)ய பதார்த்தங்களைத் தந்தபடி சொல்லுகிறது திருக்கையாலே இட்ட வெற்றிலைப்பாக்கென்று இவர்கள் பக்கக் கௌரவத்தாலே இட்ட சீர்மையைச் சொல்லுகிறது. சேஷபூதன் சேஷியைக்குறித்து இடும் ப்ரகாரத்தாலேயிறே சேஷியானவன் சே ஷபூதனுக்கு இடுவது. (கழுத்துக்குப் பூண்டு காதுக்குக்குண்டல மும்) தேஹத்தை உத்தேஸ்யம் என்றிருக்குமவனாகையாலே தன்னு டம்பை அலங்கரித்து, அத்தை அநுபவித்திருக்குமவனிறே ஐஸ்வர் யார்த்தி; பகவத்பரனாய் ஐஸ்வரனை அலங்கரித்து, ஸதாதர்சனம் பண்ணி யிருக்கிறானல்லனே; ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து ஜ்ஞாந வைராக்யபக்தி களை ஸ்வரூபத்துக்கு ஆபரணமாக நினைத்திருக்கிறானல்லனே. “கழு த்துக்குப் பூண்டு காதுக்குக் குண்டலமும்” என்று விசேஷிப்பா னென்னென்னில்; தன் கண்ணுக்கு அவிஷயமாய், நாட்டார் கொண் டாடுமதுவே தனக்கு ப்ரயோஜனமா யிருக்கையாலே. அவயவாந்தரங்

கன வரிக்க, ஸாதாரத்தையும் ப(ஷ்)லகோடியிலே பரிகணித்ததுக்கு அந ண்டப்ரயோஜனருடைய புத்தியாவென்று தாத்பர்யமாகவுமாம். (அநர்யப்ர யோஜன், ப்ரபந்தர்.

வ்ருத்தானுவாதபூர்வமாக, “கையடைக்காயும்” என்று தொடங்கி, “தந் து” என்னுமளவுக்கும் பா(ஷ்)வம்(தாரகேத்யாதி). அடை-வெற்றிலை. காய்- பாக்கு. “கை” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன. (திருக்கையாலே இப்பாதி. (பாக்கு) என்றதுக்கு (சொல்லுகிறது) என்றத்தோடே ஸம்பந் தம். சேஷபூதனைப்போலே சேஷி கௌரவமாக இடக்கூடுமோவென்ன, (சேஷபூதனியாதி). தேஹதாரணத்யர்த்தமாகச் சில தா (தா) ரகாதி களை அபேக்ஷித்தானாகில் யுக்தம், தன்னை அலங்கரிக்கக் கூடுமோவென்ன, (தேஹேத்யாதி). உக்தார்த்தத்தை இரண்டு வகையாக வ்யதிரேகமு கேர த்ரு ங்கரிக்கிறார் (பகவதித்யாதிவாக்ய த்வயத்தாலே) “பூண்” கண் டிகை. “பூணும் - குண்டலமும்” என்னவமைந்திருக்க, “கழுத்து” என்றும் “காது” என்றும் விசேஷித்துச் சொல்லுவானென் னென்கிற சங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (கழுத்துக்கித்யாதி). கேவல பராநுபாவ்யத்வம் ஸூசிதமாயிற்று. பராநுபாவ்ய மாகாதே சிலவுண் டோவென்ன, (அவயவாந்தரங்களிலீத்யாதி). “கழுத்துக்கு - காதுக்கு”

களில் அங்குளிமகாத்யாபரணங்கள் தன் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருக்கும்போது, பெருமாள் மீண்டெழுந்தருளின வெவிலே இந்தான் வாக் காட்டின ஸ்ரீரத்தைப் பிராட்டியும் தாழ்மிநுந்து திருவடிக்குப் பூட்டினாப்போலே, ஸர்வரன் பரிந்து “இது கழுத்துவாய், இது காதுக்காம்” என்று திருக்கையாலே பூட்டின ஆபரணமும். (க) “ஸ்ரீஹி ஸர்வரன் ஸர்வரன் ஸர்வரன் ஸர்வரன் - ப்ரதேஹி ஸர்வரன் ஸர்வரன் ஸர்வரன் ஸர்வரன்” என்கிறபடியே இந்தான் கொடுத்து வாக் காட்டின ஸ்ரீரத்தைப் பெருமாள் வாங்கிப் பார்த்தருளி, பிராட்டிக்குக் கொடுக்கிறபோது, அதனை வாங்குகிறவன், பெருமானே ஒருதிருக்கண்ணிலும் திருவடியை ஒரு திருக்கண்ணிலும் பார்த்துவாங்கினான். (உ) “ஸ்ரீஹி ஸர்வரன் ஸர்வரன் - ப்ரதேஹி ஸர்வரன் ஸர்வரன்” என்று-பார்வையில் கருத்தறியுமவராகையாலே, அவனுக்குக் கொடுக்கலாகாதோ? என்றருளினார். [ஸ்ரீஹி - ஸர்வரன்] அடியாரேற்ற மறிந்து கொண்டாடு

என்று விசேஷித்ததுக்கு இவன் நினைவாலேயென்று ஒருபரிஹாரம் கீழருளிச்செய்து, ஸர்வரன் நினைவாலேயென்று பரிஹாராரம்பம் மருளிச்செய்கிறார் (மீண்டுஇத்யாதி). (மீண்டு) என்றதுக்குமுன்னே, திருவயோத்யைக்கு என்றுசேஷம். இப்படி ஸத்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்ன அர்த்தத்தைப் ப்ரமாணமுகேந விஸ்தரித்தருளிச் செய்கிறார் (ப்ரதேஹி என்றுதொடங்கி, பூட்டிற்றும் என்னுமளவும்). (ங) “ஸ்ரீஹி ஸர்வரன் ஸர்வரன் ஸர்வரன் ஸர்வரன் - முக்தா ஹாரம் நரேந்திராய ததௌ ஸக்ர ப்ரதேஹி” என்றும், (ச) “ஸ்ரீஹி ஸர்வரன் ஸர்வரன் ஸர்வரன் ஸர்வரன் - ஸர்வரன் ஸர்வரன் ஸர்வரன் ஸர்வரன்” என்றும், (ரு) “ஸ்ரீஹி ஸர்வரன் ஸர்வரன் ஸர்வரன் ஸர்வரன் - அவேக்ஷமாணா வைதேஹி ப்ரதேஹி” என்றும் சொல்லுகிற வசனங்களை யுட்கொண்டு, “ப்ரதேஹி” என்றதுக்குப் ப்ரஸக்திமுகேந அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இந்த்ரனித்யாதி) ஸ்ரீராமாயணத்தில், (ச) “ஸ்ரீஹி ஸர்வரன் ஸர்வரன் ஸர்வரன் ஸர்வரன் - அவேக்ஷத ஹர்ந ஸர்வரன்” என்று மேலேயிருக்கையாலே கீழ்ச்சொன்ன “அவேக்ஷமாணா” என்றதுக்கு ஆதா(ங) நகாலத்தில் பார்வையைச் சொல்லவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இப்பதத்தில் வர்த்தமான நிர்த்தேசத்தாலே பவிதத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று (அத்தைவாங்குகிறவன்) என்கிற வாக் உத்தாக்குத் தாத்தார்யம். “ஸ்ரீஹி” என்ற ப்ரதேஹி “ஸ்ரீஹி ஸர்வரன் ஸர்வரன் ஸர்வரன் ஸர்வரன்” என்றதுக்குமுபலக்ஷணம். இப்பதங்களுக்கெல்லாம் உத்தர ப்ரதேஹி ஸர்வரன் ஸர்வரன் ஸர்வரன் ஸர்வரன் (அடியாரித்யாதி). உத்தார்த்தத்தை

(க) ரா-யு-கங்க-அக. (உ) ரா-யு-கங்க-அஉ

(ச) ரா-யு-கங்க-எஅ. (ரு) ரா-யு-கங்க-எக. (ங) ரா-யு-கங்க-அ௦.

எஅ திருப்பல்லாண்டு, அ-பா-மெய்யிடை வ்யாக்க்யாரம்.

கைக் கிடான ஸௌபாக்யமுள்ளது உனக்கேயன்றோ வென்ன; “உட முடைய திருவுள்ளத்தாலே யன்றோ நான் கொடுக்கிறது” என்ற பிராட்டி விண்ணப்பஞ்செய்ய; நான் முற்பாடனாகப் பெறுமையாலே, உன்னுடைய உகப்பின் காரியத்தைக் கொடுக்கலாகாதோ என்றார். இப்படி அநந்யப்போஜானுக்கு ஆதரித்துப் பூட்டினாப்போலேயாய்த்து ஊதாநான என்னை ஆதரித்துப் பூட்டிற்றும்.

(மெய்யிட) திருவடிகளில் ருசிபிறந்த பின்பாகையாலே “உடம்பு த்யாஜ்யம்” என்கிற நினைவு தோன்ற குத்வித்துச் சொல்லுகிறபடி. (நல்லதோர் சாந்தமும்) சாந்துநான் இதுக்குத் தரமாகப் பெற்றதோ? (க) “ஸூக்ஷ்ம - ஸர்வகந்த” என்கிற வடிவுக்கு ஸத்ருசமாக, குப்ஜை ஆதரித்துச் சாத்தின சாந்துபோலே யிருக்கும் சாந்தையன்றோ எனக்கிட்டது. (உ) [ஸூக்ஷ்மேவ - ஸுகந்தமேதத்] குப்ஜை கம்ஸனுக்குப் பரணியோடே சாந்து கொண்டு போகாநிற்க, “வாரீர் பெண்பிள்ளாய்! நமக்கும் நம்மண்ணற்கும் சாந்திடவல்லீரோ” எனன; அவ்வடிவையும் விருப்பையும் கண்டு, ஸ்திரீத்வப்ரயுக்தமான சாபல்யத்தாலே மறுக்கமாட்டிற்றிலள்; “இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள், சாந்தின் வாசியறியமாட்டார்கள்” என்று ஆக்கனாபிருப்ப தொன்றைப் ப்ரக்ருதத்திலே ஏறிட்டுக் காட்டுகிறார் (இப்படி இத்யாதி).

“மெய்யிட” என்று சொன்னதுக்கு ஹார்த்ததாத்பர்யம் (திருவடிகளிலித்யாதி). மேலே “நல்லதோர்” என்றதுக்கு ப்ரதிகோடித்வேந, “மெய்” என்றதுக்கு ஜுகுப்ஸையிலே தாத்பர்யம். “நல்லதோர்” என்றதுக்குக்கருத்து (சாந்தித்யாதி). (தரமாக) அநுருபமாக. சாந்தினது நன்மையை த்ருஷ்டாந்தமுக்கேந அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வகந்த; இத்யாதி). குப்ஜை ஆதரித்துச்சாத்தின சாந்தின்படியேதென்ன (ஸுகந்தமித்யாதி). ஸ்லோகார்த்த மருளிச்செய்வதாகப் பீடிகையிடுகிறார் (குப்ஜை இத்யாதி). * காத்ர(நாஸ்த்)பதத்தையும், “தியதாம்” என்றபதத்தையும் கடாஷித்து, (அவ்வடிவையும் விருப்பையும்) என்றது. (மறுக்கமாட்டிற்றிலள்) என்றது- ஆக்கனான சாந்தையிட்டாளாக மேற்சொல்லுகையாலே, ஸுகந்தமென்றதுக்கு ஓளபாதிக கந்தவத்தான சாந்தென்று திருவுள்ளம்பற்றி. இத்தையிடுகைக்குப்ரஸக்தி சொல்லிக்கொண்டு, அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இவர்களித்யாதி). (ஆக்கனாய்) என்றது- ஆக்கப்பட்டதாய்; ஆரோபிதகந்தமான என்றபடி. இப்படி அர்த்தம் சொல்லாதபோது ஸுகந்தியென்று சொல்ல

இட்டான்; அத்தைப்பார்த்து, “சாற்றம் கொளுத்தினபடி அழகியது, தளமழகிதன்று!” என்ன; அதுக்குமேலே ஒரு சாந்தையிட, [ரஹ்மான்-ராஜார்ஹம்] இது கம்ஸனுக்குச் செருக்கிலே பூசலாமித்தனை, வாசியறிந்து பூசுவார்க்கு ஸத்ருசமல்ல; அன்றியே, வழக்கான சாந்தென்னவுமாம். [லஹ்மன் - ருசிராம்] ஸௌகந்த்யம் கிடக்க, நிறமழகிய நாயிருந்ததென்ன; “இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள் என்றிருந்தோம், சாந்தின் வாசியறிந்தபடியென்!” என்று ஆந்நித்துப்பார்க்க, [லஹ்மன்-ருசிராநநே] உன்முகத்திலாதாத்துக்கு ஸத்ருசமாயிருக்கவேண்டாவோ நீயிடும்சாந்தும் என்ன; அவனும் தலையான சாந்தையிட, [பகவான்-ஸத்ருசம் - ஆவயோர்க்காத் ஸத்ருசம்] எங்களுடம்புக்கு ஸத்ருசமான மேதகவஸ்துவையிட்டு மர்த்தித்துத்தா என்றான். அதா

வேணும். (க) “Xஸ்ரீ ஸத்ருசம் ஸுசுரபிஷ்ட” - கந்தஸ்யேதுத்தூதி ஸுரபிப்ய” என்று ஸ-உத்ரமும், “Xஸ்ரீ ஸத்ருசம் ஸுசுரபிஷ்ட” - கந்தஸ்யேத்வே ததேகாந்த க்ரஹணம்” என்று வார்த்திகமு மிருக்கையாலே. கீழ்ப்பதத்தைத் தொட்டுக்கொண்டு மேற்பதத்துக் கவதாரிகை (அத்தை இத்யாதி). (கொளுத்தினபடி) ஊட்டினபடி. (தளம்) கந்தாஸ்ரயம்; சாந்தென்றபடி. ராஜசப்தத்தை விசேஷபரமாகவும் ஸாமான்யபரமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி, அருளிச்செய்கிறார், (அதுக்குமேலே இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). தோஷொக்தி சபளிதமாகையாலே, (செருக்கிலே) என்றது அர்த்தலித்தம். (வழக்கான) செலவுக்கானதான கார்திமத் என்று ருசிரபதத்துக்கார்த்தம் அருளிச் செய்துகொண்டு, மேற்பதத்துக்கவதாரிகை (ஸௌகந்த்யமித்யாதி). (தலையான) ஸத்ருசம். ஸத்ருசமானலேபநம்தியதாம்” என்றதுக்கு அர்த்தம் (எங்களுடம்புக்கித்யாதி). (மேதகவஸ்து) கஸ்தூர்யாதிகள். (என்றான்) க்ருஷ்ணன் என்று சேஷம். ப்ரக்ருதத்தில் மேதகவஸ்துவேதென்ன, (அதாதித்யாதி). இந்த ஸ்லோகத்திலே, “ஏதத் ஸுகந்தம், ஏதத் ராஜார்ஹம், ஏதத் ருசிரம், ஹ்ருசிராநநே” என்று ஸம்போதிக்கக் கூடாமையாலும், ஸுகந்தமென்று, ஆரோபிதகந்தாஸ்ரயத்துக்கு (உ) “ஸுசுரபிஷ்ட” - ஸாக்ஷாந்மந்தமந்தமத” என்கிற திவ்ய காத்ராதுரூப்யம் கூடாமையாலும், சாந்தைக்காட்டுவதற்குமுன்பு ஏதச்சப்த நிர்த்தேசம் சேராமையாலும், “ராஜார்ஹம்” என்று வழக்கான சாந்துக்கு திவ்ய காத்ராதுரூப்ய மில்லாமையாலும். “ருசிரம்” என்று கேவலரூப ப்ரதா(தா)நத்குக்கும் அதுசொல்லப் போரமை

இவ்வாறு (அ)வன் வந்ததித்யாதி - பெரியதிருவடி, அவன் விசயமாக உடையவனாக. அந்தசாயியாய் கருடத்வஜத்தனாக வந்து மங்கனாசாஸநம் பண்ணுகிறெனென்கை. தகட்டி வந்து நீண்ட பாணிக்கட்டியாலே திருவந்தாத்வஜேனுடையச் சேர்த்தியால் வந்து அதுகுறிப்பதுவாகவெனுமென்றும், ஏதேனுமென்றை அபேஷித்து வந்தவர்களைவும் எனக்காக்கிக்கொண்ட வல்லென் என்று கொடிநட்டியிருக்கிற சந்தி கித்ய ஸ்ரீயாய்ச் செல்லவேறுமென்றும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறோன்கிருர். அநந்தயப்ரயோஜனரும் கைவல்யபார்த்திகளும் வந்தவர்களை விடத்திட வழுதவராகப்பேசினார், இதில் ஸ்ரீயாய்பார்த்தியை வசவவந்தாதலை பேசுவானென்னென்னவின்; அவர்வந்தின் பரிச்சிந்தமாய், ஸ்ரீவல்யபார்த்திகள் தியர் அபரிச்சிந்தமாயாலே ஒருருக்கு ஒருத்தன் வார்த்தைசொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறார். ... .. (அ)

அவ. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (உடுத்தியாதி) *வாழாளிலே அழைத்து * எந்தை தந்தையிலே வந்துவருவது அநந்தயப்ரயோஜனம் பாசுரத்தின்மேல் வந்ததுக்கு வந்தபாவம் (அநந்தயாதி). “வெய்யுடை” என்றதுக்கு ஸ்வஸ்பர்சத்தால் விகலதபணர்வம் சொன்னத்தாலே அநந்தசாயித்வம் பலிதம். இப்படி இருவரையும் சொல்லி மங்கனாசாஸநம் பண்ணுவானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (தகட்டிலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (பாடுகிறேன் என்கிறார்) ஆழ்வாரென்றபடி. “பாடுதும்” என்றும், “கூறுதும்” என்றும், கீழ்ப்பாட்டுக்களிலிருக்க, இப்பாட்டில் “கூறுவன்” என்று சொல்லுவானென்னென்ற சங்கராதுவாதம்பண்ணி, பரிஹரிக்கிறார், (அநந்தயேத்யாதி). ஒருருக்கு ஒருத்தர் வார்த்தை சொல்லுகையாவது - மிகவும் திரளாகையாலே, எல்லாரும் சொல்லும்போது தெரியாமையாலே, தனித்தனியே சொல்லக்கூடாமையாலே, எல்லாருக்குமாக ஒருவன் சொல்லுகை. (சொல்லுகிறார்) என்றது - அவன் வார்த்தையாக ஆழ்வாரருளிச்செய்கையாலே யென்றபடி.... .. (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு. (உடுத்துக்கின்ற இத்யாதி). “வந்து மண்ணும் மணமுங் கொண்டின்” என்றத்தையும், “வந்து வழிவழியாட் செய்கின்றோம்” என்றத்தையும் இப்பாட்டில் “கின் பீதகவாடை” என்று எம்பெருமானை முன்னிலையாக்கி மங்கனாசாஸநம் பண்ணுகிறபடியையும் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸங்கதி கதநமுகேர அவதாரிகை (வாழாளிலே இத்யாதி). (அழைத்து) என்றது - அழைக்கப்பட்டு என்றபடி.

௭௨ திருப்பல்லாண்டு, கூ-பா-உடுத்து வ்யாக்க்யாரம்.

மேலே அவர்களுடேகூடித் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்தில்,

பூ.—

உடுத்துக்களைந்த நின்றிதகவாடை யுடுத்துக்கலந்ததுண்டு
தொடுத்ததுழாய் மலர்கூடிக்களைந்தன சூழித்தொண்டர்களுமே
யிடுத்ததிசைக்கருமம் திருத்தித் திருவோணத் திருவிழவில்
யடுத்தபைநாகளைப்பள்ளிகொண்டா னுக்குப்பல்லாண்டு கூறுதுமே.

வ்யா.—(உடுத்து) திருவரையிலே ஸுஸங்கதமாகச் சாத்துகை
பாலும் திருவரையிலே முசிக்கையாலும் தத்ஸம்பந்தம் தோற்றும்படி
உற்றுமஞ்சளாலும் மாளிகைச் சாந்தாலும் சிஹந்தமாம்படியுடுத்து
இவை இத்தனையும் ப்ரார்த்தநீயமாம்படி யிருப்பார் சிலர் நாங்கள்
சேஷிக்கு மங்களாவஹ மாகையும் தத்ஸம்பந்தங்கள் தோற்றின சிஹ
ங்களை யுடைத்தாகையும் சேஷபூதனுக்கு ஸ்ம்ருதி விஷயமாய்க் கொ
ண்டு ஸர்வகாலமும் ப்ரியகரமாய்நே யிருப்பது. (களைந்த) ஆஸா
நேபதத்திலே கழித்தால் பொசும் ஸத்தலம் தங்கள் தலையாம்படி
யிருக்கை. இதுவும் சேஷபூதனுக்கு ப்ரார்த்தநீயமிநே.

“களைந்ததின் பீதகவாடை” என்ன வமைந்திருக்க, “உடுத்து” என்று
சொல்லுசிறவர்களுடைய உட்கருத்து (திருவரையிலே இதுபாதி). (முசிக்
கை) - நலங்கப்பண்ணுகை. (முசிக்கையும்) என்ற அந்தரம் உண்டாம்
படி யென்றுசேஷம். (தத்ஸம்பந்தம்) கடிஸம்பந்தம். (ஒற்று மஞ்சள்)
என்றது - (க) “மஞ்சளும் செங்கழுநீரும்” என்கிறபடியே திருமஞ்ஜனகா
லத்தில் சாத்தினமஞ்சள். (மாளிகைச்சாந்து) என்றது - கோயிற்சாந்து
என்றபடி; அதாவது - தேவார்ஹமான சாந்தென்றபடி. (சிஹந்தமாம்
படியும்) என்று ச(ஸ)காரம் அத்தயாஹார்யம். இப்படியில ப்ரகாரங்கள்
தோற்றச்சொல்லுவா னென்னென்ன, “இத்தொண்டர்களுமே” என்றத்
தைக் கடாக்ஷித்து, அருளிச்செய்கிறார் (இவை இதுபாதி). இவையித்தனை
யும் ப்ரார்த்தநீயமாவா னென்னென்ன, (சேஷிக்கு இதுபாதி). சேஷிக்கு
மங்களாவஹமாகையாலே யென்றபடி. (ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்) என்றது
ஜ்ஞாநவிஷயமாய் என்றபடி. (ஸர்வகாலமும்) திருவரையி லிருக்குப்
போதும், தங்கன்பக்கல் வந்தபோதும். “உடுத்த நின்றிதகவாடை” என்
றல்போராதோ; “களைந்த” என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன, சிரஸாவஹித்
கும்படி உத்தேஸ்யமா யிருக்கையென்று அருளிச்செய்கிறார் (ஆஸநேத
யாதி). (ஆஸநேபதம்) மந்த்ராஸநாதிகள். அந்த உத்தேஸ்யத்வத்தை
உபபாதிக்கிறார் (இதுவுமிதுபாதி). உடுத்துக்களைகை முதலானவை வருத்த
ஸ்வாமியதாகையாலே ப்ரார்த்தநீயங்கள் என்று கருத்து.

(க) பெரி-திரு-உ-ச-ச.

இங்ஙன் பார்த்தபடியாக வேண்டுகிறதற்கு ஹேது சொல்லு கிறதுமேல், (நின் பிரதக்ஷாடை)வகுத்த சேஷியதாகையாலே காத்தும் திருப்பரிபட்ட மடையத் திருப் பிரதம்பரத்தினுடைய ஆவேசாவ தாயாகை. (நின் பிரதக்ஷாடை) (க) "ஸ்ருஸ்தா" நரச ரூக்ம் ஸ்வய்யு ஸர்வஸு : விஸ்வஃ சுஸ்ருஸ்தா உரீ அரீந்ரயம்-விஜிதௌ - ஸ்க்வஸ்தரா பாணோயுந்தம் ஸ்வாறுருபை ரதாபமை : | சிந்மயைஸ் ஸ்வப்ரகாஸைஸ் ஸ்ச அந்பெர்ப் ருசிஞ்ஜிதை?" என்று சேநநகோடியிலே யிறே திருப்பிரதம்பரத்தைச் சொல்லுகிறது. (உடுத்து) இதிறே அநந்ய பாயோஜனர்க்கு ஆபரணம். அங்ஙன்னறியே (உ) "ஸ்டுநாஃ - பக்தா நாம்" என்றிருக்குமவ னாகையாலே இதுதான் சேஷி யளவிலே வந்த வாறே பாதிபத்தி வேறுபட்டிருக்கும். ராஜாக்களுக்கு இரட்டை பிடித்துக் கொடுக்குமவர்கள் வாக்காகப் பிடித்துத் தங்களையிலே

ஆஸ்தபேதத்திலே சாத்தின திருப்பரியட்டங்களெல்லாவற்றையும் “பீதகவாடை” என்றே சென்னென்ன, (வருத்த இத்யாதி). ஆவேசாவதார மென்கைக்குச் சேதநராக வேணுமெயென்ன, ப்ரமாணங் காட்டுவதாக ப்ரதிகம் (பீதபீதகவாடை) என்றது. “ஸ்ரக்வஸ்த்ராபரணர்யுக்தம் ஸ்வா துருபரதூபமை, சிம்மபைஸ் ஸ்வப்ரகாஸாய்ச அந்யோந்ய ருசிரஞ் ளிதை” இதில் “சிம்மபைஸ்” என்றதிலே திருவுள்ளம். “சிம்மபைஸ்” சே தநஸ்வரூபை. இது ஜ்ஞாநாவிருத்தி(ஹ்ரி)யைப்பற்ற. ப்ராக்ருத வஸ்துக் களிலே சேதநருண்டானாலும், ஜ்ஞாநாவிருத்தி யில்லாமையாலே, சிம்மபைத் தம் கூடாது; சிரஸாவயிக்கு மித்தனையொழிய உடுக்கக்கூடுமோ? அவனு க்கு சேஷமாகாததையன்றோ உடுக்க வடுப்பதென்ன, அந்யப்ரயோஜந னுக்குத் தச்சேஷமானதை யொழிய வேறொன்றை அபேக்ஷிக்கக் கூடா மையாலே, இதுவே இவனுக்கு உத்கர்ஷாவஹமென்று வித்தவத்கரித்து, அருளிச்செய்கிறார். (இதிறே இத்யாதி). (ஆபரணம்) என்றது - சோபா வஹ மென்றபடி. இவர்கள் தங்கள் ஸ்வரூபாதுருபமாக இப்படி ப்ரார்த் தித்திருந்தார்களே யாகிலும், அவன் இவர்களை அலங்கரித்துக் காணுமவ னாகையாலே, முசிந்ததைக்கொடானே, இவர்களுக்கிது வித்திக்கும்படி யே தென்ன, அவன் நினைவு வேறுகையாலே வித்திக்குமென்று பரிஹரிக்கி றார் (பக்தாநாம் என்று தொடங்கி, இவனுக்கு நினைவு என்னுமளவும்). (இதுதான்) உடுக்கைதான். அந்த ப்ரதிபத்தியை உபபாதிக்கிறார் (ரா ஜாக்களுக்கித்யாதி). (இரட்டை) ச்விபடி; அதாவது துப்படி. (வாக்காக)

அச திருப்பல்லாண்டு, க-பா-உடுத்து வ்யாக்க்யாநம்.

உடுத்திருந்து யோக்யமாம்படி பண்ணிக் கொடுப்பார்கள்; அதுவாய் த்து இவனுக்கு நீனைவு.

(கலத்ததுண்டு) அமுதுசெய்து கைவாங்கின தளிகை மாற்றினால் ப்ரஸாதம் போ(ஷ்)ஜ்யம். (க) தேவ்யஸ்யஸ்ய ஜத தேவ்ய ஜந-தவதீயபு க்தோஜ்ஜித சேஷபோஜிநா” என்னக்கடவதிநே. ப்ரஸாதமே தா(ஷ்) ரகமாயிருப்பார் சிலர் நான்கள். (உ) ஸேஷஸ்யஸ்ய ஜத தேவ்ய ஜந-குரோருச்சி

தங்கும்படியாக. ஸர்வரன் சேஷித்வத்தால் வந்த செருக்காலே கொடு த்துவிடுகையும், இவர்கள் சேஷபூதரானோமென்று வைத(ஷ்)மாய் பரிக்ர ஹிக்கையு மன்றிக்கே, ராகப்ராப்தமாக அவனுடுத்துக் கொடுக்கையும், அத் தை இவர்க ளுடுக்கையு மென்றிருக்கும் ப்ரதிபத்திகளென்று தாத்பர்யம்.

“கலத்தது” - பாத்ரத்திலுள்ளது என்று சப்தார்த்தம். கீழும்மேலும் “உடுத்துக்களைந்த” “சூடிக்களைந்தன” என்று புத்தோஜ்ஜிதம் சொல்லி யிருக்கையாலே, தததுருணமாக, உண்டுவிட்டகலத்தது உண்டென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார். (அமுதுசெய்து இத்யாதி). யத்வா, (அது) என்றது புத்திஸ்த்த பராமர்ஸி யாகையாலே, சேஷ சேஷிகளுக்கு போ(ஷ்)ஜநதேச காலபேதம் வ்யவஸ்த்திதமாகையாலே, பி(ஷ்)நநதேசகால விஷ்டமாக பா த்ரத்தில் ப்ரஸாதம் தோற்றுகிறதென்று அருளிச்செய்கிறார் (அமுது இத் யாதி). (கைவாங்கின) என்னையாலே காலபேதமும், (மாற்றினால்) என் றத்தாலே தேசபேதமும் தோற்றுகிறது. அதவா, “தொண்டர்கள்” என் றத்தைக் கடைக்கித்து, “கலத்தது” என்றத்தை முழுச்சொல்லாக்கி, கல த்தை கிருபகமாகச் சொல்லுகையாலே பாத்ராவசிஷ்டமென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (அமுதித்யாதி) என்னவுமாம். அமுதுசெய்த ஸ்த்தலத் திலே தொண்டருக்குண்ணக்கூடாதென்று கருத்து. மாற்றினால் அதில் ப்ரஸாதமென்று கூட்டுவது. அந்நயப்போஜனரில் புத்தோஜ்ஜிதத்தையே புஜித்தார்களுண்டோ வென்ன, நித்யா-மூரிகளில் தலைவரான சேஷாசந ளன்றோ இப்படியிருந்தாரென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாண மருளிச் செய்கிறார் (தவதீய இத்யாதி). “போஜிநா” என்ற இடத்தில், தாசீஸ்யே ணிசி ப்ரத்யவத்தாலே, புத்தசிஷ்டாஸநமே ஸ்வபாவமென்று தோற்று கிறது. இத்தால் பலிதம் (ப்ரஸாதமே இத்யாதி). என்னென்றாலும் விதிப்ரேரிதராகவாதல், சேஷத்வஸ்வரூப வதித்தயர்த்தமாகவாதல், ஸக்ருத் ஸேவ்யமாயன்றோ லோகத்தில் நடப்பது, இதுவே தாரகமாயிருக்கை க்கு ஹேதுவேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (குரோரித்யாதி வாக்யத்யயத்

ஷ்டம் புஞ்ஜீத” என்று விதிப்போரிதராய்க் கொண்டு ப்ரதிபத்தி பண்ணுவார்கள் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாதார்; ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார், தத்வித்த்யர்த்தமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணுவார்கள்; பகவத்ப்ரேமயுக்தர், ஸ்வயம்ப்ரயோஜந மென்றிருப்பார்கள். இச்சேஷத்வ காஷ்ட்டடையான ததீயருடைய ப்ரஸாதம் (க) “தருவரேல்” என்கிறபடியே அதி(டி)க்ருதாதி(டி)காரமாயிருக்கும், ஸ்வ ஸாதாரணனதாகையாலே, ப்ரயோஜநாந்தரபரனுக்கும் யோக்யமாயிறே பகவத்ப்ரஸாத மிருப்பது.

(தொடுத்தவித்யாதி) திருத்துழாய் பறிக்கும்போதும் தொடுக்கும்போதும் “அவன் சாத்தியருளப் புகுகிறான்” என்னும் ஆதரத்தாலே ஸம்ஸ்க்ருதமாய், சாத்திக்கழித்தால் சூடுமது எங்களுக்கு உத்தேஸ்பம். சுவடர் பூச்சூடும்போது புழுகிலே தோய்த்துச் சூடுமாபோலே, தத்ஸப்ரஸுத்தாலே விலக்ஷணமாயிருக்கு மென்கை. அவன்முனும், சிலர்* சூடிக்கொடுத்த மாலையின் சுவடறியுமவ னாகையாலே

தாலே). “புஞ்ஜீத” என்று சொன்னாற்போலே என்று சேஷம். (தத்வித்த்யர்த்தமாக) என்றது - ஸ்வரூபவித்த்யர்த்தமாக என்றபடி. பகவச்சேஷத்வந்தான் பாகவத சேஷத்வபர்யந்தமல்லது நில்லாமையாலே, இந்தப்ரஸாத ப்ரதிபத்திதான் காஷ்ட்டாபர்யந்தம் நடவாதொழியில் வித்தியாமையாலே, அவ்வளவும் நடக்கவேணுமே யென்ன, (இச் சேஷத்வேத்யாதி). (காஷ்ட்டடையான) என்றது-ததீயப்ரஸாதம் சேஷத்வகாஷ்ட்டாஸம்பாதகமாகையாலே, அதிக்ருதாதிகாரம்; ஆகையால் இங்கும் அநர்யப்ரயோஜநரைச் சொல்லுமிடத்தில், ததீயபுக்தசேஷபர்யந்தமென்று கருத்தது. பகவத் ப்ரஸாதமோவென்ன (ஸ்ரவேத்யாதி). (ப்ரயோஜநாந்தரப்ரர்க்கும்) என்ற ஸமுச்சயத்தாலே, அநர்ய ப்ரயோஜநர்களுக்குக் கேட்கவேணுமோவென்று தோற்றுகிறது.

சூடுதிற்போதே தொடுத்திருக்குமே, “தொடுத்த” என்று சொல்லுவாநென்னென்ன, அதரம் தோற்றுகைக்காக வென்கிறார் (திருத்துழாய் இத்யாதி). ஸம்ஸ்க்ருதமாயிருக்கிற திருமாலையை யென்று சேஷம். அதுவே உத்தேஸ்யமாயிருக்கிறதோவென்ன, (சுவடறியாதி). சுவடர் - ரவிகர், அவன்முன் பரமரவிகனாயிருக்க, இவர்களைப்போலே †சூடினதைச் சூட்டாதே, தான் சூடிக்கொடுப்பா நென்னென்ன, அச்சுவட்டையறிகையாலேதான் இவர்களிடத்தில் ப்ரீதியாலே சூடிக்கொடுக்கிறுநென்கிறார், (அவன்முன் மித்யாதி). இத்தால் ஸ்ரீகோதாதேவி அவனுக்காக

சூடிக்கொடுக்கிறானிறே. (இத்தொண்டர்களோம்) இப்படிப்பட்ட அடியார்களிறே நாங்கள். எமக்கென்று உடுத்தல் ஜீவித்தல் சூடுதல் செய்யுமவர்க ளன்றிகதே, அவன் கழித்தவைகொண்டு தேஹயாத்ரை யாம்படி இருக்குமவர்களிறே நாங்கள்.

ஸ்வரூபவித்தயார்த்தமாக அத்தலையில் உச்சிஷ்டங்களை ஆகாங்கித் து, “புகையி லுண்பன்” என்றிருக்கு மத்தனையோ வென்னிள்; (விடுத்த வித்யாதி) ஸ்வாமிஸந்தேசகாரிகளாய்க்கொண்டு, இப்படி தேஹயாத்ரை நடத்துமவர் களிறே நாங்கள். (விடுத்ததிசைக் கருமந்திருத்தி) (க) “ $\text{पुण्यं कर्म - कर्मिण्यताम्}$ ” என்கிற ஸந்தேசமே தா(தா)ரகமாக ஏவின கார்யத்தைச் செய்து தலைக்கட்டுகை. திசைக்கருமம் திருந் துகையாவது - அத்திக்குக்கு வேறொருவரை ஏவவேண்டாதபடி செ ய்து தலைக்கட்டுகை. ஸ்வாமி ஏவினகார்யத்தைக் குறையச் செய்யு மவன் அதமன்; அத்தைக் குறையாமல் தலைக்கட்டுமவன் மத்யமன்; அதுக்குமேலே, அதுக்கு அவிருத்தமான கார்யங்களையும் விசாரித் துச் செய்து தலைக்கட்டுமவன் உத்தமன். (உ) “ $\text{पुण्यं कर्म - कर्मिण्यताम्}$ ” ஸந்தேசமே தா(தா)ரகமாக ஏவின கார்யத்தைச் செய்து தலைக்கட்டுகை. திசைக்கருமம் திருந் துகையாவது - அத்திக்குக்கு வேறொருவரை ஏவவேண்டாதபடி செ ய்து தலைக்கட்டுகை. ஸ்வாமி ஏவினகார்யத்தைக் குறையச் செய்யு மவன் அதமன்; அத்தைக் குறையாமல் தலைக்கட்டுமவன் மத்யமன்; அதுக்குமேலே, அதுக்கு அவிருத்தமான கார்யங்களையும் விசாரித் துச் செய்து தலைக்கட்டுமவன் உத்தமன்.

அவன் நெஞ்சறிந்து தான் சூடிக்கொடுத்தாற்போலே, அவனும் இவர்கள் நெஞ்சறிந்து தான் சூடிக்கொடுக்கிறு னென்றதாயிற்று. கீழ்வாக்ய விவர ணம், (எமக்கென்று உடுத்தலித்யாதி).

மேற்பதத்துக்கவதாரிகை, (ஸ்வரூபித்யாதி). விடுத்ததிசைக்கருமம் திருத்தாதபோது, கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாம் ப்ரேமகார்யமாகத் தோ ற்றமையாலே, தததுகுணமாக இப்படி ஸங்கையுதிக்குமென்று திருவுள் ளம். (புகையில்) என்றது - பொகடில் என்றாய், ப்ரஸாதிக்கில் என்றபடி. அன்றிக்கே, புகையில் என்றது - புகையெழும்பில், அதைக்கண்டு ஊணத் யாயம்படிக்கை யென்றுமாம். கீழெல்லாம் கடாங்கித்துத் தாத்பர்யம் (ஸ்வாமிஇத்யாதி). ப்ரமாணபூர்வமாக ஸப்தார்த்தம் (கர்மியதாமித்யாதி). “கருமந்திருத்தி” என்றால்போராதோ, “திசை” என்பானென்னென்ன, (அத்திக்கித்யாதி). “விடுத்ததிசை” என்று, திக்ப்ரதர்ஸநம்பண்ணின மாத்ரத்தில், கார்யங்களெல்லாம் அஸஹாயமாகத் தலைக்கட்டக்கூடுமோ வென்ன, அப்படிசெய்தவன் திருவடியன்றோ என்பாராக, கிங்கர தார தம்யத்தை அருளிச்செய்கிறார், (ஸ்வாமிஏவின இத்யாதி). அப்படி உத்த மாதிகாரி ஆரென்ன, (கார்யேத்யாதி). (கார்யேகர்மணி) என்றது - அவ

கார்யேகர்மணி நிர்ந்திஷ்டே யோபதா-ஞ்ரயபி ஸாதயேத்! பூர்வகார்யா
விநோதேந ஸகார்யம் கர்த்துமர்ஹதி” என்கிற திருவடியிற் றே அவனாகி
றான். “பிராட்டி யிருந்தவிட மறிந்துவா” என்று விட, இருந்தவிடமு
மறிந்து, “அவன்ப (ப) லமிருந்தபடியென்:” என்று பெருமாள் கேட்
டருளினால், “அறிந்திலேன் என்னவெண்ணுது” என்று அத்தலை
யில் ப(ப)லபரீகைஷ்யும்பண்ணி ஊரிலரணையும் தலையழித்து: மூலைய
டியே போம்படி பண்ணிவந்தானிறே. (திருவோணத்திருவிழவில்)
ஏவினகார்யத்தைக் குறையறச்செய்தவனானும் பர்யாப்திபிறவாமை
யாலே, திருவவதரித்தருளின திருவோணயாகிற மங்களதிவஸத்திலே
என்னதீங்கு வருகிறதோவென்று மங்களாசாஸரம்பண்ணி வர்த்
திக்குமவர்கள்.

(படுத்தவியாதி) அத்தாலும் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே திரு
வநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபோதை ஆழகுக்குக் கண்ணெச்சில்
வாராமைக்கு மங்களாசாஸரம் பண்ணுகிறார்கள். படுக்கப்பட்டு ஸ்வ
ஸம்ஸ்ரலேஷத்தாலே விசுவிதமாகாநின்ற உள்ள ப (ப) ணத்தையுடைய
னாய், மென்மை குளிர்த்தி நாற்றம் என்கிறவற்றை ப்ரக்ருதியாகவு
டைய திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே சண்வளர்ந்தருளுகிறவழ
குக்கு மங்களாசாஸரம் பண்ணுகிறோம். ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனையும்
மயங்கப்பண்ணும் படுக்கை. அவன் ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விக்ருதனாக
ப்பண்ணும். இவனுடைய வடிவும் அவனுடைய வடிவும், (க) “கிட

ஞ்ரய கர்த்தவ்யமான வ்யாபாரம். திருவடி பஹுகார்யங்களைச் செய்த
படியை யருளிச்செய்கிறார். (பிராட்டி இத்யாதி) (அரணையும்) மதினையும்.
(தலையழித்து) நன்றாக அழித்து என்றபடி. (மூலையடியே போம்படி) சுட்டு
ப்பொகட்டால் குட்டிச்சவராமே, அப்போது மூலையாகப்போகலாமே,
அத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறது. “திருவோணத்திருவிழவில்- பல்லாண்டு
கூறுதும்” என்று கூட்டி, கீழைக் கடாக்கித்துக்கொண்டு, அர்த்தமருளிச்
செய்கிறார், (ஏவின இத்யாதி).

“படுத்த” இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம், (அத்தாலுமித்யாதி). (கண்
ணெச்சில்) த்ருஷ்டிதோஷம். சாத்பர்யார்த்தகதமழுக்கந வாக்யார்த்தம்
(படுக்கப்பட்டு இத்யாதி). அவன் ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்க, திருவநந்தாழ்வான்
தானும் பரிவனாயிருக்க அச்சேர்த்திக்குப் பரியவேண்டும்படி யென்னை
ன்ன (ஸ்வத: இத்யாதி). (அவன்) ஸர்வரன். இச்சேர்த்திக்குக் கண்ணெ
ச்சில்வருகைக்கு ப்ரஸத்தியேதென்ன, (இவனுடைய இத்யாதி). கீழ்வாக்

ந்ததோர்கிடத்தை” என்றிதாபு, யே பரிச்சேதிக்கவொன்னுந வழகி
நே-கண்வளர்த்தருளுகிறபொதையழகு ஒருவெள்ளிமலையிலே காள்
மேகம் சாய்ந்தாற்போலே, கண்வளர்த்தருளுகிறபொதை பரபாக
(ஓX)‡(ரஸ)த்தை அதுஸந்தித்தால் மங்களாஸாஸனமொழியச் செல்
லுமோவென்குருர்கள். ... .. (க)

அவ.— பத்தாம்பாட்டு. (எந்நாளித்யாதி) கீழிற் பாட்டில் புரு
ந்த அநந்யப்ரயோஜநர், தேஹயாத்ரையிலும் தங்கள் பாரதந்த்ர்யமே
ஸ்வரூபமாயிருக்கிற எந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புருந்தார்கள்;
இதில், ப்ரயோஜநாந்தரபரர் புருருகிருக்கொகையாலே, தங்கள்பக்கல்
அங்ஙனிருப்பதோடேற்றக்காண விரகில்லாமையாலே, பகவத்ப்ரபாவ
த்தால் தங்களுக்குப்பிறந்த எந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்து
புருருகிருர்கள். ஐஸ்வர்யார்த்தியும் ஸங்கதராதிபொது (க) “சாந்த

யத்தை விவரித்துக்கொண்டு, “பல்லாண்டுபுது” என்ற நிர்ந்தார
ணத்தைக் காட்டுகிறார், (கண்வளர்த்தருளுகிறபொதை இத்யாதி). சாய்ந்
தாற்போலே யிருப்பதொன்றாகையாலே என்று கூட்டுவது. (பரபாகத்
தை) வர்ணோத்கர்ஷத்தை. ... .. (க)

பத்தாம்பாட்டு (எந்நாளித்யாதி). கீழிற்பாட்டில் அநந்யப்ரயோஜநர் பா
சுரமென்றீர், அதக்கும், இப்பாட்டு ப்ரயோஜநாந்தரபரர் பாசுரமாகைக்
கும் ஸ-ஸகம், ஸதென்ன, அருளிச்செய்கிறார். (கீழிற்பாட்டிலித்யாதி வாக்
யத்வயத்தாலே). தேஹயாத்ரையிலும் பாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமாகச்சொ
ல்லுகையாலும், பகவத்ப்ரபாவத்தாலே தங்களுக்கு தாத்காலிகாதிஸயம்
வந்ததாகச் சொல்லுகையாலும், ஸ-ஸகங்களுண்டு; ஆகையாலே, அநந்ய
ப்ரயோஜநர் பாசுரம் அது, இது ப்ரயோஜநாந்தரபரர் பாசுரம் என்று கரு
த்து. (தேஹயாத்ரையிலும்) என்ற ஸமுச்சயம், ஆத்மயாத்ரையில் கிம்புநர்ந்
யாயத்தை ஸ-ஸிப்பிக்கிறது. மங்களாஸாஸனம் பண்ணப்புகுந்தார்களா
கையாலே அவர்களோடு திருப்பல்லாண்டுபாடினார் என்றுகூட்டுவது. (ப்ர
யோஜநாந்தரபரர்) என்றதுக்குக் கேவலரென்றுகருத்து. (அங்ஙனிருப்
பது) என்றது-பரதந்த்ர்யாயிருப்பதென்றபடி. (புருருகிருர்கள்) மங்களா
ஸாஸனம் பண்ணப்புகுருகிருர்கள்; அவர்கள் பாசுரத்தாலே திருப்பல்லா
ண்டு பாடுகிறொன்று இங்கு கூட்டுவது. ப்ரயோஜநாந்தர பரரானால், பக
வத்ப்ரபாவத்தைச் சொல்லவேணுமோவென்ன, (ஐஸ்வர்யார்த்தியுமித்யா
தி). ஐஸ்வர்யார்த்தியைப்போலே ஸங்கதராதி“தீயிற்பொலிகின்ற” என்ற

மும் தந்தென்னை வெள்ளுயிராக்கவல்ல” என்று பகவத்ப்ரபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்திறே புகுந்தது. அவன்றான் நானபேகித்த கூடா புருஷார்த்கத்தைத் தந்துவைத்து என்னை எத்தஸ்வபாவனாக் கினுனென்று ஆஸ்சர்யப்பட்டான்; கைவல்யார்த்திகள், தங்கள் கூடா புருஷார்த்த ஸம்பந்தம் யாவதாத்மபாவி விநாசகரமாயையாலே ஆஸ்யணவெளையிலே மீட்ட ஆஸ்சர்யத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

மூ.—

எந்நாளெம்பெருமானுன்றனக்கடியோ மென்றெழுத்துப்பட்ட அந்நாளே யடியோங்க ளடிக்குடில் வீடுபெற்றுய்ந்ததுகாண் செந்நாள் தோற்றித் திருமதுரையுள் சிலை குணித் தைந்தலைய பைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே உன்னைப்பல்லாண்டு கூறுதுமே. (௧௦)

வ்யா.—(எந்நாள்) “அந்நாள்” என்னவமைந்திருக்க, “எந்நாள்” என்கிறது, வகுத்தசேஷிபக்கலிலே கூடாத்தரபுருஷார்த்தத்தை அபேகித்தகாலமா யிருக்கச்செய்தேயும், (௧) “ஸுப்ரஹ்மணஸே நமஸ்கு” பாதாச மே நிஸா” என்கிறபடியே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமாம்படி புகுநிறத்தின திவஸமென்று அந்நாளெங்கொண்டாடுகிறார்கள். பகவத்ப்ரபாவந்தான், விஷயிதரித்த திவஸத்தையும் கொ

திலே சொல்லாதே, இப்பாட்டில் இத்தைச்சொல்லி ஆஸ்சர்யப்பட வேண்டுகிறபடி யென்னென்ன, அநுளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி வாக்க்ய த்வயத்தாலே). ஈஸ்வரன்தந்துவெள்ளுயிராக்கினு னாகையாலே, அவனை முன்னிலையாகக்கண்ட வாஸநையாலே, அவன் வைலகஷண்யம் நெஞ்சில் பட்டு, அந்தப்பாட்டிலே கொண்டாடினார்கள் ஐஸ்வர்யார்த்திகள்; தேவலர் உபாஸநதசையில் அவனை முன்னிலையாகக் காணாமையாலே, ஆழ்வாராலே திருந்தி, அவனைக்கண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற இந்தப்பாட்டில் கொண்டாடினார்கள் என்றுகருத்து. (கொண்டாடுகிறார்கள்) என்ற அநந்தரம் இப்பாட்டில் என்று கூட்டுவது.

மேலே “அந்நாள்” என்று சொல்லியிருக்க, அது அமையாதோ, “எந்நாள்” என்று சொல்லுவானென்னென்றிற் றங்கையை அதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (அந்நாளித்யாதி). எந்நாள் என்கிறதென்னென்னில் என்றுபேஷம். கொண்டாடுகிறார்களாகையாலே, “எந்நாள்” என்கிறது என்கூட்டுவது. வேணுமாகில் பகவானைக்கொண்டாடுகிறார்கள், நாளைக்கொண்டாடுவானென்னென்ன, (பகவதித்யாதி). இப்படி நாளைக்கொண்டாடினது ண்டோவென்ன, ராமக்ருஷ்ணாதிருபேண அவதரித்தகாலத்தில் அதிஸய

(௧) வி-பு-டு-கஎ-ந.

ண்டாடும்படியாயிருக்குமிதே. அவதாரத்திலேற்றம் சொல்லுகிற வளவில்தஜ்ஜந்மதிவஸமென்று அந்நாளும் கொண்டாடப்பட்டதிதே.

ப்ரயோஜநாதரத்தை அபேக்ஷித்து வந்தவன், அது ஒழிந்து அந்யப்ரயோஜந இகைக்கு அடியென்னென்னில், (எம்பெருமான்) கூடாப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷித்து நிருபாதிச சேஷியான உன் பக்கலிலே வருகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தமாய் வந்த சேஷத்வமே பலித்துவிட்டது. வகுத்த சேஷியானாலும் அபேக்ஷிதங்களை யொழிய புருஷார்த்தாதரங்களைக் கொடுக்கும்போது, அர்த்தி பக்கலிலே ஒரு கைம்முதல் வேண்டாவோவென்னில், (உன்றனக்கடியோமென்றெழுத்துப்பட்ட) “அடியோம்” என்கிற அர்த்தத்துக்கு வாசகமான சப்தத்திலே எங்களுக்கு அந்வயமுண்டு; நெஞ்சிலின்றிக்கே யிருக்கி

த்தைச் சொல்லவந்து, அந்ததிவஸத்தை “ராமஜயந்தி” “க்ருஷ்ணஜயந்தி” “நரஸிம்ஹஜயந்தி” என்று ஸாஸ்த்ரங்களால் கொண்டாடப்பட்ட தென்கிரார் (அவதாரத்திலித்யாதி).

“எம்பெருமான்” இத்யாதிக்கவதாரிகை (ப்ரயோஜநேத்யாதி). எம்பெருமானாகையாலே, உய்ந்ததுகாண் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச் செய்கிரார் (கூடாத்ரேத்யாதி). “அடியோங்கள்” இத்யாதிக்கவதாரிகை (வகுத்தஇத்யாதி). (வகுத்த) ப்ராப்தமான. (எழுத்து) வர்ணாத்மகமான ஸப்தம்; அதாவது-ப்ரணவமாதல், நமஸ்ப்ராப்தமாதல். (எழுத்துப்படுகை) உச்சரிக்கை. முந்தின அர்த்தத்திலே நோக்காக அருளிச்செய்கிரார் (அடியோமென்கிற இத்யாதி) (வாசகமானஸப்தம்) என்றது-ப்ரணவம்; இது “அடியோம்” என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகையாவது - “அடியோம்” என்கிறபதம் ப்ரதியோகிஸாபேக்ஷமாகையாலே அகாரார்த்தத்தையும், “ஸர்வம்வாக்யம் ஸாவதாரணம்” என்கிற ந்யாயத்தாலே உகாரார்த்தத்தையும், இதுக்கு ப்ரவ்ருத்திரிமித்தம் தாஸ்யமாகையாலே சதுர்த்த்யர்த்தத்தையும், அஸ்மச்சப்த பர்யாயதயா ப்ரத்ய கர்த்தபோதகமாகையாலே மகாரார்த்தத்தையும், இதில் பஹுவசகத்தாலே அதில் ஜாத்யபிப்ராயசத்வத்தையும் காட்டக்கடவதாயிருக்கை. வாசகமென்றது-ப்ரணவத்துக்கு ஜீவப்ராதாந்யம் சாப்தமாகையாலே. வேறொன்றை யபேக்ஷித்து, மற்றொன்றுக்கு வாசகஸப்தம் சொன்னால்போருமோவென்ன, “உன்றனக்கு” என்றதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிரார் (நெஞ்சிலித்யாதி). கைவல்

தும் வாயிலுண்டான மாத்ரங்கொண்டு தரவல்ல சக்தியுண்டிறே உன
க்கு. அடிமைக்கு வாசகமான சப்தம் கைவல்யார்த்தியுடைய உப
ஸநத்திலே யுண்டிறே. (க) “ஓமிதீயகாசுரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரந் மாமதுஸ்மரந்” என்
னக்கடவதிறே. அதவா, ஆரேனும் பக்கலிலே ஏதேனுமொன்றை
வேண்டிச் செல்லிலும் நமஸ்சப்தப்ரயோகம் பண்ணக்கடவதாயிறே
யிருப்பது; அதுவும் ஆத்மயாதாத்மய வாசகமிறே. அதுவே எங்கள்
பக்கல் கைம்முதலென்கிறார்கள். “எம்பெருமான்” என்கிற ப்ராப்த
யாலும், “உன்றனக்கு” என்கிற சக்தியாலும், “எழுத்துப்பட்ட” என்
கிற சப்தமாத்ரத்தாலும் பலிக்கக்கண்டோ மென்கிறார்கள். “பட்ட”
என்கிறது - “முத்துப்பட்ட” என்கிறுப்போலே. “வாழாட்டி”
என்கிறவிடத்திலே அர்த்தத்தினுடைய துர்லபத்வம் சொல்லிற்று
வாசக சப்தத்தினுடைய துர்லபத்வம் சொல்லுகிறது இங்கு. அஹந்
கார க்ரஸ்தமான ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே தாஸ்ய ப்ரகாசம் அலபய
லாப மாநாற்போலே, பஹுஜல்பம்பண்ணிப் போருகிறவாயிலே

யார்த்திக்கு இந்த சப்தப்ரயோக ப்ரஸங்கமென்னென்ன, (அடிமைக்கித்
யாதி). என்னெனென்ன, (ஓமித்யாதி). இந்த ப்ரமாணம் ஐஸ்வர்யார்த்தி
விஷயமான அண்டக்குலத்திலும் எடுத்தருளிநூர், இங்குமெடுக்கையாலே
உபாஸநமாத்ரத்துக்கெல்லாம் இதுவேனுமென்று திருவுள்ளம். இரண்
டாம்அர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அதவா இத்யாதி). (நமஸ்ப்ரயோகம்)
என்றது - நமஸ்சப்தப்ரயோகமென்றபடி. ஆனால் இது “அடியோம்”
என்றதாமோவென்ன (அதுவுமித்யாதி). யாதாத்மயவாசகமாகையாலே
தத்வாசகத்வம் லித்தமென்று கருத்து. இந்தஅர்த்தத்திலும் ப்ரக்ருதஸங்
கைக்கு உத்தரங்காட்டுகிறார், (அதுவே எங்களித்யாதி). கீழ்ச்சொன்ன
அர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (எம்பெருமானித்யாதி). “ஈழாட்டி”
என்ற இடத்திற்போலே யாகாமைக்காக அருளிச்செய்கிறார் (பட்டவென்
கிற இத்யாதி). வேனுமாகில், இதில் அர்த்தாநுஷ்டாநம் துர்லபமாகை
யாலே இப்படிசொல்லலாம், ஸுலபமாக ஸப்தத்தை ப்ரயோகிக்கை
அருமையாமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (வாழாளித்யாதி வாக்யத்வய
த்தாலே). (அர்த்தம்) என்றது - தாஸ்யம். கீழ்ச்சொன்ன சப்ததௌர்லப
யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக உபபாதிக்கிறார், (அஹங்காரேத்யாதி). “எந்

நமஸ்யஸ்தமூண்டாகை அலப்ய லாபமிதே. (அந்நாள்) “எம்பெரு
மான் உன்றனக்கடிபோமென்று எழுத்துப்பட்டநாள், எந்நாள்-அந்
நாள்” என்றவ்யம். “அந்நாளே” என்கிற அவதாரணத்தாலே - அ
தொழிப எககன்பக்கல் ஆதுகூல்யலேசமுமில்லே பென்று கருத்தி.

அத்தால்பெற்றதென்னென்ன; தாங்கள்பெற்ற ப்ரயோஜனபரம்
பரைகளைச் சொல்லுகிறார்கள். (அடியோங்கனித்யாதி) அடியோங்களா
கப் பெற்றோம்; குடிலும் அடிக்குடிலாகப்பெற்றது; வீட்டை லபிக்
கப்பெற்றோம்; உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றோம். (அடியோங்கள்) என்கிறார்
கள் - அஹங்காரக்ரஸ்தராய் தததுகூலமான க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்
தை அபேக்ஷித்து உன் திருவடிகளிலே வந்து ஒதுங்கின நாங்கள்,
அதுபோய் நான்யைகரஸராகப் பெற்றோம். (அடிக்குடில்) “குடில்”
என்று க்ருஹம். அத்தாலே - க்ருஹஸ்த்தரான புத்ரபௌத்ராதிக
ளும் அடியாராகப்பெற்றோம். (க) “நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வார்”
என்னக்கடவதிதே. எழுத்துப்பட்டது தங்களளவிலேயாகில் புத்ர
பௌத்ராதிகளளவில் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபடி யென்னென்னில்;
முத்துப்பட்டதுறையைக் காவலிடுமெவன் அசல்துறையையும் காவ

நாள்” என்றதுக்கு விஸேஷ்யாகாங்கைஷ்யில் “நாள்” என்கிறபதத்தை
அந்யாஹரித்து, அந்வயம்காட்டுகிறார் (எம்பெருமானித்யாதி). (அதுவொ
ழிப) - எம்பெருமானுக்கென்றெழுத்துப்பட்ட நாளொழிப.

மேலுக்கவதாரிகை (அத்தாலித்யாதி). அத்தாலென்றது - அந்நாளா
லென்றபடி. பரம்பரைதன்னைக் காட்டுகிறார் (அடியோங்களாகஇத்யாதி)..
(குடிலும்) குடிரும். (அடிக்குடிலாக) என்றது - அடிமையுடைத்தான
குடிலென்றபடி. (அடியோங்கள்) என்றது - நாங்களென்றபடி. இந்நாலு
ப்ரயோஜனங்களையும் அவர்களுடைய ஹார்த்தாபிப்ராயாதுகுணமாக விவ
ரிக்கவேனுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, “அடியோங்களாகப் பெற்றோம்”
என்றதுக்கு பூர்வதஸாகதநமுகேந விவரணம், (அஹங்காரீரத்யாதி). (க்ரு
ஹஸ்த்தரான) க்ருஹத்திலிருக்கிற. “குடில்” என்றத்தாலே தத்ரத்யரை
லக்ஷணயா சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம். இதுக்கு ப்ரமாணம் (நல்ல
இத்யாதி). (நல்லபதம்) அதுகூலதாம்பத்யம். இந்த ப்ரமாணத்தில்
‘கொண்டபெண்டிர்மக்கள்’ என்ற பர்யந்தம் திருவுள்ளம். எழுத்துப்
பட்டவர்களுடைய ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்கி,

விமலாபோலே, ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் அஹங்கார மமகாரங்
கள் புகுராதபடி விஷயீகரித்தானென்கை. இவர்கள் ஸங்கதராகிற
பாட்டிலும், (க) “குடிக்குடியாட் செங்கின்றோம்” என்றார்களிறே.
சேஷிஸந்திரியிலே சேஷபூதர் க்ருஹத்தை “குடில்வளைக்க” என்று
சொல்லக்கடவதிறே. (வீடுபெற்று) வீட்டைலபித்து. அதாகிறது-
அஹங்கார மமகார கார்யமான ஜஸ்வர்யகைவல்யங்களாகிற த்யாஜ்யங்
களை விடப்பெற்று. ப்ராப்யவித்திபோபாதி த்யாகஸித்தியும் ப்ராப்ய
யாந்தர்க்கதமிறே. (உய்ந்ததுகாண்) தாஸ்யம் என்றும் உஜ்ஜீவநம்
என்றும் பர்யாயம்போலே காணும். “உய்ந்ததுகாண்” என்று- அறி
யாதாரை அறிவிப்பாரைப்போலே சொல்லுகிற இதுக்குக் கருத்தென்
னென்னில்; உபகரித்து விஸ்மரித்துப்போவது நீ; நீ பண்ணின உப
காரம் நாங்களுபதேசிக்கக் கேளாயென்கிறார்கள்.

(செந்நாளித்யாதி) ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கைவிட்டு அநந்யப்ர
யோஜநரானிகோளாகில் இனி க்ருத்யமென்னென்னில்; உனக்கு மங்க
ளாசாஸநம் பண்ணுகையே க்ருத்யமென்கிறார்கள்; விஷயமேதென்ன,

ஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கினென்று பரிஹரிக்கிறார் (முத்துப்பட்ட இத்
யாதி). “அடிக்குடில்” என்றதுக்குச் சொன்ன அர்த்தத்திலே ஸம்வாதங்
காட்டுகிறார் (இவர்கள் ஸங்கதரித்யாதி). மனையென்னுதே *குடில் ஸப்தத்
தாலே சொல்லுவானென்னென்ன, (ஸேஷிஇத்யாதி). (குடில்வளைக்க)
என்றது, லோகவ்யவஹாரத்தைக் காட்டினபடி. வீடு-பரமபதமென்றால்
மங்களாஸாஸநவேளையிலே சொல்லக்கூடாமையாலே, “வீடு” என்றத்
தைவிடுகையாக விவரிக்கிறார், (அதாகிறதுத்யாதி). இப்பாட்டு கேவலரு
டைய பாசுரமாயிருக்க, ஜஸ்வர்யகைவல்யங்களென்று கூட்டியருளிச்
செய்தது, அத்தைவிட்டுப்பின்பும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே இதுக்குவர
ப்ரஸக்தி யுண்டென்னுங்கருத்தாலே. அபிமதஸித்தியொழிய த்யாகஸித்தி
பேரோவென்ன, (ப்ராப்யேத்யாதி). உஜ்ஜீவநமாவதேதென்ன, (தாஸ்ய
மென்றும் இத்யாதி). (பர்யாயம்) என்றது-விஸேஷ்யபர்யவஸாவ்ருத்யா.
ஸர்வஜ்ஞனுக்கு, “காண்” என்று, காட்டவேணுமோ என்றிறுங்கையை
அதுவதித்து, பரமோதாரனாகையாலே வேணுமென்று பரிஹரிக்கிறார்,
(உய்ந்ததித்யாதி).

உத்தரார்த்தத்துக் கெல்லாம் பாவம் (ப்ரயோஜநாந்தரேத்யாதி).
“பாய்ந்தவனே” என்னுமளவுக்கும் அவதாரிகை (விஷயமேதென்ன) என்

(செம்நாள்) அவதாரத்துக்கு ஏகாந்தமான நாளாகையாலே, அழகிய் நாளென்கிறார்கள். (தோற்றி) அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தை (க) “ஸக்லமஸுஜ நயநவிஷயதாங்கதஃ” என்கிறபடியே உகவாதார்கண்ணுக்கும் விஷயமாம்படி தோற்றுவித்தது. (திருமதுரையுள்) அதுதானும் நிர்ப்பயமான அயோத்தையையிலன்றிக் கே, சத்ருவான கம்ஸன் வர்த்திக்கிற ஊரிலே. (சிலேகுனித்து) அவ் ஆரில் தங்கவொண்ணாமையாலே திருவாய்ப்பாடியிலேபோய் மறைய வளருகிற நீ, மறித்தும் அவ்வூரிலே புகுந்து கம்ஸனுடைய ஆயுத சாலையிலேபுக்கு வில்லை முறித்துப் பூசலைவிளைத்தாய். அதுகூலர டைய “என்வருகிறதோ” என்று வயிறுபிடிக்க வேண்டும்படியான தசையிலே கம்ஸனுக்கு மறம்பிறக்கும்படி சிலுகுபடுத்துவதே!

(ஐந்தலையவித்யாதி) அதுகிடக்க, நிர்ப்பயமாய் வர்த்திக்கிற காலத் திலே பிறந்த ப்ரமாதமே போராதோ வயிறெறிகைக்கு என்கிறார்கள். (ஐந்தலைய பைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே) கடிக்கைக்கு அஞ்சுவாயை

நது. நாளுக்குச்செவ்வையேதென்ன, (அவதாரத்துக்கிட்யாதி). “தோற் றி” என்றதுக்கு வாஸநை (அதீந்த்ரியேத்யாதி). “மதுரை” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (உகவாதார்கண்ணுக்கும்) என்றது. வ்யாவர்த்தகதந பூர்வக மாகத்தாத்பர்யம் (அதுதானுமித்யாதி). சிலே - வில். குணிக்கை - வளை க்கை;—அத்தாலே முறிக்கையைச் சொல்லுகிறதாய், கீழ்ப்பதத்தையும் சேர்த்துத் தாத்பர்யம் (அவ்வூரிலித்யாதி). (மறித்தும்) புறப்பீத்யர்த்தஃ. (பூசல்விளைத்தாய்) என்றது-அர்த்தவித்தம். (இவ்வபதாநத்தைச் சொன்ன வர்களுடைய உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அதுகூலரித்யாதி). (வயிறு பிடிக்க வேண்டும்படியான தஸை) என்றது, ஒளித்து வளருகையாலே. (மறம்) கோபம். (சிலுகு படுத்துகை) சண்டையுண்டாக்குகை.

திருமதுரை கம்ஸனதாகையாலே, அங்கே அவதரித்ததும் பூசலை விளைத்ததுந்தான் பயலேதுவாயிற்று, பரிவாருள்ள திருவாய்ப்பாடியிலே தான் நிர்ப்பயமாக வளரப்பெற்றதோவென்று, “ஐந்தலைய” இத்யாதிக்கு த்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அது கிடக்கஇத்யாதி). இவ்வபதாநங் களை முன்பின்னாக அருளிச்செய்கையாலே, இவ்வர்த்தம் பலிதமென்று திருவுள்ளம். (நிர்ப்பயமாய்வர்த்திக்கிறகாலம்) என்றது-ஸ்ரீப்ருந்தாவநத் திலே, திரிகிறகாலமென்றபடி. கம்ஸனில்லாத ஸ்த்தலமாகையாலே நிர்ப்பய மென்றது. காளியனை இங்கேவர்ணிக்கைக்குத் தாத்பர்யம். (கடிக்கைக்கித்

யுடைத்தாய், க்ரோதத்தாலே விஸ்த்ருதமான ப(ஹ்)ணத்தை யுடைத் தான ஸர்ப்பாஸ்யத்திலேயன்றோ புக்கது. (க) “விஹ் கஹ் விஹ் கஹ்” ஸ்ரீ ஸ்ரீ - ஏகதாது விஹ் கஹ் க்ருஷ்ணே ப்ருந்தாவநம் யபேள” என்று - தமயன் ஒருநாள் பேரநிற்க பாம்பின்வாயிலே புகும்படியிறே தீம்பு. “க்ருஷ்ணவதாரமென்றால், ஆழ்வார்களெல் லாரும் ஒக்கப்பரிவரா யிருப்பார்கள், இதுக்கடியென்?” என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; “ராமாவதாரத்தில் பிள்ளைகள் தாங்கள் மிடுக்க ராய், குணதிகருமாய், பிதா சம்பராந்தகனுமாய், மந்த்ரிகள் வலிஷ்ட டாதிகளுமாய், ஊர் அபோத்தப்பையுமாய், காலம் நல்லகாலமுமாயிருக் கையாலே அங்குத்தைக்கு ஒரு பயமுமில்லை; இங்கு, வந்து பிறந்த இடம் சத்ருக்ருஹமாய், கம்ஸன் இடம்பார்த்துநலியும் துஷ்ப்ரக்ருதி களை வரக்காட்டும் க்ருரனுமாய், தமப்பன் இடையனுமாய், ஊர்இடை ச்சேரியுமாய், பிள்ளைகள் தாங்கள் தீம்பருமாய், காலம் கலிகாலத்

யாதி). “பை” என்றது விஸ்தாரமும், படமுமாகையாலே, இரண்டையும் தந்திரண அருளிச்செய்கிறார் (விஸ்த்ருதமானபணத்தை) என்று. “பாய் ந்தவனே” என்று ஸம்போதிக்கிறவர்களுடைய உட்கருத்து, (ஏகதேத் யாதி). (தீம்பு) தெளஷ்ட்யம். முதற்பாட்டில், “மல்லாண்டதிண்டோள்” என்றும், ஏழாம்பாட்டில், “வாணனை யாயிரந்தோளும்” என்றும், இப்பா ட்டிலும் க்ருஷ்ணவதாரப்ரஸங்கம் வருகையாலே, மிகவு மிவ்விஷயத்தை ப்பரிகைக்கு ஹேதுவைப் பலபடியாக ஆப்தஸம்வாதமுகேநதர்ஸிப்பிக் கிறார் (க்ருஷ்ணவதாரமென்றாலித்யாதி). (ஆழ்வார்களெல்லாரும்) என் றது - (உ) “பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்” என்று ஆழ்வாரும், (ங) “கோ வலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன்” என்று பாண்பெருமானும், மற்றை திவ்யப்ரபந்தங்களில் ஆழ்வார்களும் எங்கும்கண்ணனையே விரும்புகை யாலே, பட்டர்தாம் ராமாவதாரத்தில்மிகவும் பகஷ்பதித்திருக்குமவராகை யாலே, “ஆழ்வார்கள் ராமபகஷ்பாதிகளென்றதில்லை” என்று ஜீயருக்குக் கருத்தாகக்கருதி, அவ்வவதாரத்துக்கு மிவ்வவதாரத்துக்குமுள்ள விஸே ஷங்களையும் அருளிச்செய்கிறார் (ராமாவதாரத்திலே யித்யாதி). (ராமாவ தாரத்தில்) என்றது-ராமாவதாரம் பண்ணினபோதென்றபடி. (பிள்ளைகள்) என்றது - மேல் பிதாவென்று சக்ரவர்த்தியைச் சொல்லுகையாலே. (மந் த்ரிகள்) என்றது - வலிஷ்ட்டாதிகளும் கார்யவிசாரதக்ஷராகையாலே. (அயோத்தியை) என்றதுக்கு யோகார்த்தத்திலே திருவுள்ளம். (அங்குத்

கூக திருப்பல்லாண்டு, கக-பா- அல்வழக்கு வ்யாக்க்யாநம்.

தோடு தோள்தீண்டியா யிருக்கையாலே என்வருகிறதோ! என்று பரி
கைக்கு ஆழ்வார்களல்லதில்லைகாணும்” என்றருளிச்செய்தார். (உன்
னைப் பல்லாண்டு கூறுதுமே) இப்படிப்பட்ட உன்னை அநுஸந்
தித்தால் மங்களாசாஸந மொழியத் தரிக்க விரகுண்டோ வென்கி
றார்கள். ... .. (கா)

அவ. — பதினோராம்பாட்டு. (அல்வழக்கித்யாதி) *அண்டக்
குலத்திலே ஆஹ-உதராய், “நெய்யிடை” என்கிற பாட்டிலே ஸங்க
தரான ஐஸ்வர்யார்த்திகள் பாசுரத்தாலே திருப்பல்லாண்டு பாடு
கிறார்.

மூ.—

அல்வழக்கொன்று மில்லாவணிகோட்டியர்கோ னபிமானதுங்கள்
செல்வனைப்போலத் திருமாலே நானுமுனக்குப் பழுவடியேன்
நல்வகையால் நமோநாராயணுவென்று நாமம் பல பரவிப்
பல்வகையாலும் பவித்திரனே உன்னைப் பல்லாண்டு கூறுவனே. (கக)

வ்யா.— (அல்வழக்கொன்றுமில்லா) வழக்கல்லாதவை அநேகமி
றே; தேஹத்தில் ஆத்மபுத்திபண்ணுகை வழக்கல்ல; *ப்ரக்ருதேஃ
பரமான ஆத்மவஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரமென்று அநுஸந்திக்கை வழக்
கல்ல; தேவதாந்தரங்களில் பரதவபுத்தி பண்ணுகை வழக்கல்ல; பக
தைக்கு) அல்லிஷயத்துக்கு. (இங்கு) க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே யென்றபடி.
“உன்னை” என்றதுக்கும், “கூறுதுமே” என்கிற ஸ்வரத்துக்கும் வாஸநை
(இப்படிப்பட்ட இத்யாதி). (இப்படிப்பட்ட) என்றது - இப்படிதீம்ப
னான என்றபடி. ... .. (கா)

பதினோராம்பாட்டு.(அல்வழக்கித்யாதி). “பழுவடியேன்” என்கையாலே,
இப்பாட்டு அநந்யப்ரயோஜநர் பாசுரமாயிருக்க.இன்று திருந்தின ஐஸ்வர்
யார்த்தி பாசுரமாம்படி எங்கனெனென்கிற ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்
காக ஸங்கதிமுகேந அவதாரிகை (அண்டக்குலத்திலே இத்யாதி). ஆஹ
வாநக்ரமத்தால் பல்லாண்டுபாடுகை மற்றவரிடத்திலும் காண்கையாலே,
இப்பாட்டு ஐஸ்வர்யார்த்தி பாசுரமென்னத்தட்டில்லை. “பழுவடியேன்”
என்கிறதும் இதுக்கறுகூலமாகச் சொல்லவேணுமென்று கருத்து.

“ஒன்றுமில்லா” என்கைக்கு, அநேகமுண்டோவென்ன, (வழக்கல்லா
தவை இத்யாதி). இத்தை உபபாதிக்கிறார் (தேஹத்தில் என்று தொடங்கி
ஆறுவாக்யத்தாலே). வழக்காவது - ந்யாயம். இவையெல்லாம் அல்லாத
வழக்கானால்,வழக்கொன்றுண்டாகவேணுமே இவருக்கென்ன; “கோன்”

வத்பலுநத்துக்கு ப(ஸ்)லம் பாடோஜநந்தா மென்றிருக்கை வழக்கல்
ல; அநந்யப்ரயோஜநனாலும் உபாயந்தா ஸாத்ந்தமென்றிருக்கை
வழக்கல்; பகவததுபவத்தை “மமேத(ஸ்)ம்” என்றிருக்கை வழக்கல்;
இனி, வழக்காவது-சேஷக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை என்றி
றே இவரிருப்பது (அணிகோட்டியர்கோன்) இவையொன்று மின்றி
க்கே, “அத்தலைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுமகொன்றுமே வழக்கு”
என்றாய்த்து அவ்வூரிலுள்ளா ரிருப்பது. நிறுக்கடி இவர் என்று
தங்களுக்கு நிர்வாஹகராக வாய்த்து நினைத்திருப்பது. “அணி”
என்று-ஆபரணமாய், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான ஊரென்கை.

(அபிமாநதுங்கன்) அபிமாநம் சேஷத்வ னிரோதியாயிருக்க,
அத்தால் மிக்கிருப்பரென்பா னென்னென்னில்; கர்மத்தால்வந்த தூர்
மாநமாய்த்து த்யாஜ்யம்; “நா(ஹ)ஸோஹம்” என்கிறவைஷ்ணவாபிமா
நம் உபாதேயமாகையாலே அத்தால் பூர்ணராயிருப்பரென்கிறது. அதா
கிறது - உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான குறைவு நிறைவுகளும்,
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய தேஹயாத்நராயில் குறைவு நிறைவுகளும்
தம்மதாயிருக்கை. “செல்வன்” என்று - ஸ்வரூபப்பார்ப்பதான ஐஸ்
வர்யத்தால் குறைவற்றவரென்கை. அதாகிறது - ஐஸ்வர்ய மக்தி
வைராக்யங்களால் குறைவற்றிருப்பரென்கையும், (க) “ஸக்ஷீ ஸக்ஷு
ஸக்ஷு - ஸக்ஷிமனோலக்ஷமி ஸம்பந்ந” என்கிறபடியே (உ) “ஸக்ஷு

என்ற பதத்துக்கு விஸேஷணமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (இனிஇத்யாதி).
(இவர்) என்றது - செல்வரம்பியை. கோட்டியர் - திருக்கோட்டியூரில்
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். கோன் பததாத்தர்யம் (இவைஇத்யாதி). (இவர்)
செல்வரம்பி. இன்னதுக்கணியென்று சொல்லவேணுமே, அத்தையருளிச்
செய்கிறார் (அணி இத்யாதி).

“துங்கன்” ஸ்ரேஷ்ட்டன். அபிமாநஸுப்தம் ஸாமான்யஸுப்தமாகை
யாலே, விஸேஷபர்யவஸூநம் பண்ணுவதாக நினைத்தல். சத்விஷ்ணுஸக
யை அதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (அபிமாநமித்யாதி வாக்க்யத்தால்கூறில்).
வைஷ்ணவாபிமாநந்தான் † வைஷ்ணவாபிமாநமென்றது, வைஷ்ணவ
விஷயாபிமாநமென்றும் த்விவிதமாக்கிப்பரிஹரிக்கிறார் (அபிமாநமித்யாதி).
“செல்வன்” என்று - தநவான். இத்தையும் விசேஷப்பவனாரம். பண்ணு
கிறார் (செல்வனென்றித்யாதி). இத்தையும் த்விவிதமாகவிவரிக்கிறார் (அதா
கிறதுஇத்யாதி). “அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்றது செல்வரம்பி உத்தியா

(க) ரா-பா-கஅ-உரு. (உ) ரா-அயோ-ருக-உரு. † வைஷ்ணவ இத்தியாதி.

கூஅ திருப்பல்லாண்டு, கக-பா- அல்லுழக்கு வ்யாக்க்யாநம்.

५२९० கீஸேஷி- அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்றிருக்கையும். (போல்)
(ச) ॥ கீஸேஷி ॥ ५२९० கீஸேஷி ॥ உபமாநமஸோஹானாம் ஸாதூநாம்”
என்றொப்பபே ஸாக்ஷிகர்க்கு உபமாநபூமியாயிருக்குமவர். இவரை
த்ருஷ்டாந்தமாகக்கொண்டு, “பழுவடியேன்” என்று, முன்பு ஐஸ்
வர்யார்த்தியாய் இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் சொல்லுகை
அதுபபந்நமன்றோ வெண்ணில்; கர்மத்தால் வந்த அஹங்காரம்
போனால் தால்யம் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸத்தாப்ரயுக்தமாகையாலே
சொல்லுகிறார்கள். அதலா, நைஸர்க்கிகமான ஜ்ஞாநமுடையார்க்கும்
இன்றாஸ்யிக்குமவனுக்கும் வாகிவைபாதே விஷயிகரிக்கும் ஈஸ்வரா
பிப்ராயத்தாலே சொல்லவுமாம்.

(திருமாலே) “இவ்வாத்மவஸ்து ஒருமிதுநசேஷம்” என்று
சேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தையைச் சொல்லுகிறார்கள். இத்தால் - மாதா
பித்ருசேஷத்வமும் தோதாந்தர சேஷத்வமும் கர்மோபாதிகமென்
கை அதா, தேருக்குப் பிராட்டி நிருபகபூதையா யிருக்கிறாப்
பால, என்களுக்குத் தயம் ரூபக மென்கிறார்கள் என்றுமாம்.

(பாணம்) பாயோநாந்தர பராதயாலே நாதிகாலம் ந்யார்
கீஸேஷி ॥ ५२९० கீஸேஷி ॥ கண்டுகொள்வது. இவர் த்ருஷ்டாந்திகரிக்க
கைக்குத்ததும்படி யிருப்பரோவென்ன; பூதீப்ரஸ்வலாதாழ்வாணப்போலே
ஸர்வோபமாந பூமியாயிருப்பரென்கிறார் (உபமாநமிக்யாதி). இப்பாட்டு
க்கு அவதாரிகையிலே “ஐஸ்வர்யார்த்திகள் பாசரத்தாலே” என்னுநின்
நீர்; இப்படிப்பட்ட செல்வநம்பியை த்ருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லுகிறதும்,
மேலே “பழுவடியேன்” என்கிறதும் சேராதே யென்கிற ஸங்கையை அது
வதித்து, ஸத்தாபிபந்தநமாகவும், பகவதபிப்ராயத்தாலே யென்றும் பரி
ஹரிக்கிறார் (இவரை இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). (கர்மத்தால்) இத்
யாதிக்ருக்குக்கருத்து - ப்ரதிபந்தகமான அஹங்காரம்போனால் அநாதிவித்த
மான அடிமைப்ரகாசிக்கையாலே சொல்லுகிறார்களென்று. (நைஸர்க்
கிகமான) ஸ்வாபாவிகமான.

“பழுவடியேன்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, “திருமாலே” என்றது
க்கு பாவம் (இவ்வாத்மவஸ்து இத்யாதி). பலிதம் (இத்தாலித்யாதி).
இப்பதப்ரயோகம் த்ருஷ்டாந்தார்த்தமுமாமென்கிறார் (அதலா இத்யாதி).

‘நானும்’ என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் (ப்ரயோஜநேத்யாதி). (அந்

(க) வி-பு-க-கந்-கருக.

இந்த ஸ்வரூபஞ்ஞானம் எவ்வழியாலே பிறந்ததென்னில்; ஸகல வேதாந்ததாற்பர்யமான மந்த்ர ஸ்வரூபத்தாலே பிறந்ததென்கிறார் மேல். (நல்வகையால் நமோநாராயணாவென்று) நாராயணனுக்கே உரியேன், எனக்குரியேனல்லே என்கை. (நல்வகையால்) முன்பு அந்தவிது (ஐ) ரமாகஜபஜோமாதி முகத்தாலே பிறந்த அந்வயமடையத் தீவகை யென்றிருக்கிறார்கள்; இதுதான் ஸர்வார்த்த ஸாதசமிதே, (க) “~~ஸ~~ஸர்வார்த்தஸாதகம்” - நமோநாராயணாயேதி மந்த்ரஸ்ஸர்வார்த்தஸாதகம்” என்னக்கடவதிதே, (நாமம் பபைவி) இவர் இவர்களை யழைக்கிறபோது, (உ) “அடிதொழுதாயிராமம் சொல்லி” என்றாரிதே; அதையிதே இவர்களும் சொல்லுகிறது. (பரவி) அக்ரமமாகச் சொல்லி. ஸாதகமானபோதிதே க்ரமாபேகையுள்

மேலுக்கவதாரிகை (இந்த ஸ்வரூபேத்யாதி). “நாராயண” என்றது
 க்கார்த்தம் (நாராயணனுக்கே) என்றது. நமஸ்சுப்தார்த்தம் (எனக்கறித்ய
 னல்லேன் என்றது. “நல்வகை” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (முன்-இத்யாதி).
 (அர்த்தவிதுரமாக) அர்த்தஜ்ஞாந ரஹிதமாக. (அந்வயம்) ஸம்பந்தம்,
 (கீவகை) - துஷ்ப்ரகாரம். மந்த்ரம் மோக்ஷஸாதநமன்ஜீஸூ, ப்ரயோஜனந்
 தரத்துக்கும் ஸாதநமோவென்ன (இதுதான் இத்யாதி). இதுக்கு ப்ர
 மாணம் (நமஇத்யாதி). இதில் ஐஸ்வர்யார்த்திக ளென்கிறதை மூதலிக்
 தூர் (இவரிவர்களை இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). வ்யாவர்த்த்யம் (ஸாதநம்

கூட திருப்பல்லாண்டு, கக-பா-அல்வழக்கு வ்யாக்யானம்.

ளது. முன்பு “மமே(ஈ)தம்” என்றிருந்தவர்களுக்கு மங்களாசாஸந யோக்பரம்படி புருர நிற்கைக்கு இசைவே வேண்டுவது.

(பல்வகையாலும் பவித்திரனே) ப்ரயோஜநாத்ர பரண அசு த்தியைப்போக்கி, அதுக்கடியான அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அசு த்தியைப்போக்கி, சேஷத்வந் தன்னிலும், மாதா பித்ரு சேஷத்வ மென்ன, தேவதார்தா சேஷத்வமென்ன, இவ்வோ அசுத்தியைப் போக்கிப் புருர நிறுத்தினவனே! ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைப் பரித்தாலும் பாபஹர னென்னவுமாம். (உன்னைப் பல்லாண்டுகூறு வனே) ஸௌந்தர்யாதிகுணயுக்தனான உன்னை மங்களாசாஸநம் பண் னுகிறேன். ஏகவசந்தாலே - கீழ்ச்சொன்ன புருஷார்த்திகள் மூவர் முகத்தாலும் தாமே திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறாரென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. ஐஸ்வர்யார்த்தி ஸங்கதனாகிற வளவிலும் ஏகவசநபா கையாலே இங்கும் அதுவேயாகிற தென்னவுமாம். ... (கக)

இத்யாதி). க்ரமாபேக்ஷ வேண்டாமையாலே பவிதத்தை யருளிச்செய் கிறார் (முன்பு இத்யாதி). இசைவே வேண்டுவது, வேறொரு நியதி வேண் டாவென்று கருத்து.

“நாமம்பலபரிவி” என்றத்தையும், “நமோநாராயண” என்றத்தையும், “உனக்குப்பழுவடியேன்” என்றத்தையும் கடாஷித்து, “பல்வகை யாலும்பவித்திரனே” என்றதுக்குத்தாத்பர்யம் (ப்ரயோஜநாத்ரபரண இத்யாதி). பல்வகைக்கு அர்த்தாந்தரம் (ஸ்வரூபேத்யாதி). “பவித்திரனே” என்று ஸம்பாதித்திருக்கச்செய்தேயும், “உன்னை” என்று விஸே ஷித்ததுக்குப்ரபந்தப்ரவர்த்தக ஸௌந்தர்யாதிவைஸிஷ்ட்யம் தோன்ற அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஸௌந்தர்யேத்யாதி). ஐஸ்வர்யார்த்திகளாகையால் “கூறுவன்” என்ற ஏகவசநம் சேரும்படி எவ்வளவேயென்ன, இரண்டுவகையாக வருளிச்செய்கிறார் (ஏகவசநத்தாலே யித்யாதி). ஆழ்வார்தம்மி-த்தில் ஐஸ்வர்யார்த்தித்வத்தை ஆரோபித்து, தாமே மங்க ளாஸநம் பண்ணுகிற ராகையாலே, இவ்வேகவசநம் ஆழ்வாரையே சொல்லுகிறது; இத்தால், கீழ் இருவரும் மங்களாஸநம் பண்ணுகிற பாட்டுக்களில் அந்நயப்ரயோஜநத்வம் தமக்கிருக்கையாலே தத்பஹுத்வ மாத்ரத்தையும், ஏகவல்பார்த்தித்வத்தையும், தத்பஹுத்வத்தையும், ஆரோபித்துக்கொண்டு, தாமே மங்களாஸநம் பண்ணுகிறாரென்று கொ ள்ளவேணும். இவ்வுத்தமபுருஷைகவசநபஹு வசநங்களாலே யேன்று ப்ரதமத்துக்குக்கருத்து.

திருப்பல்லாண்டு, கட-பா-பல்லாண்டு என்று வ்யாக்யாசம். ௧௦௯

அவ.—நிகமப் (பல்லாண்டென்றித்யாதி) இப்ப்ரபந்தத்தை அதி கரித்தார்க்கு ப(ஷ)லட்சொல்லுகிறதாய், ப்ரேயபரவசாயக்கொண்டு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறார். அந்நயப்ரயோஜனர்க்கும் தம்மோ பாதி பகவத்ப்ரத்யாஸத்தி யுண்டாகையாலே அவர்களைபழைத்தார்; ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களைப்பற்றி ஆஸ்ரயித்தவர்களும் பகவத்ப்ரபா வத்தாலே மங்களாஸாஸநத்துக்காளாவரென்று அவர்களைபழைத்தார்; அவ்வளவு மில்லாத ஸம்ஸாரிகளும் தம்முடைய பாசரத்திலே இழி யவே யாவதாத்மபாவி மங்களாஸாஸநாரஹராவர்களென்று இப்ப்ர பந்தத்தின் வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—

பல்லாண்டென்று பவித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்றனை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் விரும்பியசொல் நல்லாண்டென்று நவின்னுரைப்பார் நமோநாராயணயவென்று பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே.

பேரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

வ்யா.—(பவித்திரனை) ஒருபாதியாலன்றிக்கே ஸ்வதஸ்ஸுத்த

அரு.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (பல்லாண்டென்றித்யாதி). இவ்வாழ் வார் தாம் மங்களாஸாஸநமொழியச் செல்லாதவராகையாலே, ப(ஷ)ல கதநமுகேத மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறாரென்று அவதாரிகை (இப்ப்ர பந்தத்தை இத்யாதி). (சொல்லுகிறதாய்) என்றது-சொல்லுகிறாய் என்ற படி. “சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்” என்கையாலே “மங்களாஸாஸநம் பண்ணு கிறார்” என்கிறார். அதாவது - “ஏத்துவர்” என்றது - ஏத்தக்கடவர்கள் என் றாய், பகவத்விஷயத்தில் மங்களாஸாஸநபரரைப் பார்த்திக்கையாலே, இப் பாட்டிலும் மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறாரென்றபடி. அந்நயப்ரயோஜந ரையும், ப்ரயோஜநாந்தரபரரையும் அழைத்தவோபாதி ஸம்ஸாரிகளையும் அழைத்துத்திருத்தாதே தலைக்கட்டக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அந்யேத்யாதி). (அவ்வளவும்) அம்மாத்ரமும். அதாவது-ப்ரயோஜநாந்த ரத்துக்காகவாகிலும் பகவத்ப்ரஸாத விஷயீக்ருதராகை. இவ்விடத்தில், (க) “முதற்சொன்ன மூவரும் நிக்ரஹத்துக்கிலக்கு; மற்றை இருவரும் அநு க்ரஹத்துக்கிலக்கு” என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷணவாக்யம் அநுஸந்தேயம். ஆக ஸம்ஸாரிகளும் இப்ப்ரபந்தத்தில் இந்நிந்தார்களாகில் திருந்தக்கடவர்களெ ன்றுகருத்து.

“பவித்திரனை” என்று இத்தை நிருபகமாகச்சொல்லுகையாலே ஸ்வா பாலிகபவித்ரனென்று அருளிச்செய்கிறார் (ஒருபாதியால் இத்யாதி).

(க) ஸ்ரீவசநபூஷணம்.

திருப்பல்லாண்டு, உபபாபல்லாண்டென்று வ்யாக்க்யாநம். ௧௦௩.

மஹத்தஸு” என்னக்கடவதிதே. மித்தால் - “மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ண” என்கிற விடத்திலே பவித்ரதையை நினைத்து, “பா மேட்டியை” இதபாதியாலே இரண்டாம்பாட்டிற்சொன்ன நித்ய விபூதியோகத்தை நினைக்கிறது.

மித்யாதி). உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்கொத்திருக்க வேண்டுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (இத்தால் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே). (இத்தால்) என்றது-அஸுசிபதார்த்தஸம்யோகத்தால்சக்கசுதோஷம் ஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட டனாகையும், நிர்ஜேதுகமாக நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸூரியாக்துகையும் ஆகிஇத்தால்என்றபடி. “மல்லாண்டதிண்டோள்” என்கிறஇத்தை ஸர்வ விரோதிநிவ்ருத்திக்கு முபலக்ஷணமாக்கி, இத்தாலே நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸூரியாக்துகிற பவித்ரதையைச் சொல்லுகிறதென்றும், “மணிவண்ண” என்கிற இத்தை மணிபோன்ற ஸ்வபாவனென்றாக்கி, மணிக்கு அஸுசிபதார்த்தஸம்ஸ்ப்ருத்தாலே தோஷம் வாராமையாலே, தாத்ருஸஸ்வபாவத்தாலே வந்தபவித்ரதையைச் சொல்லுகிறதென்றும் விவக்ஷித்து உபக்ரமோபஸம்ஹாரைகருப்யம் சொல்லுகிறாரென்று கண்டுகொள்வது. (க) “மாவாய்பிளந்து” (உ) “மல்லரைக் கொன்ற” (ங) “மதுருதன்” இத்யாதி பதப்ரயோகங்களுக் கெல்லாம் ஸ்வவிரோதி நிவ்ருத்திபரமாக வ்யாக்க்யாநங்களில் உண்டாகையாலே, இங்கும் “மல்லாண்ட” என்றதுக்கு இப்படி விவக்ஷிதமென்னக் குறையில்லை. “மணி” என்று கருடப்பச்சைக்கும் உபலக்ஷணமாய், அது ஸ்வதோநிர்த்துஷ்டமுமாய், ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே அந்யத்ர ஸர்ப்பாதிவிஷஹாமுமாயிருக்கையாலே, உபயவித பவித்ரதையும் விவக்ஷிதயாகயோஜிக்கவுமாய். இவ்வர்த்தம் ப்ரதமகாதா வ்யாக்க்யாநத்தில் அருளிச்செய்யாதிருந்தாலும், இங்கு இப்படி யருளிச் செய்கையாலே அங்குவிவக்ஷிதமென்று கொள்ளவேணும்; இப்படிகொள்ளுநகைக்கு ஸூசகம், ப்ரதமாவதாரிகையிலே “ஸௌந்தர்யாதி” என்று ஆதிஸுப்தப்ரயோகம் பண்ணியிருக்குமது. இதிலே இந்த பவித்ரதையும் அந்தர்ப்பூதமென்றுகண்டுகொள்வது. “இடத்திலே” என்ற அந்தரம்சொன்ன என்று ஸேஷம். இரண்டாம்பாட்டின் அவதாரிகையிலே “உபய விபூதியோகத்தைச் சொல்லுகிறது “என்றிருந்ததேயாகிலும், இங்கே நித்ய விபூதியோகத்தைச் சொன்னது ஸதே பஞ்சாஸந்ந்யாயத்தாலே மென்று கொள்ளவேணும்.

கௌ திருப்பால்லாண்டு, சஉ-பா-பல்லாண்டென்று வ்டாக்க்யாகம்.

(வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் - பல்லாண்டென்று - விரும்பிய சொல்) இப்போது, பகவத்ப்ராப்திகாமர், ப்ரயோஜநாந்தரபரர் என்று அடைவடைவே வந்து நின்றூரில்லையிறே; அவ்வவருடைய பாசரங் களாலே தாமே யருளிச்செய்தாரென்னுமிடம் தோற்றுகிறதிறே, தம்முடைய வார்த்தைபாகத் தாம் தலைக்கட்டுகையாலே, அவர்கள் பாசரமாக அங்குச்சொல்லிற்று; ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் பகவத் ப்ரபாவத்தாலே மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யதையுண் டென்னு மிவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்த்தைர்பத்துக்காகவும் மங்களாசா ஸநத்தில் தமக்குண்டான ஆதராதீசயம் தோற்றுகைக்காகவும்.(வில்லி புத்தூர் விட்டுசித்தன்) அவ்வூரில் பிறப்பாலே யாய்த்து பகவத் ப்ரத் யாஸத்தி; பகவத் ப்ரத்பாஸத்தியாலேயாய்த்து மங்களாசாஸந யோக் யமான ப்ரோமாதீசயம். “விட்டுசித்தன்” என்கிற திருநாமமுண்டா ய்த்து - ஆழ்வார் விடிலும் தான்விடமாட்டாதே தன்பேறாக இவர் திருவுள்ளத்தைவிடமாட்டாமையாலே. (க) “விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்டகோவலன்” என்னக்கடவதிறே.

அவ்யதித்து ப்ரதீகம் (வில்லிபுத்தூர் இத்யாதி). முதலரணுபாட டாலே தாம் மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறதாகவும், மேல் ஒன்பதுபாட்டா லும்தாம் சிலரையழைக்கிறதாகவும், அவர்கள் ஸங்கதராகிறதாகவும் அவர் களோடே மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறதாகவுமாய்ச் செல்லாநின்றதே, இங்கே, இவர் சொல்லாக நிகமிக்கக்கூடுமோவென்ன, (இப்போது இத்யாதி). (இப்போது) என்றது - ஆனமேலே திருவீதி வலம்வருகிற போது என்றபடி. (அடைவடைவேவந்து நின்றூரில்லையிறே) என்றது- உக்திப்ரத்யுக்தி முகத்தாலேவந்து இவர்முன்னேநின்றூரில்லையென்றபடி. இதுக்கு நியாமகம் (அவ்வவர் இத்யாதி). ஆனால் சீழ் அப்படி அழைக்கிறதாகவும் வந்ததாகவும் சொன்னது எத்தாலேயென்ன; (அவர்கள் பாசரம்இத்யாதி). (தோற்றுகைக்காகவும்) என்றது-நமக்கெல்லார்க்கும் தோற்றுகைக்காகவுமென்றபடி. “வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் விரும்பிய” என்ற ஸமயிவ்யாஹார தாத்பர்யம் (அவ்வூரிலித்யாதி வாக்க்யத்வயமும்). விஷ்ணு: சித்தே யஸ்யஸ: என்று விக்ரஹமாக்ஷித் தாத்பர்யம் (விட்டு சித் தனித்யாதி). (திருவுள்ளத்தைவிடமாட்டாமையாலே) என்றது-திருவுள்ளத் திலிருக்கையாலே என்றபடி. இதுக்கு ப்ரமாணம் (விட்டுசித்தனித்யாதி).

(க) பெரி-திரு-இ-ச-கக.

திருப்பல்லாண்டு, கஉ-பா-பல்லாண்டென்று வ்யாக்க்யாநம், க௦௫

(நல்லாண்டென்று) இப்பாசரம் சொல்லுகைக்கு ஏகாந்தமான காலமென்று காலத்தைக்கொண்டாடி. (க) “అద్వైతే సఖ్యం జన్మ-అత్పமే సபలం జన్మ” என்னக்கடவதிறே. கண்டதடைய “மமேதம்” என்று போந்த அநாதிகாலம்போலன்றிக்கே பகவத்ஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணக்கடவதாம்படி வந்ததொருகாலம் சேதானுக்கு ஸுதுர்லபம்தே. (உலின் துரைப்பார்) நவிலுகை - பயிலுகை; இடைவிடாதேயுரைக்கை.

(நமோநாராயணமென்று) அநாதிகாலம் “மமேதம்” என்றத்தைத் தவிருகையும், “தவேதம்” என்கையும். இத்தால் - மங்களாசாஸனயோக்யதை சொல்லுகிறது. (பல்லாண்டும்) காலமெல்லாம். யாவதாத்மபாவியென்கிறது. காலக்ருதபரிணாமமில்லாத தேசத்தில் ஆண்டையிட்டுச் சொல்லுகிறது - அந்தபரிணாமமுள்ள தேசத்தில் வர்த்திக்கிறவராகையாலே. (பரமாத்மனை) தனக்கு மேலின்றிக்கே, தன்னை யொழிந்தாரடங்க ஸ்வாதீநமாம்படி யிருக்கிறவனை. இத்தால் அமங்களங்களுக்கு அவகாசமின்றிக்கே யிருக்கையாலே, ஒருவனுடைய மங்களாசாஸனத்தால் ஒரேற்றமுண்டாக வேண்டாதேயிருக்கு மவனை.

(சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்) (உ) “నమః పురస్తాదభి పుష్కల స్తే నమస్తుతే-

(இப்பாசரம்) என்றது-இப்பிரபந்தமென்றபடி. காலத்தைக்கொண்டாடினபேருண்டோவென்ன (அத்யேத்யாதி). இப்படி கொண்டாடுகைக்கு உபபத்தியருளிச்செய்கிறார் (கண்டதியாதி).

நமஸ்சப்தார்த்தம் (அநாதிகாலம் மமேதமென்றத்தைத் தவிருகையும்) என்றது. “నారాయణ్య” என்றதுக்கர்த்தம் (தவேதமென்கையும்) என்றது. உபயத்தாலும்பலிதம் (இத்தாலித்யாதி). விவரணம் (யாவதித்யாதி). (பரமேட்டியை) என்றபதத்தைக் கடாக்கித்து, “ஆண்டு” என்று சொல்லக்கூடுமோவென்ற சங்கையைத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பரிஹாரம் (காலக்ருதேத்யாதி) பரமசப்தார்த்தம் (தனக்குமேலின்றிக்கே) என்றது. ஆத்மசப்த தாத்பர்யம் (தன்னைவித்யாதி). இப்பதப்பரயோகதாத்பர்யம் (இத்தாலித்யாதி).

“சூழ்ந்திருந்து” என்றதுக்கு ப்ரமாண பூர்வகமாக ப்ரஸக்தியும் ஸம்பாதி யாதின்கொண்டு, “ஏத்துவர்” என்றதுக்கு இத்ததை ஹேதுவாக்கு

கௌ திருப்பல்லாண்டு, கட-பா-பல்லாண்டென்று வ்யாக்க்யாநம்.

நம: புரஸ்தாதத ப்ருஷ்ட்டதஸ்தே நமோஸ்துதே” என்கிறபடியே= முன்பே நில்லா முதுவலை அதுபவித்து அதிலே ஈடுபடும்; பின்பே நில்லாபின்னும் பிறகுவானியுமான அழகை அதுபவித்து அதிலே ஈடுபடும்; இப்படி சுழியாறுபடாநிற்கச்செய்தே, கால்வாங்கவொண்ணாத வடிவமுது அதிசங்கையைவிளைத்து மங்களாசாஸனத்திலே மூட்டு மென்கை.

“பவித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான் தன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்-பல்லாண்டென்று விரும்பியசொல் நல்லாண்டென்று நவின்றுரைப்பார் நமோநாராயணாய வென்று - பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து பல்லாண்டும் - பல்லாண்டென்று -ஏத்துவர்” என்றநவ்யம்.

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்க்யாநம் முடிந்தது.

—o—o—o—

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

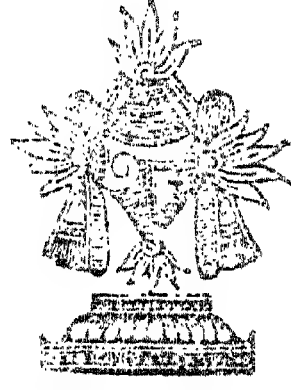
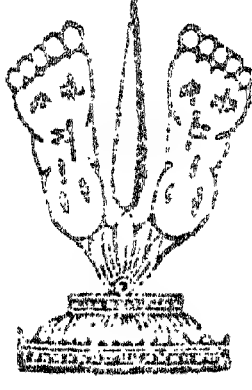
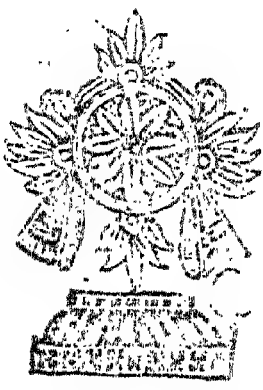
வருங்கச்செய்தோர் (காஇத்யாதி). (முதுவல்) எம்மிதம். (ஈடுபடுகை) வித்த (ஐ) ராகை. (நில்லா) நிற்கச்செய்தே. (பின்னும்) அஸ்த்ரவாளம் முதலான பின்னழகும். (பிறகுவானியாவது) தண்டிகைக்கொம்புபிபாலே வளைந்து திருப்பிடரியிலே தொங்குகிற அஸாதாரணமான ஆபரணவிசேஷம். வாஹபரிஷ்காரமாகவுமாம். (சுழியாறுபடுகை). ஆற்றில் சுழிபடுகை பென்றும், சுழலுகையைச் சொல்லுகிறது. (கால்வாங்குகை) பின்வாங்குகை. (விளைத்து) ஸம்பாதித்து.

இப்பாட்டுக்கு அந்வயம் தர்சிப்பிக்கோர் (பவித்திரனையித்யாதி). (பல்லாண்டென்று ஏத்துவர்) என்றது - அத்த்யாஹ்ருதபதமாதல், அதுஷங்காதாகதபதமாதல். ... .. (க2)

திருப்பல்லாண்டு அரும்பதம் முடிந்தது.

—o—o—o—

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமஃ.

திருப்பல்லாண்டு ப்ரதிபதம்.

❧ குருமுகம் ❧

யஃ	எவர்,	[லே	ப்ராஹ்	ப்ரதிபாதித்தாரோ,
கரபதி	பாண்ட்ய ராஜாவினு	ரக்கராதன்ய	அழகிய	மணவாளது
பரிக்கிப்தம்	ஏற்படுத்தப்பட்டதாய்	ஸாக்நாத்	நேரே	[க்கு
சல்தம்	பந்தயமாகக் கட்டி	ஸ்வஸ்ரம்	மாமனாராய்,	
	வைத்த பணமுடி	அமர	தேவதைகளினுலே	
	பிபை	அந்தயம்	ஸேவிக்கத் தருந்த வ	
ஆதாதுகாமஃ	கீரணிக்கவேனுமென்		ராய்	
	ற இச்சை யுடைய	தவிஜுகுல	ப்ராஹ்மணஸமுடாத்	
	தாய்க் கொண்டு,		துக்கு	
குருமுகம்	ஆசார்யன் மூலமாக	திலகம்	திலகம்போலே ஸ்லா	
அநதீத்ய	அத்யயநம் பண்ணாம		க்யராயிருக்கிற	
அசேஷார்	ஸமஸ்தங்களான [லே	தம்	அந்த	
வேதார்	வேத (அர்த்த) ங்களை	விஷ்ணுசித்தம் பெரியாழ்வாரை		
	யும் (அந்த ஸபையி	நமாமி	ஸேவிக்கிறேன். (க)	
	லே)			

❧ மின்னார் ❧

நெஞ்சமே	ஓமநஸ்தே!	தடம்	பெரிய
வந்து	(நீ) வந்த (அறுகலித்	மதிள்	ப்ராகாங்கனாலே
	த) படியாலே,		
மின்னார்	ஒளியெறியாபின்ற	குழ்	சற்றப்பட்ட

வில்லிபுத்தூர் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரென்
என்று று
ஒருகால் ஒருகாலாகிலும்
சொன்னார் சொன்னவர்களுடை
ய
கமலம்கழல் தாமரைப் புப்போன்
ற திருவழகனை
சூழ்னோம் கிரஸ்வயில் அவக்கார
மாக அணிந்தோம்;
முன்னாள் முற்காலத்தில்

கிழி அறுத்தா வித்யாசல்கத்தை
ன் என்று அறுத்தார் (பெரியா
ழ்வார்) என்று
உரைத்தோம் சொல்லப்பெற்றோம்,
(அதினல்)
கீழ்மையினில் (நரகாதி) கிஷ்கிந்தேச
த்தில் (போய்)
சேரும் அடையாநின்ற
வழி மார்க்கத்தை
அறுத்தோம் சேதித்தோம் (நிரோ
தித்தோம்). (உ)

பாண்டியன். கீழி

பட்டர்பிரான் பெரியாழ்வார்
வந்தான் என் எழுந்தருளினாரென்று
று
பாண்டியன் பாண்டிய தேசத்தரச
னான வல்லபதேவன்
கொண்டாட ஸ்தோத்ரம் பண்ண,
(அதைப்பொழுது)
சுண்டிய திரண்டிருக்கிற
சங்கம் (ப்ராஹ்மண) ஸமூஹ
மானது
எடுத்து (அர்த்தவாத வாக்ய
ங்களையெல்லாம்
ஆராய்ந்தெடுத்து

ஓத (தேவதாந்தரபரத்வத்
தைச்) சொல்ல(அப்
போது)
வேண்டிய ஸமஸ்தமான வேதங்
வேதங்கள் களினுடைய அர்த்த
ங்களையும்
ஓதி ப்ரதிபாதித்து (பரதத்
வ நிர்ணயம்பண்ணி)
(அதுக்குமேலே)
விரைந்து த்வரித்து
கிழி அறுத் வித்யாசல்கத்தை அறு
தான் த்துவிழவிட்ட பெரி
யாழ்வாராடைய
பாதங்கள் திருவடிகளானவை
யாமுடைய நம்முடைய
பற்று ரகசியாயிருக்கும்(ரு)

பல்லாண்டு. கீழி

மல் (சாணூராகி) மல்ல
வாக்கத்தை
ஆண்ட (வென்று) வசமாக்
கிக்கொண்ட
திண் த்ருடமான [யாய்!
தோள் தோள்களையுடைய
மணி நீலரத்நம்போன்ற
வண்ண வடிவழகையுடையவ
னே!
மல் ஆண்டு (மதுஷ்யமாநத்தாலே)
எண்ணிறந்தவர்ஷங்

பல்ஆண்டு (இன்னும்) அளங்க்கயா
தமான வர்ஷங்களி
லும்
பல் ஆயிரத்து (அதுக்குமேலே)(தே
ஆண்டு வமாநத்தாலே) அ
நேகமாயிரம் வர்
ஷங்களிலும்
பல்கோடி (பின்னும்) (ப்ராஹ்ம
மாநத்தாலே) அநே
கம் கோடிகளாய்
அநேகலக்ஷங்களாய்
முள்ள வர்ஷங்ஷ

உன்	தேவரீருடைய	செவ்வி	அழகுக்கு
செவ்வடி	செவந்த திருவடியி (திருமேனியி) னுடைய	திருக்காப்பு	ரணையானது (உன் டாகவேணும்). (க)

~ அடியோமோமும் ~*

அடியோமோ ஸ்வதஸ்வித்ச தாஸ்ய	பல் ஆண்டு	அநேகவர்ஷங்களில்
மும் த்ஸையுடைய எங்க ளோடும்		(ஸுகமே வாழ்ந்த ருளவேணும்)
நின்னோடும் ஸர்வசேஷியான உன் னோடும் (உண்டான ஸம்பந்தம்)	சோதி ஆர் வடிவு வலத்து	தேஜஸ்ஸாலே நிறைந்த [அய் திருமேனியை யுடைய (தேவரீருடைய) வல துபக்கத்தில்
பிரிவு இன்றி விச்சேதமில்லாமல்	உறையும் சுடர் ஆழியும்	பொருந்தி வர்த் தியா உஜ்ஜ்வலனான [சின்ற திருவாழியாழ்வானும்
பல் ஆயிரம் அநேகமாயிரம் வர்ஷங் ஆண்டு கள்(செல்லவேணும்)		பல் ஆண்டு.
வடிவாய் நிறமுடைத்தா யிருக்கி ரு (அதிஸூந்தரமா		
நின் தேவரீருடைய [ன]	படை போர் புக்கு முழங்கும்	ஆயுதங்களை யுடைய புத்தத்திலே ப்ரவேசித்து த்வயியாசின்ற
வலமார்பினி வலமார்பில் [ன்ற	அப்பாஞ்ச ச அந்த ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யா ன்னியமும் ழ்வானும்	
வாழ்சின்ற நித்யவாஸம் பண்ணா நி மங்கையும் நித்யயுவதியான பெரி ய பிராட்டியாரும்	பல்லாண்டு.	(உ)

~ வாழாள்பட்டு ~*

வாழ் ஆள் பட்டு நின்றீர்	ஸுகரூபமாயிருக்கிற (பகவத்)சாஸ்பத்தை லபிக்கப்பெற்று (கைங்கர்யத்தில்) நிலைபெற்றீராய்க் கொண்டு	மணமும் கொண்மின்	அவ்வுத்ஸவத்துக்கு நிர்வாஹகராயிருக் கு மத்தையும் (பகவந்தியமரத்தினு ல்) பெறப்பாருங் கோள்.
உள்ளீரேல் வந்து மண்ணம்	(ஆராவது) இருந்தீரக ளாகில் [(கூடி) (எங்கனோடு) வந் து (அங்குரார்ப் பணத்து க்கு) ம்ருத் (ஸங்க்ர ஹண கைங்கர்யத்) தையும்	கூழ் ஆள்பட்டு நின்றீர்களை எங்கள் குழுவினில்	கூழுக்கு (ப்ரயோஜ நாந்தரத்துக்காக) அடிமைபூண்டு இருக்கிற உங்களை அநந்யப்ரயோஜாரா ன எங்களுடைய ஸமூஹத்தில்

புகுதலொட்	ப்ரவேசிக்க ஸம்மதி	இலங்கை	லங்கையிலுண்டான
டோம்	யோம்.	ஆள்பாழாக	ஆள்கள் நசிக்கும்படி
நாங்கள்	நாங்கள்	யாக	
ஏழாள்காலும்	ஏழுதலைமுறையாக	படை	புத்தத்திலே
பழிப்புஇலோ	(ப்ரயேஜநாந்தர	பொருதானுக்	சத்ருஸம்ஹாரம் பண்
ம்	ஸாதநாந்ரபரதை	கு	ணிநசக்ரவர்த்தித்
	யாதே)குற்றமுடை		திருமகனுக்கு
	யோமல்லோம்.	பல்லாண்டு	அநேக ஸம்வத்ஸரம்
இராக்கதர்	ராக்ஷஸர்கள்		ஸுகமே வாழ்ந்த
வாழ்	ஸுகமாக வாஸம்		ருளவேணுமென்று
	பண்ணுநின்ற	கூறுதம்	சொல்லக்கடவோம்.

ஐஐ விநிலத்தில் ஐஐ

எடு	சரீரத்தை	கூடுமின்	(எங்களுடன்) சேருங்
நிலத்தில்	(காரணமுதமான)		கள்.
	மூலப்ரக்ருதியிலே	நாடும்	நாட்டிலுள்ளஸாமாந்
இடுவதன்முன்	சேர்ப்பதற்குமுன்	யரும்	
னம்	னே (சரீரம் நசிப்	நகரமும்	ராஜதாநியிலுள்ள
	பதற்குமுன்னே)		விசேஷஜ்ஞரும்
வந்து	நாங்களிருக்குமிடம்	நன்கு	நன்கு
	வந்து	அறிய	அறியும்படி,
எங்கள்	பகவத்பரராண எங்க	நம:	“எனக்குரியேனல்
	ளுடைய		வேன்,
குழாம்	கூட்டத்தில்	நாராயணய	ஸர்வசேஷியானநாரா
புகுந்து	ப்ரவேசித்து		யணனுக்கேஅடிமை
கூடும்	(எங்களோடு) சேர		செய்யக் கடவேன்”
	வேணுமென்கிற	என்று	என்று சொல்லிக்கொ
மனம்	மநஸ்ஸை		ண்டு
உடையீர்கள்	உடையவர்களாக	பாடும்	பாடவேணுமென்கிற
	ஆனீர்களாகில்	மனமுடை	மநஸ்ஸுண்டாம்படி
வரம்பு	(நீங்களிட்டுக்கொண்	யான	
	ட) ஸ்வாதந்தர்யமா	பத்தர்	பக்தியை யுடையவர்க
	கிற வ்யவதானமான		ளாக
ஒழி	நசிக்கும்படியாக [து	உள்ளீர்	ஆனீர்களாகில்
வந்து	அவ்விடத்தை விட்டு	வந்து	எங்களுடன் வந்து
	வந்து	பல்லாண்டு	
தல்லை	சீக்ரமாக	கூறுமின்	சொல்லுங்கோள். (ச)

❀❀ அண்டக்குலத்துக்கு ❀❀

அண்டம்	ப்ரஹ்மாண்டங்க ளு	வந்து	அநந்யப்ரயோஜநரா
குலத்துக்கு	ஸமூஹத்துக்கு[டைய		ய் வந்து
அதிபதியாகி	ஸ்வாமியானவனும்,	அடிதொழு	திருவடிகளிலாஸ்ரயி
அசுரர்	அஸுரர்களுடையவும்	து	த்து
இராக்ந்தர்	ராக்ந்தருடையவும்	ஆயிரநாமம்	(அவனுடைய) ஸஹ
இண்டம்	நெருங்கியிருக்கிற		ஸ்ரநாமங்களையும்
குலத்தை	ஊட்டத்தை	சொல்லி	உச்சரித்துக்கொண்டு
எடுத்து	ஸமூலமாக உத்தரித்து	பண்டை	பழையதாய் (ப்ரயோ
களைந்த	பிடுங்கிப் பொகட்டவ		ஜநாந்தர பரமான)
	ஹமான	குலத்தை	ஜந்மத்தை
இருகுகேசன்	ஹ்ருஷிகேசனுக்கு	தவிர்ந்து	ஸவாஸநமாகவிட்டு
தனக்கு			பல்லாண்டு
தொண்டக்	அடிமை பூண்டவர்க		பல்லாயிரத்தாண்டு
குலத்தில்	ளுடைய திரளிலே	என்மின்	என்று சொல்லுங்கோ
உள்ளீர்	இருக்கிறவர்களே!		ள். (ரு)

❀❀ எந்தைதந்தை ❀❀

எந்தை	நானும் என்தகப்பனும்	திருவோண	திருவோணமென்கிற
தந்தை	அவன் தகப்பனும்	ம்	
தந்தை	அவன் தகப்பனும்	திருவிழவில்	திருநாளிலே
தந்தை	அவன் தகப்பனும்	அந்தியம்	ஸாயங்காலத்தில்
தம்மூத்தப்ப	அவனுக்குத்தகப்பனு	போகில்	
ன்	ம்பாட்டனும்(ஆகிய)	அரி உருவா	நரலிம்ஹருபியாய் அ
வழ்படிகால்	எழுதலைமுறைதுடங்கி	கி	வதரித்து
தொடங்கி		அரிபை	சத்ருவான ஹிரண்யணை
வந்து	மங்களாசாஸநம் பண்	அழித்தவ	ஸம்ஹரித்த நரலிம்ஹ
	ண யோக்யராய்வந்	ணை	ணைக்குறித்து
	து	பந்தனைநீர	(அவருடைய) பாலவ்
வழிவழி	முறைமுறையே (க்ரம		யாதி தீருப்படி [று
	ம் தப்பாமல்)	பல்லாண்டு	பல்லாயிரத்தாண்டுஎன்
ஆள் செய்கி	(நாங்கள்) அடிமைசெய்	பாடுதும்	மங்களாசாஸநம் பண்
ன்ஃரூம்	கின்னோம்.		னுவோம். (சு)

❀❀ தீயில் ❀❀

தீயில்	(ஸூர்யன் முதலான)	பொலிகின்ற அபிவ்ருத்த (அபிவ்ருத்)
	தேஜஃ பதார்த்தங்களை	மாய்க்கொண்டு
	க் காட்டிலும்	ஆழி
		மண்டலாகாரமாய்

திகழ்	விளங்காமின்ற	ஆள் செய்தி கைங்கர்யம் பண்ணு	
செம்	சிவந்த	ன்றோம் கிறோம்.	
கடர்	தேஜஸ்சையுடையன	மாயம்	அத்யாஸ்சர்யகரமாக
		பொரு	யுத்தம் பண்ணாமின்ற
திருச்சக்கரத் பூநீஸுதர்சனமுவானு		படை	ஸைநையையுடையன
தின்	டைய	வாணனை	பாணஸுரனுடைய
கோயில்	வாஸஸ்த் தாநமான	ஆயிரம்தோ	ஆயிரம் தோள்களில் கி
	திவ்யாயுத்தத்தினுடைய	னும்	ன்றும்
பொறியாலே ஸ்ஹந்தினாலே		பொழி	சொரியாமின்ற
ஒற்றுண்டு ஸ்பர்சித்துக்கொண்டு		குருதி	ரக்தமானது
	(ஸமாஸ்யணம் பண்ணிக்கொண்டு)	பாய	(லோசமெங்கும்) பரவும்
கின்று	இதர விஷயங்களில்	சுழற்றிய	திருப்பின படியாக
	போகாமே பகவத்	ஆழி	சக்ராயுதத்தை
	பராய் இருந்து	வல்லானாக	ஆளவல்ல கர்ஷணனு
குடி குடி	குலக்ரமமாக	கு	க்கு
		பல்லாண்டு	
		கூறுதும்	சொல்லுவோம். (எ)

❧ நெய்யிடை. ❧

நெய்யிடை நெய்யளவாய்	மெய் இட	சரீரத்திலே பூசும்படி	
நல்லது அந்யப்ரயோஜநமாக	நல்லது	யாய்	
இடுமதாய்		விலக்ஷண (அஹங்கா	
ஓர் விலக்ஷணமாய் (ஷட்ர	ஓர்	ராதிரஹித)மாய்	
ஸோபேதமான)		அத்விதீயமான (பரிமன	
சோறும் அநந்ததையும்,		ப்ரசரமான)	
நியதமும் (அதுகான்)ஸ்த்திரமாயிரு	சாந்தமும்	சந்தந்ததையும்	
க்கும் படியையும்,	தந்து	கொடுத்து	
அத்தாணி பிரியாத (அநவரதமான)	என்னை	தேஹாத்மாபிமாநயா	
சேவகமு ஸைவையையும் (த்யாநத்		ன வென்னை	
ம் தையும்),	வெள் உயிர் சுத்தஸ்வபாவனாக		
கை கையிலே பிடிக்கவல்ல	ஆக்கவல்ல	பண்ணவல்லனாய்,	
அடைக் வெற்றிலைபாக்கையும்	பை உடை	பரந்த படங்களை யுடைய	
காயும்	நாகம்	சேஷனுக்கு	
கழுத்துக் கழுத்திலே இடவல்ல	பகை	சத்ருவான பெரிய திரு	
கு		வடியை	
பூனோடு கண்டாபரணத்தோடு	கொடியா	த்வஜமாக உடையவனு	
கூட	னுக்கு	க்கு	
காதுக்கு காதிலே இடத்தக்க		பல்லாண்டு	
குண்டலமும் கர்ணபூஷணத்தையும்	கூறுவன்	சொல்லக்கடவேன். (அ)	

உடுத்துக்களைந்த ஐஐ

உடுத்து திருவரையிலே சாத்தி
களைந்த அவிழ்க்கப்பட்ட
கின் தேவரீருடைய
பீதகவா பீதாம்பரத்தை (ப்ரஸா
டை தமாக)
உடுத்து தரித்தும்,
கலத்தது தேவரீர் அமுது செய்த
பாத்ரத்தில் மிகுந்த
உண்டு புஜித்தும், [தை
தொடுத்த மாஸையாகக் கட்டப்பட்டு
ம்
குடி (திருமுடியிலே) சாத்தி
களைந்தன கழிக்கப்பட்டு மிருக்கிற
மலர் துழா விகலிதமான திருத்து
ய் ழாயை [ருமான
குடும் சிரஸ்வலில் தரிக்குமவர்க
இத்தொ இப்படிப்பட்டசேஷபூ
ண்டர்க தரான நாங்கள்,
ளோம்

விடுத்த கியமித்து விடப்பட்ட
திசை திக்குகளிலேயுண்டான
கருமம் கார்யங்களை (எல்லாம்)
திருத்தி குறைவறச்செய்து (அ த
க்குமேலே)
திருவோண ப்ரவண நகைத்ரமென்
ம் கிற
திருவிழவில் திருநாளிலே (அ ம ன்
களங்கள் தீரும்படி),
படுத்த படுக்கப்பட்ட
பை பரந்த படங்களையுடைய
நாகு அணை திருவநந்தாழ்வானுகிற
படுக்கையிலே
பள்ளிகொ கண்வளர்ந்தருளுமவன்
ண்டானு விஷயமாக
க்கு
பல்லாண்டு கூறுதும். (க)

ஐ எந்நாள் ஐ

எம்பெரு வகுத்த சேஷி யா ன வ
மான் னே!
உன்றனக் தேவரீருக்கு
கு
அடியோம் சேஷபூதர்
என்று எ ன் ற அர்த்தத்தைச்
சொல்லுகிற
எழுந்த ப்ரணவமாகிற அக்ஷரத்
தில் [(நாள்)
பட்ட (நாங்கள்) ஸம்பந்தித்த
எந்நாள் எந்த நாளோ,
அந்நாளே அன்றைய தினமே
அடியோம் தாஸபூதராணோம்,
கள்
குடில் க்ருஷத்திலுண்டான புத்
ர பெளத்ராதிகளும்
அடி அடியாராய்க் கொண்டு
வீடுபெற்று அஹங்கார மமகாரங்க
ளை விட்டு

உய்ந்தது உஜ்ஜீவித்தார்கள் கிடர்.
காண்
செம் அழகிய
நாள் நாளிலே [த்து
தோற்றி (க்ருஷ்ணனாக) திருவவதரி
திருமது ஸ்ரீமதுராபுரியில் சென்று
ரையுள்
சிலை (கம்ஸனுடைய) வில்லை
குனித்து வ ளை த்து (மு றி த் து),
(அதுக்குமேலே),
ஐந்தலைய ஐந்து தலைகளையுடையன
ய் [ன
பை பரந்த படங்களையுடைய
நாகம் பாம்பான காளியனுடைய
தலை சிரஸ்வலிலே
பாய்ந்தவ குதித்தவனே!
னே
உன்னை தேவரீர் விஷயமாக
பல்லாண்டு கூறுதும். (க)

ஐ அல்வழக்கு ஐ

திருமாலே ஸ்ரீயஃ பதியான ஸர்வே
ஸ்வரனே!
கந்

பல்வகை (ஸ்வருபாதி) அநேகப்ர
யாலும் காரத்தினாலும்

திருப்பல்லாண்டு, ப்ரதிபதம்.

பவித்திர பரிசுத்தனே!

னே

அல் அல்லாத (விபரீதமான)
வழக்கு ந்யாயங்களில்
ஒன்றும் ஒருவிதமான அந்யாயமும்
இல்லா இல்லாதவராய்,
அணி பூமண்டலத்துக்கு அலங்
காரமான

கோட்டிய திருக்கோட்டி யூரி யுள்
ர் னார்க்கு

கோன் நிர்வாணகராய், தாலே
அபிமானம் ஸ்ரீவைஷ்ணவாபிமாநத்
துங்கன் உயர்ந்தவ (பூர்ண) ரான
செல்வனை செல்வநம்பியைப் போ
ப்போல லே
நானும் அந்யபரணநானும்

உனக்கு வகுத்தசேஷியான உனக்

கு

பழ அடி அநாதியான சேஷபூதனா
யேன் யக்கொண்டு,
நல்வகை நல்லப்ரகாரத்தினாலே(கே
யால் வலசுப்தமாத்ர மன்றிக்
கே அர்த்தாதுஸந்தாந
பூர்வகமாக)

நமோநாராயணம் எம்பெருமானுக்கே உரி
யண எ யேன் எனக்குரியேனல்
ன்று லேன் என்கிற அர்த்தத்
தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற

நாமம் திருநாமத்தை

பல பலதடவை

பரவி சொல்லி

உன்னை உன் விஷயமாக

பல்லாண்டு கூறுவன். (கக)

~ பல்லாண்டென்று *~*

பவித்திர (ஸ்ர்வப்ரகாரத்தாலும்)
னை பரிசுத்தனாய்

பரமேட்டி ஸர்வோத்தமமான பரம
யை பதத்தில் எழுந்தருளி
யிருப்பவனாய்

சார்ங்கமே சார்ங்கமென்று திருநாம
ன்னும் முடைய

வில் ததுஸ்ஸை

ஆண்டான் ஆருமவனுமானஸ்ரீமந்நா
தன்னை ராயணன் விஷயமாக,

விஷ்ணுத் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே அவ
தூர் தரித்த

விட்டு பெரியாழ்வார்

சித்தன்

பல் ஆண்டு அநேககாலம் மங்கள
என்று முண்டாக வேணுமெ

ன்று [ய்த

விரும்பிய விருப்பத்துடனருளிச்செ
சொல் ஸ்ரீஸூக்தியை,

நல் ஆண்டு (இதை அதுஸந்திக்கும்
என்று படியான) நல்லகாலம்
(நேரப்பட்டதே) என்று
(கொண்டாடி)

நவின்னு உபலகால்சொல்லுமவர்கள்
ரைப்பார்

நமஃ எனக்குரியேனல்லேன்

நாராயண எம்பெருமானுக்கே உரி
ய யேன் [க

என்று என்று சொல்லிக்கொண்
பரமாத்ம ஸர்வாதர்யாமியானஸ்ர்

னை வேல்வரனை

குழந்து சுற்றும் இருந்து

இருந்து

பல் ஆண் அநந்த காலங்களிலும்

டும்

பல்லா பல்லாண்டு (என்று பாடி)

ண்டு

ஏத்துவர் ஸ்தோத்ரம் செய்வார்கள்!

திருப்பல்லாண்டு ப்ரதிபதம்

முடிந்தது.

